



ศาสตราจารย์ พระราชภา ส

“ทำ”ตามคำพ่อสอน

เรา “เสีย” - นั้นแหละ + เรา “ได้”

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐



จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ศรัทธา



เครือข่ายคนจกฺรขานอาสาพัฒนาเมืองปทุมธานี

นัยปก



ศาสตร์พระราช(๓) “ทำ” ตามคำพ่อสอน เรา “เสีย” นันแหละเรา “ได้”

(๑) นกมิตินฤนาทนี้

พระจริยวัตรระบือ

หำธันว่ำไทยคือ

พอลิบสามตุลาต้อง

(๒) ถามไครมิพักต้อง

ไทยแทบจะขาดใจ

พ่อพรากสุดขานไข

เพราะจิตไทยลึกรู้

(๓) ทรงรำแจกทรัพย์แท้

ด้วยกิจพระอุตสาหะ

เจ็ดสิบพรรษาอาริยะ

สุดยากอย่างไรก็

(๔) ทุกคำทุกกิจน้อม

ประเสริฐสุดกว่าทรัพย์

ถ้วนพรอกพบครบสดับ

ใครฉลาดรู้ไขว่คว้า

(๕) ทุกกรรมโลกุตร์ล้วน

เช่น“ขาดทุน”เต็มจิต

เป็น“กำไร”ทุกชนิด

ซึ่งขัดสัจจะแท้

(๖) ไทยมีธาตุแห่งเชื้อ

จึงขัดโลกุตร์จำ

กรรมพันธุ์ชาติพันธุ์ลัม-

สืบธาตุพุทธเวียไว้

(๗) ยามนี้ยุคนี้พุทธ

พุทธแพร่“คนจน”มหิทธิ

“คนจน”ยอดเศรษฐกิจ

“รูป”กษัตริย์ขัดยั้งกล้า

สนั่นลือ โลกฤา

กึกก้อง

วันพอ ปฐติแธ

แทบลั่นใจสยาม

ถามไทย

ทุกผู้

คำโคก

ราชย์เก้าธำรง

โลกุตร์ะ ธรรมเฮย

ไปท้อ

ทรงตลอด มาแล

มุ่งสร้างสัจธรรม

เกล้ารับ ทุนเทอญ

“วิเศษ”ฟ้า

ปฏิบัติ “วิศิษฐ์”เลย

ยอมได้“วิสุทธิ”ธรรม

ทรงกิจ พระเฮย

นันแล้

คือ“สละ” แลนา

พ่อได้ทรงพลี

พุทธธรรม

อดีตได้

พันธ์ส่ง ทอดมา

คู่ไท้ไทยสยาม

สุทธิสิทธิ

แต่หล้า

นาม-รูป วิมุติเฮย

พิสูจน์พร้อม“นาม”สนอง

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๓ ตุลาคม ๒๕๖๐



ศาสตร์พระราชา(๓) “ทำ” ตามคำพ่อสอน เรา “เสีย” นั้นแหละเรา “ได้”

ถ้ามองดูความโชคดีของประเทศไทยแล้ว เราน่าจะโชคดีไม่แพ้ประเทศใดๆ ในโลก เพราะในยุค “ภัทรกัป” นี้เรามีพระบาทสมเด็จพระ “ภัทรมหาราช” ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ได้สร้างประโยชน์มากมายให้แก่บ้านเมือง จนเกียรติคุณของพระองค์ขจรกระจายไปทั่วโลก ทำให้ได้รับรางวัลระดับโลกจากสหประชาชาติในด้านต่างๆ ไม่ต่ำกว่า ๑๐ ด้านใหญ่ๆ ด้วยกัน

นอกจากนี้ในหลวงรัชกาลที่ ๑๐ ก็ยังตั้งพระทัยที่จะสืบสานปณิธานของพระราชบิดา ดังความที่นายกรัฐมนตรีได้เล่างถึงพระราชปรารภ สรุปใจความได้ว่า “ศาสตร์พระราชา” ของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ที่ทรงพระราชทานไว้มีมากมาย และมีคุณค่าคุณูปการสำหรับการพัฒนาประเทศชาติ และสร้างความสุขให้แก่ประชาชน จึงมีพระราชประสงค์ให้ศึกษาและน้อมนำพระราชดำริต่างๆ ไปสู่การปฏิบัติให้ถูกต้องเหมาะสมและพอเพียงทันต่อสถานการณ์” (พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา กล่าวในรายการ “ศาสตร์พระราชา” ศุกร์ที่ ๒๔ พ.ย. ๖๐)

และโชคดีต่อมา เรามีนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันที่ตั้งหน้าตั้งตาแก้ปัญหาบ้านเมืองที่หมกหมมมา ยาวนานอย่างสุดฤทธิ์สุดแรง ยอมเปลืองเนื้อเปลืองตัวลุยไปทุกเรื่อง เพื่อแก้ไขบ้านเมืองให้ดีขึ้น แต่ที่น่าเสียดายที่ศาสตร์พระราชาเพี้ยนไปในภาคปฏิบัติ กลายเป็นศาสตร์ของเงินตราเข้ามาแทน จึงก่อให้เกิดเสียงคัดค้านขึ้นมาอย่างแข็งแรงแ เพราะไม่มีใครเชื่อว่าการอัดฉีดเงินเข้าไปช่วยคนจนจะทำให้หายจนกันได้ ตัวอย่างโครงการรับจำนำข้าวต้นละ ๒๐,๐๐๐ บาท กลับทำให้ชาวนาฆ่าตัวตายมากกว่าครั้งใดๆ แล้วยังส่งผลทำให้ชาวนาพากันผลิตข้าวอย่างไรคุณภาพมาจนถึงทุกวันนี้ เพราะต่างมุ่งผลิตเพื่อขายเอาเงินเป็นหลัก

การเอาเงินไปสนองความต้องการย่อมมีแต่จะบานปลาย ชาวนาที่มีคุณภาพบางคนสามารถส่งเสีย

ให้ลูกเป็นข้าราชการได้หมด แต่ไม่ได้ช่วยให้ตัวเองลดหนี้สินลงได้แต่อย่างใด เพราะลูกๆ ข้าราชการกลับมีหนี้สินมากกว่าตัวเองเสียอีก ซึ่งไม่ต่างจากชีวิตของชาวนายางที่เคยขายยางได้ราคาดี จนออกรถป้ายแดงมาขับซึกันเป็นว่าเล่น ทำให้ป่าไม้ในเมืองไทยถูกโค่นทำลายเพื่อปลูกต้นยางทั่วประเทศ สุดท้ายก็ต้องพากันเดือดร้อนทั่วไพบหมด เมื่ออย่างไม่ได้ราคาสูงอย่างเก่าเพราะเหตุเศรษฐกิจไม่พอเพียงกันนั่นเอง

ตรงกันข้ามกับปรากฏการณ์ไว่ทุกขในหลวง ร.๙ ตลอด ๑ ปีที่ผ่านมา ประชาชนต่างออกมาแสดงความกตัญญูต่อพ่อของแผ่นดินด้วยสำนึก “ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา” ทุกคนยอมเสีย ยอมขาดทุน ยอมเหน็ดเหนื่อย ยอมลำบาก ยอมเสียเวลาและทรัพย์สินเอามาแบ่งปันแจกจ่ายช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้คนนับหมื่นนับแสนในแต่ละวันที่มาเคารพพระบรมศพ กลายเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน ไม่มีการซื้อการขาย มีแต่การให้ การเสียสละ

“ในหลวงท่านตรัสไว้ว่า เราเสียนั้นแหละคือเราได้” คำว่าเสียตัวนี้คือการเสียสละ ไม่ใช่พูดด้วยภาษาตื้นๆ แต่เป็นผู้ที่ให้ ซึ่งการให้แก่ผู้อื่นนี้แหละ เป็นเรื่องความดีสุดยอดที่สุดแล้วในมนุษย์ มนุษย์ใดที่ทำการให้ด้วยจิตสุดยอดโดยให้แล้วไม่หวังหรืออยากได้อะไรตอบแทน นั่นคือ ‘เอกบุรุษหรือสุดยอดมนุษย์ผู้ประเสริฐ’ ซึ่งเราดูได้จากในหลวงเป็นตัวอย่าง ท่านเป็นผู้ที่ที่จบโลกุตระแล้ว จึงไม่มี ‘ตัวตน-ของตน’ ก็เหลือแต่การงาน เหลือแต่กรรมกริยา ไม่มีตัวตนที่ต้องไปจัดการแล้ว เหตุุที่จะทำให้เป็นกรรมกริยาที่ไม่ดีมันดับหมดแล้ว จึงไม่มีสิ่งที่จะต้องไปทำอะไรเพื่อตน จึงมีแต่ทำเพื่อผู้อื่น ๆ ๆ ๆ ตลอด คนก็เลยเห็นแต่ความดีงาม ทำมาตลอด ๗๐ ปี อย่างยั่งยืน นั่นคง ไม่ต่างพร้อยอะไรเลย หากไม่มีโลกุตระแล้วเป็นไปไม่ได้!” - พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ๓

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๒๙ เดือนธันวาคม ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปิ หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง



1 นัยปก : ศาสตร์พระราช(๓) “ทำ”ตามคำพ่อสอน สไมย์ จำปาแพง

เรา “เสีย” นั้นแหละเรา “ได้” จริ่งจ้ง ตามพ่อ

4 จากผู้อ่าน บรรณาธิการ

6 ชีวิตจำลอง จำลอง ศรีเมือง

12 คูนิดคิดน้อย บรรณาธิการ

13 เปิดคุญบุญนิยม เก้าสมัย ใหม่เสมอ

18 สีสันชีวิต (สมณะแสนดิน ภูมิพุทธโร) ทีม สมอ.

25 เวทีความคิด นายหนูนดี

26 คิดคนละชั่ว แรงรวม ชาวหินฟ้า

33 ชาดกทันยุค ฃวมพุทธ

36 ตามหยั่งฟ้าทะลุดิน ดังนั้น วิมุติตินิยม

40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสกลด สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? สมณะโพธิรักษ์

52 เรื่องสั้น (จากมหาสาราษ ตอนที่ ๙) เณรคักคัก แหวมงาม

56 การ์ตูน วิสูตร

58 เชื้ออย่างพุทธ ฃวมพุทธ

60 แค่คิดก็หนาว...ว้ นายชิง วินเทอร์

62 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

66 ลูกอโสกละโงกโลกกว้าง ฟ้าสาข

69 ชีวิตไร้สารพิษ ล้อเกวียน

72 ทำไม่ต้องรู้ทัน(บทสรุป) ทิมลัทธิ

74 ฝุ่นฟ้าฝักฝืน ฟอด เทพสุรินทร์

76 กติกาเมือง ประคอง เดกฉัตร

80 ปิดท้าย พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์



บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

e-mail : roj1941@gmail.com

: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

สงกรานต์ ภาคโชคดี

แซมดิน เลิศบุศย์

อานวย อินทสร

น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

รินธรรม อโศกตระกูล

น้อมนบ ปิยะวัฒน์

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี

แสงศิลป์ เดือนหงาย

วิสูตร นวพันธุ์

ดินทน รักพงษ์โชค

พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูรย์

เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินตะ

สุเสรี สิบประเสริฐ

ข้อสนิท นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินตะ

โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กลั่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔

ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ปิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๐๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตปิงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

คิดคนละชั่ว

26



อาตมาภาคภูมิใจว่าสามารถลือธรรมะ ได้พอสมควร
ทั้งทีในยุคนี้แล้ว พระพุทธเจ้าพยากรณ์ว่า
คนจะไม่ฟังหรือ “โลกุตรธรรม”
จะฟังแต่คำเพราะ ๆ เนื้อหาธรรมะเชิงโลกีย์ที่แต่งใหม่
ถ้าอาตมาไม่เกิดมาในยุคนี้ ไม่ได้เกิดมาขยายธรรมะอันนี้
เพื่อเปิดเผยโลกุตรธรรม มันจะไม่มีตัวตั้งขึ้นมาใหม่
ก็จะไปตามกระแสศาสนาจารีตแบบเถรวาท
ไม่มีอะไรเข้ามาด้านทานให้เกิดการเปลี่ยนแปลง..
จึงไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร.. ศาสนาก็จะสูญเลย

“ดอกไม้ใจ” แทน “ดอกไม้จันทน์”

บทกวี ๓ ส่วนวนนี้เขียนเสร็จแล้วไม่ทันเวลาที่จะรวบรวมเป็นเล่มเพื่อแจกในงานสลายสรีรธาตุหลวงพ่อบุญญานันทภิกขุ จึงส่งมาให้พิจารณาเหมาะสมในคอลัมน์ “จากผู้อ่าน” หรือไม่

● สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ ๕ พ.ย. ๖๐

“ดอกไม้ใจ” แทน “ดอกไม้จันทน์” วันสลายสรีรธาตุหลวงพ่อบุญญานันทภิกขุ

“พุทธทาส” ปรากฏแผ่นดินสิ้นสงสัย
ยกย่องให้ “ท่านปัญญานันทภิกขุ”
เป็น “แม่ทัพโลกธรรมะ” เฟื่องทะลุ
ทำสงครามมารพายุทุจริตชน

เส้นชีวิตเส้นทางอย่างนักรบ
“ไตรรัตน์” ครบยัด “พระพุทธ” พิสุทธิผล
อีก “พระธรรม” คำสอนพรเลิศล้ำ
นำ “พระสงฆ์” แผ่กุศลยลยินกัน

บวชตั้งจิตอธิษฐานญาณลัจจะ
เสียสละชีวิตคิดหมายมั่น
รับใช้ “พุทธศาสนา” สารพัน
หลักสำคัญยังทรงศรัทธา

อยู่เรียบง่ายใจเพชรความเด็ดเดี่ยว
เทศน์ตรงตรงมิลดเลี้ยวเคี้ยวเหล็กกล้า
“เด็ดดอกไม้สะเทือนถึงดินฟ้า”
เด่นสง่าประดุจ “ปมุดโต”

นามเดิม “ปั้น เล่งห์เจริญ” ดำเนินชีพ
ดังประทีปบารมีนี้อีกโช

“พระพรหมมั่งคณาจารย์” ญาณล้ำโม
สารุชนสุขภิญโญร่วมโคจร

“กตัญญูทเวทิสองศรีพระ-
ศาสนา” แห่งลัจจะอนุสรณ์

“พุทธทาส” “ท่านปัญญา” คู่อมร
คุณูปการสถาวร “บ-ว-ร” ไทย

ป.ล. บ-บ้าน ว-วัด ร-โรงเรียน

* สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ

“โลกอยู่ได้ด้วยทำให้”

“ท่านปัญญานันทะ” ประกาศว่า
“พลีชีพเพื่อศาสนา” มหากุศล
“คุณธรรมคำความรู้” สู่สากล
เทศน์อบรม “บัวหลุดพ้นจากโคลนตม”

เป็น “แม่ทัพโลกธรรม” นำหมู่สงฆ์
ร่วมปักธง “พุทธศาสนา” จัดเหมาะสม
“ประเทศไทยจุดศูนย์กลาง” ต่างชื่นชม
แผ่เงาร่ม “กาฬาวพัสดุ” แห่งศรัทธา

“ทำดีไว้ไม่มีที่สิ้นสุด”
มวลมนุษยชาติล้าลึกหมั่นศึกษา
โลกอยู่ได้ด้วยสละละน่านา
ถึงเวลาจักสนองของมโนเอง”

ใช้ “ปัจจัยกัณฑ์เทศน์” สมเหตุผล
สร้างถนนสร้างโบสถ์โงทย์ตรงเผง
สร้างโรงเรียน-สุศาลาพาครั้นครอง
สร้างที่สาธารณะแก่งเล็งการณ์ไกล

สอนกราบพระ “พระในบ้าน-ท่านพ่อแม่”
คือพระแท้จริงจริงผู้ยิ่งใหญ่

“ปฐนียบุคคล” ควรสนใจ
อย่าปล่อยให้งาหงายคอยลูกนาน
สอนยังให้...ยังได้มีความสุข

คือปล่อยวางปล่อยทุกข์สุขมหาศาล
เกิด ตั้งอยู่ ดับไป ในห้วงกาล
ธรรมชาติธรรมทานนิพพานแล้ว...

* ณัช (คงชัยทรัพย์) ศรีบุรีรักษ์ กทม.

“คำท่านปัญญานันทภิกขุ เดือนสติ”

“พุทธรูป” บดบังพระ “พุทธเจ้า”
โดยยึดเอาวัตถุบรรลุลิิต

“รูปธรรม” เหนือ “นามธรรม” ว่าลัทธิ
พึงพินิจจักใกล้เคียง “เสียงบาลี”

พุทธองค์ทรงสอนคำสอนนั้น
ดำรงมั่นศิลปศาสตร์ “อริยสัจสี่”

บริสุทธิ์ดั่งแก้วฉายแววดี
ปัญญาเฝ้าคิดเองแล้วพึงใจ
เห็นแต่ยกสวรรค์สรรมาล่อ
อ้างเหล่ากอนรภาพหมกไหม้
ทำพิธีรีตองอวดป้องกัน
เสริมดวงให้ร่ำรวยถูกห่วยเบอร์
“มิเชื่อก็อยาลบลู” ขูลสารพัด
พูดลั่นทัดมอมคนโง่จนเชื่อ
จริตตกบกพร่องสมองเปลือ
อาการเพ้อคุณไสยอยู่ไปมา
บัวติดโคลนโดนหอยปูรูกัดแทะ
ยากขึ้นนะให้รู้แจ้งแสงเจิดจ้า
ต้องปล่อยตามกรรมเวรเช่นเวลา
ชั้นอาสายังไรไม่ได้การ
ธรรมชาติของความว่างยังลัจจะ
วิมุติสู่อันตะธรรมสถาน
สถิตเสถียรเสวยทิพย์ภพนิพพาน
ร่วมโลกพระศรีอารียสราญรมย์.

* วันทนี บุญศรีสมบัติ ลพบุรี

✍️ ขอนอบน้อมคารวะศิษย์ร่วมวัตร
ยึดปฏิบัติตามธรรมอริยสงฆ์
จึงเป็น “ไท” เพราะถึง “พุทธ” แท้ตรง
“องค์กรรมสงฆ์”.... พึงวิวัฒน์ “รัตนตรัย”.

ศิษย์ตกาศ

ข่าวสดๆ ร้อนๆ ใน น.ส.พ. รองเจ้าอาวาสวัด
หนึ่งใน อ.เมืองน่านในข้อหากระทำชำเราหญิง และ
ก่อนหน้านี้ก็มีข่าวพระสงฆ์ขอบริการเยาวชนชาย
๒ รายซึ่งตำรวจได้สอบปากคำไว้แล้ว ให้การยืนยัน
ขายบริการให้แก่พระ ๓ รูป นำไปสู่การดำเนินคดีกับ
พระทั้ง ๒ รูปนั้น เหตุการณ์ทำนองนี้น่าอดสูยิ่งนัก
มหาเถรสมาคม กรมการศาสนาบริหารกัน
อย่างไร จึงยังมีพระแบบนี้ตกค้างในวงการสงฆ์ไทย

● คนไทย รุ่นใหม่ สนามหลวง

✍️ วงการศาสนายุคเก่าต่างก็ยึดถือบูชาพระ
เครื่องรางของขลังศักดิ์สิทธิ์กันทั้งนั้น... แขนงพระ
รอดปลอดภัยที่สุด แต่ยุคนี้ คติ “เงินทอง” ได้เผย
ยุทธศาสตร์กวาดล้างหลักปฏิบัติที่ปิดด้วยทองคำ
เปลวแปลงโฉมสมัยออกให้สังคมได้เห็นกำพืดแล้ว
การครองผ้า “กาสาบพัสตร์” แต่มิได้ครองศีล
ครองวัตรปฏิบัติธรรมเยี่ยงสงฆ์...ก็คือ “จอมโจร
ศาสนา” นั่นเอง ฟ้าแจ้วจางปางแล้ว

ขวัญเรือนอำลา

แม่บ้านนักอ่านรุ่นเก๋น่าจะรู้จัก “ขวัญเรือน”
เป็นอย่างดี ตอนนี้นำประกาศอำลาเผยแล้ว โดย
จะจัดทำฉบับเดือนธันวาคม ๒๕๖๐ นี้เป็นเล่ม
สุดท้ายครบ ๔๙ ปี หนังสือกระดาษทยอยปิด
ตัวเล่มแล้วเล่มเล่า ก่อนหน้านั้นก็มีบางกอก
สกุลไทย ฯลฯ หรือแม้แต่หนังสือพิมพ์บ้านเมือง
หนังสือวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์สำหรับเด็ก
(Go Genius) เด็กรุ่นใหม่ยุคนี้คงไม่นิยมอ่าน
หนังสือกระดาษแล้วกระมัง หรือเนื้อหาไม่โดนใจ
ไม่รวดเร็วทันใจ เด็กรุ่นใหม่โตมากับเฟซบุ๊ก ไลน์
กูเกิล มีอินเทอร์เน็ตที่คลิกปั๊บทราบข่าวปั๊บ อยาก
รู้ข่าวตราบใดโน่น...โอ้จ้ะ คนรุ่นก่อนๆ ที่นิยมอ่านก็
สายตาฝ้าฟางแล้ว ตามอ่านไม่ไหว เมื่อคนไม่นิยม
อ่านก็ส่งผลกระทบต่อการขายโฆษณาและยอด
จำหน่าย สุดท้ายสื่อสิ่งพิมพ์ก็ไปไม่รอด หนังสือ
กระดาษกำลังทยอยปิดตัว.. โลกยุคดิจิทัลเป็น
อย่างนี้ เราคิดอะไรจะไปไหวไหม

● รุ่นเก่า ชอบอ่าน

✍️ น่าเสียดายหนังสือยุคเก่าก่อน กว่า
จะก่อตัวรวมกำลังฟันฝ่ามาได้ก็ไม่ถนัดนัก ทั้งนักเขียน
ผู้ร่วมงานถึงวาระต้องอำลากัน “เราคิดอะไร” ก็
เช่นกันครับ ชะตากรรมก็อยู่ในกำมือของมวล
สมาชิกที่ซุบซิบอุบถกันอยู่ คณะทำงานก็เป็นเพียง
“ผู้รับใช้”

๓ บรรณาธิการ



“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง
เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓
และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว
ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก

กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอเสนอ “ชีวิตจำลอง”
เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก
สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า
“อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นลัทธิธรรมในตัวคุณจำลอง
เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”



๑๐. ไม่ถึงคราว

ตอนอยู่ชั้นมัธยม ผมพบหมอดูซินแสคนหนึ่ง เป็น
เจ้าของสวนกล้วยหอมใกล้ๆ วัดลำเหře ผมไม่ได้บอกให้
แกดูผมสักหน่อย อยู่ดีๆ แกก็เอ่ยปากทำนายทายทักว่า
ผมอายุสั้น ไม่เกิน ๒๕ ปีก็ตาย

ผมไม่รู้จะเถียงแกอย่างไร ไม่เคยเรียนรู้วิชาหมอดู
ไม่ว่าจะเป็นการผูกดวง ดูลายมือ หรือดูโหงวเฮ้ง เคย
เห็นมีใครๆ ไปดูหมอกับตาผมบ่อยๆ แม่บ๊อง เกือบแม่
บ๊อง ตาเรียนดูหมอมานานตั้งแต่สมัยอยู่วัด ตำรับตำรา
มีครบ ผมก็ไม่ได้ให้ตาตรวจดูโชคชะตาเสียด้วย คำ
ทำนายของซินแสอาจถูกต้องก็ได้

เมื่อซินแสซึ่งคนแถวนั้นเขาอมรับกันว่าดูหมอก
แม่น บอกว่าผมอายุสั้น สั้นเป็นสั้น ผมจะไปแก้ไขได้
อย่างไร ผมเรียนไปอยู่ไปอย่างปกติธรรมดาๆ ไม่วิตก
ทุกข์ร้อน เพียงเตือนตัวเองว่าใกล้อายุ ๒๕ แล้วนะ ใกล้
ตายแล้วนะ

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง
แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่ ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้
ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้บันทึกเรื่องราวบางแง่
บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลายๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน
ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง
ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของ
ผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับใช้คนทั้งกรุงเทพฯ

ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละ
เวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดย
นักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พล.ต. จำลอง ศรีเมือง

๓๗ มกราคม ๒๕๓๓

พออายุเลย ๒๕ ก็โล่งอก รอดไปทีไม่ตายแล้ว แต่
ก็ต้องตายอยู่ดี ไม่รู้จะตายเมื่อไรเท่านั้นเอง

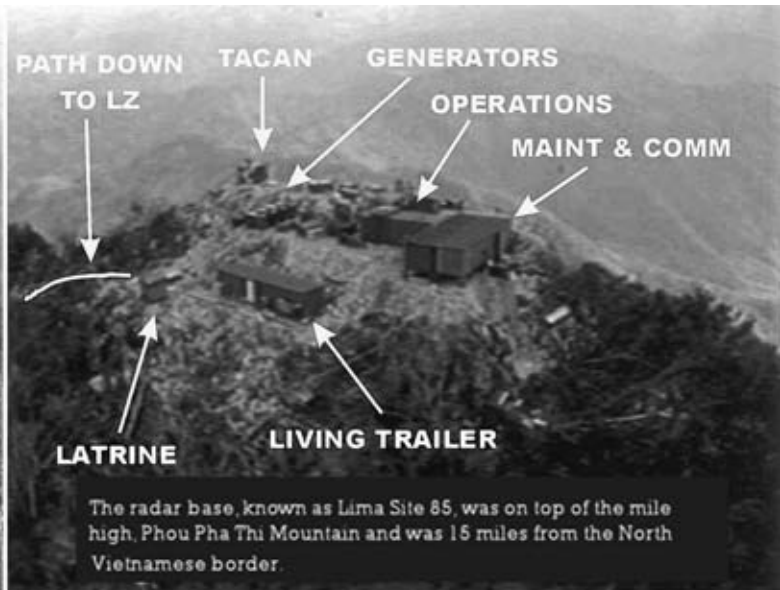
เมื่ออายุ ๓๑ ขณะมียศร้อยเอก เป็นผู้บังคับ
กองร้อยสื่อสาร กองร้อยที่พี่จั่วเคยเป็นผู้บังคับ
กองร้อยมาก่อน ผมได้รับคำสั่งให้เตรียมตัวไป
ปฏิบัติราชการในประเทศลาวชนิดที่ไม่เคยได้ยิน

ข่าววีแววมามาก่อนว่าผมจะต้องไป

กลับจากลาวมาแล้วจึงได้ทราบความจริงว่า คำสั่งขอตัวนายทหารไปปฏิบัติราชการพิเศษฉบับนั้น ขอผิดตัว ผู้ใหญ่ต้องการนายทหารรุ่นพี่ที่ชื่อเดียวกับผม คือ พลตรีจำลอง พรรคเจริญ แต่กลับกลายเป็นจำลอง ศรีเมือง ชื่อจำลองจึงเป็นเหตุ

การไปปฏิบัติงานที่ลาวนั้น แรกทีเดียวก็ไปปกครองตำรวจพลร่มที่เรียกว่า “พารู” ที่กองบังคับการหน่วยผสม ๓๓๓ อุดร ทำหน้าที่ติดต่อสื่อสารกับชุดปฏิบัติการต่างๆ ในประเทศลาว จากนั้นก็ย้ายเข้าไปทำงานในประเทศลาว แล้วแต่ผู้บังคับบัญชาจะส่งให้ไปไหนไปทั้งนั้น ไปอยู่สุวรรณเขต ปากเซ เมืองสุย

“ภูผาธิ” เป็นชัยภูมิสำคัญ เป็นที่ตั้งของสถานีเรดาร์อันทันทสมัย



<https://i.pinimg.com/originals/80/b7/ec/80b7ec770708407c1b1c531c69a5a900.jpg>

วันหนึ่ง “นายเทพ” คือ พลโทวิฑูร ยะสวัสดิ์ ก็เรียกผมเข้าไปพบ

“โยธิน อ้าวจะให้ลื้อไปเป็นหัวหน้าทีมแซด-๑๖ ที่ผาที่ลื้อจะเป็นเหล่าสื่อสารหรือเหล่าไหนไม่สำคัญ อ้าวดูที่ลักษณะผู้นำ ลื้อเป็นได้ เตรียมตัวเดินทาง”

ภูเขาชื่อ “ภูผาธิ” เป็นชัยภูมิสำคัญ เป็นที่ตั้งของสถานีเรดาร์อันทันทสมัย ที่จะส่งสัญญาณนำเครื่องบินรบทุกชนิดของสหรัฐฯในประเทศไทย เข้าโจมตีที่มั่นต่างๆ ของคอมมิวนิสต์ทั้งในลาว และ

เวียดนาม ลาวคอมมิวนิสต์และเวียดนามจึงจ้องจะเข้ายึดให้ได้

ข้าศึกเตรียมสะสมอาวุธหนักและกำลังทหารรอวันเข้าถล่มผาธิโดยนำปืนใหญ่และเครื่องยิงจรวดไปเตรียมตั้งยิงไว้รอบผาธิแล้ว ทุกจุดบนผาที่อยู่ในรัศมีทำการยิงของข้าศึกทั้งนั้น

ทหารไทยได้รับการฝึกไปจากประเทศไทยเป็นอย่างดี เพื่อเข้าทำการรบโดยเฉพาะ ไม่ใช่สำหรับหาข่าวเหมือนชุดปฏิบัติการอื่นๆ มีหน้าที่ป้องกันพื้นที่บนผาที่ร่วมกับกองกำลังทหารลาวฝ่ายขวาคือแม่วของนายพลวังปาว โดยมีช่างเทคนิคชาวอเมริกันเป็นผู้ควบคุมเรดาร์ สหรัฐฯให้การสนับสนุนทุกอย่างต่อทุกคนที่อยู่บนผาที่

หัวหน้าชุดปฏิบัติการผาที่เปลี่ยนมาหลายคน “ขวาน” หรือ พลตรีวรวิทย์ พิบูลศิลป์ เดินทางกลับเมืองไทยเพื่อเข้าโรงเรียนชั้นนายพัน ส่วน พ.อ.ปรีดี บุญสวัสดิ์ ซึ่งผมจำชื่อรหัสไม่ได้ก็กำลังจะครบวาระ แปลกที่นายทหารทั้งสองคนเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับผมและสนิทกันเสียด้วย

ก่อนจะไปรับหน้าที่ผมฟังการบรรยายสรุปสถานการณ์ที่หน่วยผสม ๓๓๓ ซึ่งลงท้ายด้วยคำยืนยันให้ผมอุ่นใจว่า แม้ข้าศึกจะเอาอาวุธไปตั้ง

ล้อมไว้หมดแล้ว แต่ข้าศึกก็ไม่สามารถจะขึ้นไปบนภูผาที่ได้ เพราะเป็นภูเขาสูงชันมาก เราและลาวฝ่ายขาวอยู่ในชัยภูมิที่ได้เปรียบ ข้าศึกจะต้องสูญเสียอย่างหนัก

รุ่งเช้าผมออกเดินทางทันที ไปคนเดียว ขึ้นเครื่องบินไปลงที่โรงเรียนเสนาธิการลาว “โล่งแจ้ง” นอนค้าง กับอาจารย์วินัย (พลตรีวินัย ศรีนวล) อาจารย์โรงเรียนเสนาธิการทหารบก ๑ คีน แล้วเดินทางต่อด้วยเฮลิคอปเตอร์จากโล่งแจ้ง กำหนดจะไปลงบนผาที่

เฮลิคอปเตอร์บินวนอยู่เหนือผาที่หลายรอบ ลงไม่ได้เพราะหมอกลงจัดมาก อากาศปิด จึงต้องเอาผมไปส่งที่เชิงดอย ให้เดินปีนเขาขึ้นไปเอง ปรีดีสงทหารไปคอยนำทาง เดินปีนเขาขึ้นไปได้สักพัก ผมก็มั่นใจว่าข้าศึกขึ้นไม่ยากเท่าใดนัก เพราะผมนอนคุยกับอาจารย์วินัยจนตึก นอนเพียงไม่กี่ชั่วโมงผมยังปีนเขาไหว

ขึ้นไปครึ่งทางถึงบ้านร้อยเอกเกียตุ นายทหารแม้ฝ่ายเรา ซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้บังคับกองโจรลาดตระเวนเชิงเขา ธรรมเนียมลาวก็เหมือนธรรมเนียมไทยคือนับถือครู โชคดีผมเคยไปสอนวิชาสื่อสารที่โรงเรียน เสนาธิการทหารลาว ร้อยเอกเกียตุเข้าเรียนด้วย จำผมได้ดี จึงยอมรับนับถือ

เกียตุมีภรรยา ๘ คน เอาผ้ากระสอบมาพันเป็นห้องๆ ๘ ห้อง เรียงกันเป็นตับ เกียตุให้ทหารยกข้าวมาเลี้ยง แม้จะอยู่ในป่าในดงยังมีช้อนล้อมใช้ แปลกดี

คุยกับเกียตุได้สักพัก ผมก็ปีนเขาต่อจนถึงที่ราบข้างบน อากาศเย็นมาก หมอกลงเป็นประจำ บางครั้งยืนห่างกัน ๕ เมตร มองหน้ากันไม่เห็น

แรกๆ ผมแปลกใจ ทำไมเข้าลี้มจึงต้องพกปืนด้วย สถานการณ์รุนแรงอะไรขนาดนั้นเชียวหรือ อยู่ๆ ไปจึงทราบความจริงว่านอกจากหมอกจะลงจัดเป็นประจำแล้ว การรักษาความปลอดภัยข้างบนนั้นแทบจะไม่มี ผมพยายามเอาลวดหนามมาพันเป็นลวดส่วนก็ทำไม่ได้ เพราะกันแล้วชาวบ้านดอดขึ้นไปกรี๊ดผีน ผีนบนผาที่ออกดอกงามสะพรั่ง

ผู้ใหญ่บ้านพาลูกบ้านไปร้องเรียนกับผมว่า สามีของเธอเป็นทหารฝ่ายเรา ตายในสนามรบ แล้วเรายังใจร้าย ตัดทางทำมาหากินของภรรยาเขาอีกหรือ

หัวหน้าชุดปฏิบัติการคนก่อนๆ คงพยายามเช่นผมมาแล้ว และทำไม่ได้เหมือนกัน จึงอยู่อย่างเสีงๆ ดวงตาก็อยู่ ดวงไม้ตาก็ไป เข้าลี้มต้องพกปืน เพราะไม่แน อาจจะไปจะเอากับข้าศึกในลี้มเมื่อไรก็ได้

คืนวันหนึ่งพระจันทร์เต็มดวง ผมออกไปเดินด้านหลังบังเกอร์ ตรงนั้นเป็นลานกว้างๆ มีหินโผล่ขึ้นมาเหนือดิน วางเรียงกันตามธรรมชาติเป็นแถวๆ ดูๆ แล้วคล้ายไม้กางเขนที่ปักในสุสาน ถ้าโชคร้ายผมคงอยู่ที่สุสานตรงนั้นเอง

ข้าศึกคุกคามหนักขึ้น ระดมยิงที่มั่นของลาวฝ่ายขาวซึ่งตั้งเป็นจุดๆ บนเนินเขาต่างๆ ห่างจากผาที่ออกไปไม่กี่กิโลเมตร เช่น ที่ภูม้า ภูห้วยเห่า เป็นต้น ขาวการเพิ่มเติมกำลังของข้าศึกเข้ามาถึงเราไม่ขาดสาย

จากข่าวที่ยืนยันหลายกระแส ข้าศึกจะเข้าทำลายที่มั่นผาที่ให้ได้ โดยจะยกกำลังขนาดกรมเข้าโจมตี และได้เตรียมชุดหลุมฝังตัวเองไว้แล้วตายเป็นตาย

เมื่อสถานการณ์คับขันขึ้น แม้หรือลาวฝ่ายขาวมีการเปลี่ยนตัวแม่ทัพนายกองบนผาที่ทั้งหมด ยกเว้นเชิงผา ร้อยเอกเกียตุอยู่ในตำแหน่งเดิม ผู้บังคับบัญชาใหญ่ที่สุดที่เปลี่ยนมาใหม่ คือ พันตรีชัวย่า ลูกน้องนายพลวังปาว ชื่อคล้ายแบดเตอร์

ทหารไทยรับผิดชอบที่ที่ข้าศึกขึ้นง่าย ส่วนทหารลาวรับผิดชอบที่ที่ข้าศึกขึ้นยาก ผมตรวจตราการเสริมที่มั่นของทหารไทยให้แข็งแรง ตั้งแต่เข้าจรดเย็น ชุดปฏิบัติการย่อยๆ ของเราอยู่ห่างไกลกัน บางครั้งต้องเดินฝ่าดงที่มีต้นไม้ขึ้นครึ้ม และเปลี่ยนผมไปไหนก็มีสุนัขพันธุ์แม้วตัวหนึ่งเดินตามเป็นเพื่อนไปด้วย ต่างกับพันตรีชัวย่า จะไปไหนมาไหนมีทหารนำหน้า ๒ คน ตามหลังอีก ๒

ผมตระเวนเยี่ยมเยียน ให้กำลังใจชุดปฏิบัติการทุกชุด เน้นว่าเวลาปะทะกับข้าศึกขอให้สู้จนขาดใจ คนเราถ้าถึงคราวก็ตาย จะตายทั้งทีขอให้ เป็นฝีมือศัตรู อยาหนี ทำตัวเป็นผีซี้ขาด

ผมซ่อมเตรียมรับศึกเต็มที่ ซ่อมเหมือนรบจริงๆ นับตั้งแต่เริ่มปะทะ ใครจะต้องทำอะไร ที่ไหน เช่น ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นคนยิงเครื่องยิงลูกระเบิด หรือ

เป็นคนยิงปืนครกอย่างที่บ้านเราเรียกกัน
ออกจากบังเกอร์วิ่งไปที่หลุมปืน จัดเอาเครื่อง
ยิงลูกระเบิดที่ซ่อนไว้ใต้ดินขึ้นมาตั้งยิง จับเวลาไว้
อย่างถี่ถ้วนว่าตั้งแต่ออกคำสั่งยิงจนถึงกระสุน
นัดแรกออกจากลำกล้องปืนจะใช้เวลาเท่าไร

นายทหารติดต่อชาวอเมริกันที่ประจำกอง
กำลังทหารไทยพอใจในการซ้อมมาก มั่นใจในความ
สามารถของทหารไทย และถ้าฝ่ายไทยมีความจำเป็น
ภายในเวลา ๕ นาทีเครื่องบินรบของอเมริกันก็
พร้อมที่จะมาช่วยทิ้งระเบิดทำลายข้าศึก

การซ้อมใหญ่ผ่านไปได้ไม่นานผมก็เกิดกลางสังหารณ์
ซึ่งในชีวิตไม่เคยเป็นอย่างนั้นเลย ผมสังหารณ์ว่า
อีก ๒ วันจะต้องปะทะข้าศึกอย่างหนัก จึงออกคำสั่ง
ให้ทุกคนออกมาล้างเอาไว้ ใครไม่ติดการเข้าเวรให้
พักผ่อนให้เต็มที่ ดุนแรงไว้สู้ข้าศึก

คำสั่งผมปิดวิทยุหมด นอน ไม่รับฟังข่าวใดๆ
ทั้งสิ้น มั่นใจอย่างโรบอไม่ถูกว่าจะเป็นอย่างที่ผม
สังหารณ์แน่ๆ

ในช่วงนั้นเกิดเรื่องแปลก ผู้ที่จะเป็นกำลังสำคัญ
ในการต่อสู้ข้าศึกมีอันเป็นต้องไปโน่นไปนี่หมด
ประจวบเหมาะกันพอดี ราวกับนัดกันไว้

ครูปืนใหญ่ซึ่งเดินทางมาจากเมืองสุย ไปสอน
วิธีการยิงปืนใหญ่ให้ทหารลาวบนผาที่ เกิดครบ
กำหนดต้องกลับเมืองสุยทั้งชุด ผมนึกในใจว่าทั้ง
นายทหารและนายสิบรวม ๕ คน ยิงปืนใหญ่เก่ง
อยู่กับเราอีกสักสัปดาห์ก็จะดี แต่ผมก็ไม่อยากขัด

“พี่โยธินครับ ผมไปก่อนนะ คราวหลังมาช่วยใหม่
ทหารลาวที่อยู่กับพี่ยิงปืนใหญ่เป็นแล้ว” นายทหาร
รุ่นน้อง ยศร้อยโทพูดพร้อมกับทำความเคารพขณะ
ที่ผมเดินไปส่งที่ลานจอดเฮลิคอปเตอร์

“พี่ผมขออนุญาตกลับกรุงเทพฯ ผมเลื่อนหมั้นมา
ทีหนึ่งแล้ว เลื่อนอีกทีคงไม่ดี” เจ้า “แจ้” นายทหารรุ่น
น้องผมพูด “แจ้” เป็นรองหัวหน้าชุด เป็นกำลังสำคัญ
อีกคนหนึ่ง เราสนิทกันมาตั้งแต่เป็นนักเรียนนายร้อย
แจ้ต้องกลับไปทำพิธีหมั้น ไม่เป็นไร

“หัวหน้าครับ เมื่อวานไฟไหม้ตรงโน้น” นายสิบ

ตำรวจพลร่มรูปร่างกำยำเจ้าของนามรหัสว่า “ลิโป้” พูด
พร้อมกับชี้มือ

“ผมเคยเจอมาแล้วครับที่นาค้าง เกิดไฟไหม้อย่างนี้
ได้ไม่กี่วันก็ปะทะกับข้าศึกอย่างแหลกลาญเลย”

“ยายผมป่วย ผมขอลากลับกรุงเทพฯ”

ลิโป้ยายป่วย จะกลับก็ไม่ใช่ไรอีก อะไรๆ ผม
ก็นึกว่า ‘ไม่เป็นไร’ ทั้งนั้น สบายใจดี

ตกลงทหารไทยทั้งชุดซึ่งมีขนาด “กองร้อยเพิ่ม
เติมกำลัง” ที่ผมเป็นหัวหน้าชุดอยู่นั้น เหลือนาย
ทหารเพียงสองคน ผมกับพี่หม่อซึ่งมียศพันตรี เพิ่ง
เดินทางมาเป็นแพทย์ประจำชุดปฏิบัติการของเรา
แม้คนจะเหลือน้อย กำลังสำคัญๆ ไม่อยู่บ้าง
ก็ไม่ใช่ไรเพราะซ้อมไว้ดีแล้ว ขวัญของทหารก็ดี
ผมมีความมั่นใจ

เหตุการณ์เริ่มเป็นไปตามกลางสังหารณ์ ปาย
วันนั้น ราวสองโมง ข้าศึกเคลื่อนย้ายกำลังเข้า
ประชิดเชิงผาที่ มีการวางสายโทรศัพท์เข้ามาเพื่อ
ปรับการยิงปืนใหญ่ ผมรีบส่งวิทยุให้เกียตู่จัด
กองโจรออกไปลาดตระเวน

“หัวหน้าโยธิน ข้าศึกยกมาหลาย ช้อยบไป” เกียตู่
พูดภาษาลาวปนไทยซึ่งผมเข้าใจดี เราเหลือแต่
กำลังบนผาที่ ไม่มีกองลาดตระเวนที่จะต่อแขนขา
ออกไปปะทะปะทะ และสืบทราบข่าวคราวข้าศึก



ประมาณต้นเดือนเมษายน ๒๕๑๑ ผมจำได้ดี
หกโมงเย็นวันนั้น กระสุนปืนใหญ่ของข้าศึกนัดแรก
ตกห่างจากบังเกอร์ที่ผมอยู่ประมาณร้อยกว่าเมตร
เท่านั้นเอง ข้าศึกกระดมยิงไม่ยั้ง นับไม่ถ้วนว่าก็ร้อยนัด
ผมติดต่อกับชุดปฏิบัติการทั้ง ๔ ชุดตลอดเวลา ซึ่ง
แต่ละชุด นอกจากจะมีทหารไทยแล้ว ยังมีทหารลาว
ประจำอยู่ด้วย ตั้งอยู่บนผาที่ทั้ง ๔ ทิศ

“ขวัญดีครับ ทหารลาวอยู่กับเราครบ ผมขง
เครื่องเต็มเลี้ยวกันเต็มที่” หัวหน้าชุดปฏิบัติการ
ชุดหนึ่งตอบเมื่อผมถามถึงขวัญและกำลังใจ หลัง
จากข้าศึกยิงถล่มตอมนั่นแล้ว ก็ยิงยิงปืนใหญ่
เข้ามาเป็นระยะๆ พร้อมกับส่งเครื่องบินมาทิ้ง

ระเบิดที่มันของฝ่ายเราบนผาที่อย่างหนัก เสียง
พันตรีช้วย่าพูดรายงานมาทางวิทยุชัดถ้อยชัดคำ

“หัวหน้า หัวหน้า พวกเขามารวมกันที่ตรงนี้แล้ว”

ช้วย่าถอนกำลังทหารลาวทั้งหมดที่ป้องกัน
ด้านต่างๆ ไปรวมอยู่จุดเดียวกัน เพื่อเตรียมลง
จากผาที่ เสรีจันเข้าศึกต้องขึ้นไปได้แน่ๆ

ตีหนึ่งครั้ง เดือนตก ข้าศึกกระดมยิงอย่างหนัก
เพื่อเข้าตีตามตำรา เครื่องบินที่เราขอการสนับสนุน
ใช้เวลาตั้ง ๔๕ นาที กว่าจะมา ไม่ใช่ห่านาที่อย่าง
ที่ตกลงกันได้ เครื่องบินมาบินวนทิ้งพลสองสว้าง
เพื่อให้มองเห็นที่ตั้งปืนใหญ่ข้าศึก แล้วทิ้งระเบิด พอ
เครื่องบินคล้อยกลับไป ปืนใหญ่ข้าศึกก็กระดมยิง
เหมือนอย่างเดิม แสดงว่าไม่ได้ถูกทำลายเลย

เพื่อผลทางการเมือง รบที่ไหนในลาวเป็นอย่างนี้
ทั้งนั้น ถ้าใช้ทหารราบลาว ต้องใช้ทหารปืนใหญ่ไทย
ถ้าใช้ทหารราบไทยก็ใช้ทหารปืนใหญ่ลาว ผาที่เข้า
กรณีที่สอง เราเสียชีวิต ถ้าปืนใหญ่เป็นของเราคง
ยิงได้กันถึงพริกถึงขิงแน่

“ถึก ถึกครับ” ทหารปืนใหญ่ลาวตอบอย่างนี้ทุกที
เวลาที่เรารู้ที่หมายให้ยิง แล้วถามว่ายิงถูกที่หมาย
หรือเปล่า เขาบอกว่าถูก แต่จริงๆ แล้วไม่ถูกสักที

เมื่อข้าศึกกระดมยิงจนได้ทีแล้ว หน่วย
คอมมานโดแต่งชุดดำก็ขึ้นมาบนผาที่เต็มพริดไป
หมด ขึ้นมาตรงด้านที่ทหารลาวรับผิดชอบ ผมสั่ง
ให้เครื่องยิงลูกระเบิดประจำชุดปฏิบัติการทั้ง ๔
กระดมยิงเป็นฉากๆ ตามที่ซ่อมไว้ ซึ่งเป็นการเสี่ยง
มาก เพราะข้าศึกอยู่ไม่ไกลจากผมเท่าไร ถ้ายิง
พลาดลงหัวผมแน่ รวมทั้งทุกคนที่อยู่ในกอง
บังคับการด้วย

พวกเราจะได้แม่นยำมาก ข้าศึกค่อยๆ ถอย
ห่างไปๆ ผมไม่ใช่คนที่ไม่กลัวอะไรเลย เพียงแต่
พอระงับไว้ได้บ้าง นึกอย่างเดียวว่าถึงคราวก็ตาย
ลั้งยังไปก็พูดโทรศัพท์ขอใจชุดปฏิบัติการ ให้
กำลังใจเป็นระยะๆ ทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

รุ่งเช้าข้าศึกไม่เหลือนบนผาที่สักคน เห็นรอย
เลือดเป็นทาง ข้าศึกไม่ยอมทิ้งคนเจ็บคนตายไว้
รบที่ไหนก็ทำอย่างนี้

แม้พวกเราจะอดโรยมาตลอดคืน แต่ไม่มีใคร
ตาย ไม่มีใครบาดเจ็บสักคน ถ้าส่งอาวุธ กระสุน
เสบียงอาหารไปเพิ่มเติมให้อีกก็สู้กันได้อีก

ผู้ใหญฝ่ายไทยและอเมริกันตกลงใจให้ถอนกำลัง
กลับอุดร เสียช่างเทคนิคชั้นดีไปประมาณ ๒๐ คน
เพราะข้าศึกปืนเขาขึ้นมาตรงด้านที่ลาวรับผิดชอบ
ใกล้ๆ กับที่ตั้งเรดาร์ โดยเอาระเบิดมือเข้าไปขว้าง
ตามจุดต่างๆ

ช่างเทคนิคบางคนที่รอดมาได้เล่าให้ฟังว่า ได้
มีการชักซ้อมมาก่อนเหมือนกันว่า เมื่อเกิดเรื่อง
จะออกจากห้องเรดาร์ เอาเชือกเส้นใหญ่ผูกกับ
ต้นไม้ แล้วโหนตัวลงไปหลบในช่องนอนผาที่เตรียม
ไว้แล้ว คิन्नนั้นก็ทำอย่างซุ่ม แต่ลงไปแล้วลืมปลด
เชือกออก ข้าศึกจึงได้เชือกลงไปเอาระเบิดหย่อน

แม้เสียชีวิตไปประมาณเกือบ ๒๐๐ เพราะ
อยู่ไม่เป็นที่ ไม่อยู่ในบังเกอร์ เฮลโลไปที่นั่นที่
ที่นี่ที่ ทหารแม้ส่วนมากเป็นเด็กอายุสิบสี่สิบห้า
ขวัญมันคงสู้ผู้ใหญ่ไม่ได้

ข้าศึกแม้จะถอยลงจากผาที่ไปแล้ว แต่ก็ยังซ่อน
ตัวอยู่รอบๆ ผา การถอนกำลังต้องทำอย่างรอบคอบ
อเมริกันส่งเครื่องบินสกายเรดเดอร์มาบินวนรอบ
เชิงผา ยิ่งกดหัวข้าศึกไว้มาก่อน แล้วจอลลีกรีน
เฮลิคอปเตอร์ก็ยกขนาดใหญ่จึงร่อนลงรับบนผา

ผมต้องขึ้นไปกับนักบินเพื่อชี้ที่ตั้งของหน่วย
ทหารไทยให้เฮลิคอปเตอร์ลงรับ มีอยู่ครั้งหนึ่ง
ขณะที่บินวนอยู่ในระดับสูง น้ำมันกำลังจะหมด
เครื่องบินบรรทุกน้ำมันบินเฉียดเข้ามาเติมน้ำมัน
กลางอากาศ ผมเคยแต่ได้ยิน ไม่เคยเห็น

การถอนกำลังเป็นไปอย่างทุลักทุเล ใช้เวลา
เป็นวันๆ กว่าเสร็จ

ผู้ใหญฝ่ายไทย อเมริกันและแม้ว่า ต่างงงกันไป
ตามๆ กัน ว่าข้าศึกจำนวนมากมายขึ้นบนผาที่
ได้อย่างไร เพราะบริเวณที่ข้าศึกเข้าตานั้นเป็นที่ที่ขึ้น
ยาก เป็นเขาสูงชัน ทุกฝ่ายเคยคาดกันว่าข้าศึกจะขึ้น
บริเวณที่ขึ้นง่ายซึ่งเป็นพื้นที่รับผิดชอบของทหารไทย
ผมเองเวลาซ่อมก็สมมติสถานการณ์เช่นนั้น

ร้อยเอกเกียตุมักำลังพลไม่น้อยลาดตระเวน

“โยธิน ถ้าการรบครั้งนี้เปิดเผยได้
ผมขอเหรียญกล้าหาญชั้น ๑
ให้คุณแล้ว”



อยู่ข้างล่างโดยรอบของผาที่ ได้รับการสนับสนุน
จากอเมริกันอย่างเต็มที่ ทั้งอาวุธ กระสุนตลอดจน
ข้าวปลาอาหาร ร้อยเอกเกียตู่เคยสร้างวีรกรรมไว้
สมัยที่คอมมิวนิสต์ครอบครองผาที่ ตั้งแต่ยังไม่มี
เรดาร์ ได้พาสัมผัสพรรคพวกปีนเขาขึ้นไปตีข้าศึก
ยึดผาที่กลับคืนมาได้ แล้วเหตุไฉนจึงปล่อยให้
ข้าศึกปีนขึ้นไปง่าย ๆ

สองวันต่อมา นายพลวังปาวชนร้อยเอกเกียตู่
ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไปตรวจพื้นที่การรบ เมื่อกลับ
ลงมา เกียตู่ตายเสียแล้ว นายพลวังปาวแจ้งว่า
ระหว่างบินอยู่กลางอากาศ เฮลิคอปเตอร์ลำนั้น
ถูกข้าศึกยิงจากพื้นดิน ข้าศึกยิงแม่นยำเหลือเกิน
ถูกเกียตู่ตายคนเดียว คนอื่นปลอดภัย เกียตู่รอด
จากที่ต่ำขึ้นไปตายบนที่สูง

ทางฝ่ายทหารไทย ผมยังจำภาพวันนั้นได้ดีแม้
เวลาจะผ่านไปหลายปีแล้วก็ตาม “หัวหน้าท่น”
พลโทธนดิษฐ์ สุทธิเทศ รองหัวหน้าหน่วยผสม ๓๓๓
ไปรับผมที่สนามบินอุดร

“โยธิน ถ้าการรบครั้งนี้เปิดเผยได้ ผมขอเหรียญ
กล้าหาญชั้น ๑ ให้คุณแล้ว”

เราได้ทำหน้าที่สำเร็จแล้วอย่างสมบูรณ์ ลูกับ
ข้าศึก ขับไล่ข้าศึกออกจากพื้นที่ โดยที่เราไม่มีใคร
สูญเสียเลย ผู้ใหญ่ในกรุงเทพฯ ประมาณการว่า
เราสลายทั้งชุด ไม่เหลือเลยสักคน

ไม่ถึงคราวก็ไม่ถึงคราว

กลับจากลาวหลายปี ลูกน้องเก่าๆ แยกย้ายกัน
ประจำอยู่หน่วยทหารในกรุงเทพฯบ้าง ต่างจังหวัด
บ้าง พบกันที่ไหนก็อดคุยถึงความหลังไม่ได้

คิดถึง คิดถึง

.....

กอ.รมน.สวนรื่นฤดี เขตดุสิต ถนนราชสีมา กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐
๗ ก.ย. ๓๒

กราบเรียนท่าน พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ที่เคารพอย่างสูง

อนุสนธิ ๒๑ ปีที่ผ่านมา หรือเมื่อปี ๒๕๑๑ ท่าน
คือ ร.อ.จำลอง ศรีเมือง หรือชื่อในสนาม “โยธิน”
ท่านปฏิบัติราชการพิเศษประเทศลาว เป็นหัวหน้า
ทีมในชุดแชด-๑๖ หรือ “ภูผาที่”

สำหรับกระผมก็คือ จ.ส.อ.ฉลอง นาคพงษ์
เป็นหน้าชุดที่ ๒ เป็นผู้ได้บังคับบัญชา ร่วมทุกข์
ร่วมสุข ท่านให้ความเมตตา ปกป้องคุ้มครองให้
พวกกระผมได้พ้นอันตราย กลับมาประเทศไทยโดย
ปลอดภัย ซึ่งสมัยนั้นเป็นทีมที่ลำบากที่สุด ซึ่งถูก
เครื่องบินฝ่ายตรงข้ามโจมตี ถูกถล่มด้วยปืนใหญ่
และจรวดอย่างหนัก เป็นการต่อสู้อย่างทรหด ไม่
สามารถบรรยายในทางร่างกายและจิตใจได้
กระผมคิดว่าท่านคงนึกถึงความทรงจำในอดีตได้แน่ครับ

ปัจจุบันนี้ท่านเป็นนายพลแล้ว และเป็นผู้ว่า-
ราชการกรุงเทพมหานคร นับว่าเป็นเกียรติอย่างสูง
ก่อนการเลือกตั้งผู้ว่า กระผมก็ติดตามและ
สนับสนุนท่านมาโดยตลอด เพราะกระผมมี
ภูมิลำเนาอยู่ที่ลาดพร้าว เขตบางกะปิ และปัจจุบัน
นี้กระผมเป็น พ.ท. รับราชการอยู่ที่ สลก.ทบ.
ตำแหน่ง ผสธ.ประจำผู้บังคับบัญชาช่วยราชการ
สภ.กอ.รมน. สวนรื่นฤดี เขตดุสิต กรุงเทพฯ

การที่กระผมได้จดหมายถึงท่านนี้ มิใช่กระผม
จะรบกวนอะไรท่าน เพียงแต่คิดถึงท่านและนึกถึง
ในอดีตที่ผ่านมา ให้ความอุปการะและเป็นผู้นำใน
สนามรบอย่างยอดเยี่ยม และขณะนี้ท่านกำลังจะ
มีชื่อเสียงดีเด่นระดับชาติ และอีกไม่ช้าจะมี
การเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกันใหม่
กระผมและญาติมิตรสหายยินดีสนับสนุนท่าน
อย่างเต็มที่ ถ้ามีอะไรจะเรียกผมใช้ กรุณาเรียกผม
ได้ตลอดเวลา

ด้วยความเคารพและนับถืออย่างสูง
พ.ท.ฉลอง นาคพงษ์



๓ อ่านต่อฉบับหน้า



นักการเมืองจำนวนมากในเอเชีย ที่หลังจากครองอำนาจและได้ผลประโยชน์แล้ว
มักจะไม่ได้ช่วยเหลืออะไรแก่ประชาชนเลย นักการเมืองเหล่านั้น ทำให้ในหลวงทุกขใจ
พวกเขาสร้างว่าเขาซบซึ้งในพระมหากษัตริย์คุณ แต่นั่นเป็นการสร้างภาพไม่ใช่ความจริง
(แมนเฟรด คราเมส)

อ่าน “คนต่างชาติ” มอง “ในหลวงรัชกาลที่ ๙”
ในผู้จัดการสุดสัปดาห์ ฉบับที่ ๔๑๙ ๔-๑๐ พ.ย.๖๐ แล้ว
รู้สึกดีขึ้นว่าตนเองมิได้หลงผิดคิดพลาดตกยุค.... เหตุ
เพราะมิได้ไปร่วมแสดง “กายกรรม” ในพระราชพิธี
ถวายพระเพลิงพระบรมศพ “ในหลวงรัชกาลที่ ๙” ของ
ปวงชนชาวไทย เพราะคิดว่าการสำแดงความจงรัก
ภักดีต่อในหลวงนั้น ใช่ว่าจำเป็นต้องไปเบียดเสียดกราบ
พระบรมศพ วางดอกไม้จันทน์ก็ย่อมได้

การมิได้กระทำเช่นนั้น ใช่ว่าขาดความจงรักภักดี
ด้วยสถานภาพอดีตนิสิตรัฐศาสตร์ จุฬาฯ อดีต
ข้าราชการตำรวจ ๒๐ ปี ลาออกในตำแหน่ง สวญ.
อายุ ๔๗ ปี ก่อนมีสิทธิได้รับบำนาญ อดีต ส.ส.
ชลบุรี ๒ ปี พรรคก้าวหน้า ยุคนายอุทัย พิมพ์ใจชน
อดีตที่ปรึกษางานเทคนิค กทม. ๒ ปี ยุค พล.ต.จำลอง
ศรีเมือง ร่วมเป็นคณะทำงานของนายทองใบ
ทองเปาต์ นายสิทธิมนุษยชนในคดีสันติอโศกและ
เห็นชัดว่าผู้ปฏิบัติตรงตามธรรมของพระบรมศาสดา
ไทยเป็นมารศาสนาได้ จึงทำงานด้านศาสนาตลอดมา

ก่อนหน้านั้นเคยไปเที่ยวสวณโมกข์ วัดชลประทาน
วัดสวนแก้ว แม้แต่วัดธรรมกายก็เคยไป เพราะรู้จัก
เจ้าอาวาสเป็นส่วนตัว เคยอยู่บ้านเดียวกัน ๓ เดือน
ในยุคที่เริ่มเข้ามาเรียนในเมืองหลวง ฯลฯ

การรับราชการ อยู่ในแวดวงราชการ การเมือง
ตลอดมา เป็นโอกาสที่ได้สนองคุณแผ่นดิน เพราะ
พอเป็นครูประจำบาล พร่ำสอนเรื่องความซื่อสัตย์
สุจริต ความเป็นธรรมในสังคม ความจงรักภักดีต่อ
สถาบันชาติ ศาสน์ กษัตริย์ และการเอื้อเฟื้อเกื้อกูล
ผู้ยากไร้ด้วยโอกาส ซึ่งยึดมั่นปณิธิชีวิตตลอดมา
ยินดีกับชีวิตของตนที่ไม่มีอะไร ในขณะที่เพื่อน
ร่วมรุ่นสายงานพลเรือน รุ่งเรืองถึงปลัดกระทรวง
มหาดไทย ลดหลั่นลงมาก็เป็นผู้อำนวยการจังหวัด
อธิบดีกรม สายงานตำรวจก็เป็นนายพลตำรวจ ฯลฯ

ด้วยเหตุนี้ จึงถือว่าตนได้กราบพระบรมศพและ

วางดอกไม้จันทน์จากจิตวิญญาณแล้วตลอดมาขอเปิด
โอกาสชาวบ้านสะดวกตามควรเถิด

ในบทความศาสตราจารย์แมนเฟรด คราเมส
ชาวเยอรมัน **“อย่าแค่ชวนพระบรมฉายาลักษณ์
ของพระองค์ไว้ที่บ้าน”**

“ทรงเป็นครูของเรา แต่ได้โปรดตระหนักไว้เสมอ
ว่าอย่าศึกษาเล่าเรียนเพื่อเอาใจครู แต่จงศึกษาเล่า
เรียนเพื่อประโยชน์และความดีงามให้แก่ตัวท่านเอง”

“ผมรู้สึกสงสารพระองค์อย่างสุดซึ้ง เพราะ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นเพียงบุคคล
เดียวที่พยายามพัฒนาชาติ ในขณะที่คนอื่น ๆ
ในชาติเฝ้าแต่รอให้สิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น”

“จะพบเห็นว่านักการเมืองจำนวนมากในเอเชีย ที่
หลังจากครองอำนาจและได้ผลประโยชน์แล้ว มักจะ
ไม่ได้ช่วยเหลืออะไรแก่ประชาชนเลย นักการเมือง
เหล่านั้น ทำให้ในหลวงทุกขใจ พวกเขาสร้างว่าเขา
ซบซึ้งในพระมหากษัตริย์คุณ แต่นั่นเป็นการสร้างภาพ
ไม่ใช่ความจริง”

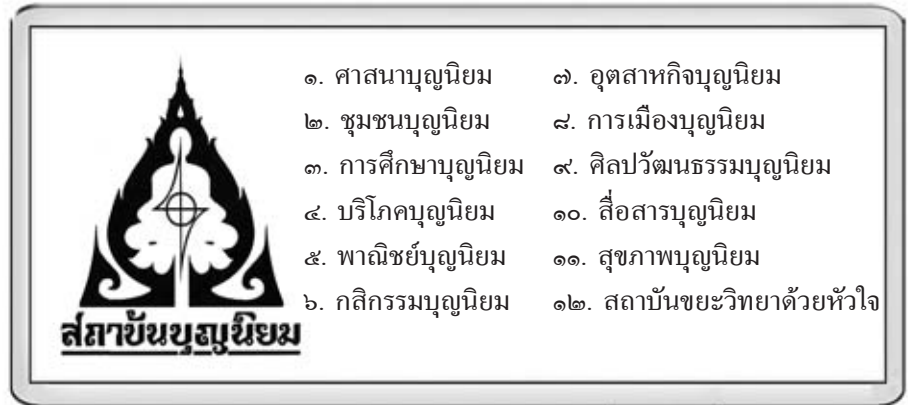
“พวกเขาเพียงแต่ต้องการใช้ภาพความจงรัก
ภักดีนี้เพื่อโน้มน้าวให้ประชาชนทะเลาะกันในการ
เลือกตั้งและขึ้นสู่อำนาจในเวลาต่อมาเท่านั้น.....แต่
พวกเขาก็ทำให้คนไทยทั้งชาติผิดหวัง....”

“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้น ทรงเป็น
สัญลักษณ์ของความชาญฉลาดแบบตะวันตก และ
ภูมิพลังปัญญาแบบตะวันออกในบุคคลเดียวกัน
ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสมบูรณ์พร้อมอย่างมาก”

อีกไม่นานเกินรอ เราจะมีรัฐบาลที่มาจากการ
“เลือกตั้ง” และวันนั้นประชาชนก็จะได้อิ่มเอมกับ
“ประชาธิปไตย” จากนักการเมืองไทยหลากหลาย
เผ่าพันธุ์อุดมการณ์

“พระบรมศพและดอกไม้จันทน์”... จักปลุก
จิตสำนึกนักการเมืองไทยบางเหล่าบางตนได้หรือไม่
เพียงใดหนอ.

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)



ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว(๓๒๔)เรากำลังพูดถึง “ผลของศีล” ที่มีสัมมาทิฏฐิจริง จึงจะทำ “อภิสังขาร” สัมมาปฏิบัติแท้ “การเกิด”(ชาติ)ซึ่งเป็น “การมีภพมีชาติขึ้นในจิต” ก็รู้แท้ และ “การตาย-การสูญสิ้นซาก”(สูญญตา)ที่ “ตายสิ้นภพจบชาติในจิต” สำเร็จก็ดับจริง ด้วยอาวุชที่พระพุทธรูปเจ้าทรงค้นพบ ชื่อว่า “บุญ” อันเป็น “จิตตาวิธ” หนึ่งเดียว ยอดที่สุดในโลก

ซึ่งคำว่า “บุญ” คำนี้แหละที่ “มีจกาทิฏฐิ” กันมาก เพราะหลงผิดกันเยอะ มันยากมากจริงๆ ที่จะเข้าใจคำว่า “บุญ” นี้ได้ จึงเป็น “อจินไตย” แท้ๆ จึงมีการเข้าใจผิดกันว่า “บุญ” นี้ถ้าทำแล้วจะมี “ผล” เป็น “สมบัติ” ในชาตินี้หรือในชาติหน้า เหมือนกับ “กุศล”

ประเด็นนี้แหละ “บุญเหมือนกุศล” นี้แหละ ที่มัน “ผิด” แท้ๆ “ผิด” จริงๆ

“ผิด” อย่างมหามหันต์ เพราะ “บุญ” กับ “กุศล” นั้นมันต่างกันมากที่สุด

เพราะ “กุศล” นั้นเกิด “ผล” เป็น “สมบัติ” ที่ได้มา หมายความว่า ถ้าใครมีการกระทำคือกรรมขึ้นมา “ผล” สำเร็จของกรรมที่เรียกว่า “กุศล” ผู้นั้นก็จะเกิดภาวะโดยภาษาว่า “มี” ซึ่งเป็น “การสะสมมาให้ตน” คือ “มีกุศล” หรือแม้ “อกุศล” ก็เป็น “การสะสมมาให้ตน”

“ใจ” ของตนผู้ปฏิบัตินั้นก็จะมี “สมบัติ” เป็น “ความมี” ซึ่งยิ่งจะ “ไม่มีทางสูญสิ้น” ได้

แต่ “บุญ” นั้นเกิด “ผล” เป็น “วิบัติ” ที่จบหายไป หมายความว่า ถ้าใครมีการกระทำคือกรรมขึ้นมา “ผล” สำเร็จของกรรมที่เรียก

ว่า “บุญ” ผู้นั้นก็จะเกิดภาวะโดยภาษาว่า “ไม่มี” ซึ่งเป็น “การไม่สะสมมาให้ตน” คือ “ไม่มีอะไร” มันว่างเปล่า “ไม่เป็นการสะสมใด ๆ มาให้ตน” มันคนละทิศคนละทางกันเลย

กรรมที่เป็น “กุศล” หรือ “อกุศล” เกิดภาวะที่ “ไม่” หดสิ้นสูญไป (ปริกขิณ) ไม่มีจบ

ส่วนกรรมที่เป็น “บุญ” หรือ “บาป” เกิดภาวะที่ “ไม่มี” กันจริงๆ ได้ “ไม่มี” ตลอดกาล

“หมดสิ้นสูญ (ปริกขิณ)” มีการจบสนิทต่างกันสำคัญยิ่งตรงที่ “บุญ” มีฤทธิ์ทำ

หน้าที่ “โดยส่วนเดียว (เอกังสะ, เอกโส, เอกังสะนะ)”

เท่านั้น คือ “บุญ” มีหน้าที่ “กำจัดกิเลสจาก

สันดานให้หมดจด (สันดานัง ปุณานิ วิโลเทติ)”

แต่ถ้าอย่างเดียว เสร็จหน้าที่ก็ “จบกิจ” ได้ขาด

“หมดสิ้นบุญสิ้นบาป (บุญญปาปปริกขิณ)” แค่นั้นเท่านั้น

กิจเดียว หน้าที่เดียว แล้วหมด

หายไปจากจิตเลย ไม่มีในจิตอีกเลยจริงๆ

“บุญ” ถ้า “หมดสิ้นไป” แล้วก็เป็น “สูญ”

ไม่มี “บุญ” อะไรอีกที่จะ “อยู่” ในจิตในกรรม

ซึ่งหมดกระทั่ง “สิ้นอนุสัยแล้ว” ได้ขาด

ก็จะ “ไม่มี” อย่างเที่ยงแท้ (นิจจัง, ยิงยีน, ตลอด

กาล, ไม่เปลี่ยนเป็นอื่นอีก, ไม่มีอะไรหักล้าง

ได้, ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปัง) ดังที่พูดซ้ำซ้ำซาก

“บุญ” ไม่ใช่ “กุศล” นี่ก็พูดซ้ำมาไม่รู้เท่า

ไหนแล้ว เป็น “อจินไตย” แท้ มันรู้ไม่ได้จริงๆ

ซึ่ง “กุศล” นั้นมันเป็น “โลกียธรรม” ที่ “ผล

ของวิบาก” มันข้ามชาติถึงขั้นเป็น “ตัวตน”

แต่ “บุญ” ไม่ใช่เลย “บุญ” เป็น “โลกุต

ธรรม” ที่เป็น “ปรมัตถธรรม” ชั้น “จิตนิยาม”

ของคนที่มีความฉลาดขั้น“ปัญญา”จึงจะสามารถหยั่งรู้“ความจริง”โลกุตรชั้นนี้ได้

ผู้รู้แค่ใจก็ถึงสับสน“บุญ”คือ“ความดี”
แต่ที่แท้ “บุญ”เป็น“อาวุธเฉพาะที่ใช้ประหารกิเลส”เท่านั้น และเท่านั้น

แต่แน่นอน“การฆ่ากิเลส” ใครๆก็ต้องยอมรับว่า“ดี”แน่ “ดีที่สุด” ซึ่ง“ดี”นี้มันแค่ภาษา เป็นเพียงคำพูด เป็นแค่“บัญญัติ”ที่บ่งบอกภาวะ“กรรม-กิริยา-อาการ”ของภาวะเชิงบวก แม้ที่สุด“ภาวะของพลังงาน”เชิงบวก

ทว่า“บุญ”ก็ยังไม่ใช่“กุศล”อยู่นั่นเอง
“บุญ”ไม่ใช่แม้แต่จะเป็น“ธรรมะ”

เพราะ“บุญ”นั้นไม่“ทรงอยู่”ไม่“ตั้งอยู่”
“บุญ”ไม่ทรงอยู่ ไม่ตั้งอยู่ ณ ที่ใดเลย
“บุญ”เป็นแค่พลังงานที่ทำการในปัจจุบันนั้นๆเท่านั้น ทำเสร็จกิจแล้ว“บุญ”ก็ไม่ตั้งอยู่ ณ แดนใดเลย ไม่ทรงอยู่ ณ ที่ไหนๆ ทั้งสิ้น มีหน้าที่ทำงานใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น และ“จบตนเองลงในทุกๆปัจจุบัน”

“บุญไม่เกิดนอกปัจจุบัน”เลย ตรงนี้สำคัญมากๆๆๆๆ “นอกปัจจุบัน”ไม่มีบุญ
“บุญเกิดได้ในปัจจุบัน”เท่านั้น ไม่มี“บุญเกิดนอกปัจจุบัน”เลย “บุญ”ไม่มีใน“อดีต”

“บุญ”มีขึ้นได้ในขณะที่คนผู้สามารถทำ“พลังงานจิตนิยามของตนที่เป็นบุญในปัจจุบันของกาล”แค่นี้ เท่านั้น ทุกปัจจุบันที่“ทำ” มีประสิทธิภาพชำระกิเลสได้ คือ“บุญ”

เพราะบาง“ปัจจุบันของกาล”คนผู้ทำ“บุญ”ให้เกิดพลังงานนั้นไม่เป็น“บุญ”ย่อมมี

เนื่องจาก“คุณภาพ”ไม่ถึงขั้น“บุญ”

“คุณภาพ”ไม่ถึงขั้น“ชำระกิเลส”นั่นเอง และ“บุญ”ก็ไม่ใช่“ธรรมะ”เลย

ฟังใหม่อีกที..ฟังดี ๆ “บุญไม่ใช่ธรรม”

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”ที่ทำหน้าที่ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น ถ้าหมด“ปัจจุบัน”ปั๊บ ทุกปัจจุบัน “บุญ”ก็หายไปปั๊บ“ทุกปัจจุบัน”

“บุญ”จึงมิใช่“ธรรม”ที่จะมีอยู่ถึง“อดีต” ยิ่ง“อนาคต” “บุญ”ยิ่ง“เกิดไม่ได้”แน่ๆ
ผู้“ทำบุญเป็น”แล้ว จะทำ“พลังงานบุญ”ขึ้นมาในจิตตนอีกที ก็เป็น“พลังงานบุญ”ภาวะใหม่ ที่ทำใหม่ มีประสิทธิภาพเหมือน“บุญ”ที่เคยทำได้ขึ้นมาทำงานให้แก่เจ้าของพลังงานใหม่อีกที คือ“ชำระกิเลสได้”

“บุญ”เป็นแค่“ภาวะ”หรือแค่“อาการปรากฏ”ในจิตของคนในแต่ละ“ปัจจุบัน”ที่สามารถ“อภิสังขารขึ้นได้(ปรุงสร้างขึ้นมาทำงานพิเศษยิ่งให้แก่ตนของตน แต่ทำให้คนอื่นไม่ได้)”เท่านั้น

ทำเสร็จงานแต่ละ“ปัจจุบัน”ก็หายไปทุกครั้ง เจ้าตัวต้องสร้างใหม่ใน“ปัจจุบัน”ใหม่

ดังนั้น ผู้มี“ความสามารถ”ไม่พอ หากทำ“บุญในปัจจุบันใหม่”อีกก็อาจจะสร้างไม่ได้ทุกครั้ง จึงต้องฝึกฝนอีกๆ จนกว่าจะเชี่ยวชาญชำนาญแท้ “เก่ง”จริง กระทั่งสามารถเป็นอัตโนมัติ หรือยิ่งกว่าอัตโนมัติโน่นแหละ จึงจะเป็น“ตถตา” นั่นคือ เพียงแต่มี“เจตนา [เจตสิกที่มุ่งไปข้างหน้าแต่ยังไม่ถึงขั้นห้วง(สาเปกโข)]”ปั๊บ! ก็มี“อภิสังขาร”ขึ้น“เป็นเช่นนั้นได้เอง”ปั๊บ!

ต้องอย่างนี้ จึงจะชื่อว่า“ตถตา”

“ตถตา”จึงไม่ใช่ภาษาที่เข้าใจกันตื่น ๆ
เพี้ยน ๆ ผิด ๆ แต่มี“สภาวะ”ที่สูงส่งมากจะนี้
“ตถตา”ปานนี้ที่เดียว อย่างพูดพล่อย ๆ
ขออย่า..“ตถตา”นั้นมีต่างกันถึง ๓ ชนิด
๑.ตถตาที่เข้าใจว่าเป็นแค่“ยถากรรม”
๒.ตถตาที่เป็นสัมมาทิฐิแต่แค่“มรรค”
๓.ตถตาที่สัมมาทิฐิซึ่งเป็น“ผล”แล้ว
ที่สำคัญยิ่ง“บุญ”เป็นพลังงาน ทำงาน
หมดหน้าที่ใน“ทุกปัจจุบัน”แล้วก็หายไป

“บุญ”ไม่ตั้งอยู่ไม่ทรงไว้ ณ ที่ใด ๆ เลย
“บุญ”จึงไม่ใช่แม้แต่“ธรรม(หรือธรรมะ)”
“บุญ”เป็น“ภาวะที่ปรากฏในปัจจุบัน”
เท่านั้น “บุญ”จึงเป็น“อจินไตย”ที่สุดที่ผู้มี
“ปัญญาอันยิ่ง”จริง ๆ จึงจะเข้าใจภาวะนี้ได้
“บุญ”มีขึ้นในปัจจุบัน เกิดแล้ว ก็ตาย
ลงไปพร้อมปัจจุบันทุกปัจจุบัน เป็นครั้ง ๆ

“บุญ”จึงแตกต่างจาก“กุศล”อย่างมีนัย
สำคัญยิ่งยวด ด้วยประการอย่างนี้

“บุญ”จะกล่าวว่าเป็น“ความดี” ก็ต้อง
กล่าวกันกับทุก ๆ คนในโลกได้แน่ ๆ ว่า“ดี”

ผู้มีความฉลาดที่ไม่ใช่“ปัญญา”(ฉลาดแค่
เง็ก)จึงสับสนว่าเป็น“บุญ”เป็น“ความดียิ่ง ๆ”

ซึ่งก็จริงอย่างยิ่งอีก แต่มันมีนัยสำคัญ
เพราะ“บุญ”เป็นสิ่งที่สามารถ“ฆ่ากิเลส”
อันเป็นสิ่งที่เลวที่สุดแล้วในจิตใจของมนุษย์
ได้แท้ ๆ จริง ๆ ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

ดังนั้นความจริงแท้แล้ว “บุญ”นั้นไม่ใช่
“อาการดี”เลยสักจิต “บุญ”เป็น“พลังงานที่
กำจัดกิเลส(กิเลสเท่านั้น)” บุญมี“อาการทำลาย”

มี“หน้าที่”ทำร้ายกิเลส ประหารกิเลสเท่านั้น

“บุญ”เป็น“ไถ่ถอนกรรม”แท้ ๆ ที่มีความ
หมาย“พิเศษสุด” เป็น“เอกังสะ-เป็นเอกัง
เสนะ(แต่ถ่ายเดียว)” เพราะเป็น“พลังงาน”เช่น
เดียวกันกับ“พลังงาน”ที่เป็น“อุตุนิยาม”ทั้ง
หลาย “บุญ”แม้เป็น“พีชนิยาม”ก็ไม่ใช่

“บุญ”เป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้นแท้ ๆ เป็น
“พลังงาน”ที่มีหน้าที่“กำจัดกิเลส”เพียงอย่าง
เดียวด้วย ไม่กำจัดอื่นใดเลย หรือไม่มีภัย
ต่อภาวะอื่นใดเลย นอกจาก“ธาตุกิเลส”

“บุญ”ชื่อสัตย์ที่สุด ไม่ทำหน้าที่ผิดเลย
นอกจากคนเข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดเอง

“บุญ”เป็น“พลังงานทางจิตวิญญาณ”
ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงค้นพบ และ
“ทำพลังงานทางจิต”นี้ได้ จึงเป็นศาสนา
เดียวเท่านั้นในโลก ในมหาจักรวาล จริง ๆ

ที่เป็น“วิทยาศาสตร์”แท้ ๆ เพราะ
ถ้าใครศึกษาตามอย่าง“สัมมาทิฐิ”และ
ปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ”ก็จะสำเร็จเป็นผล
ที่“สัมมาปฏิเวธ”ได้เหมือนกันทุกคน หาก
สามารถปฏิบัติบรรลุถึงขั้น“อารยสัจ ๔” ที่
เป็น“ทฤษฎีพิเศษ”ของศาสนาพุทธศาสนา
เดียว อันสามารถ“กำจัดกิเลส”อันเป็นเหตุ
แห่ง“ทุกข์สัจ”ได้แท้ ได้จริง ได้อย่างเป็น
“สวากขาตธรรม”จริง ๆ

“บุญ”เป็นคำเฉพาะของศาสนาพุทธ
คืออุตุนิยาม ที่พระพุทธเจ้าทรง“บัญญัติ”
ขึ้นมาใช้เรียก“พลังงานพิเศษของจิตนิยาม”

“บุญ”เป็นภาษาไทย ที่มาจากบาลีคำ

ว่า“บุญญ” จากพยัญชนะ“ป” สระ“อุ” สะกดด้วยพลังงาน“อัญญะหรืออัญญา”

“ป” คือ ภาวะที่เกิดขึ้นบ่งบอกทิศทางของ“ความเคลื่อนไหว”ไปข้างหน้า ภาวะที่หมายถึง ภาวะที่ดำเนินไป“ทั่ว”ถึงหมด

ส่วนสระ“อุ” คือ เล้าที่ ๓ ของ“สระคี่”ได้แก่“อะ,อิ,อุ” เป็น“พลังงานถึงขั้นครบรอบ”ที่เกิดพลังงาน“วงวน”หมุนเป็น“ชีวะ”ความเป็น“ตน(อัตตา=ISH)” ซึ่งเริ่มก็เป็น“พีชนิยาม” หากเจริญขึ้นๆได้ จึงจะพัฒนาขึ้นเป็น“จิตนิยาม”

สระ“คี่”มีนัยยะต่างจากสระ“คู่(อา,อฺ,อุ)”คือ เด็ดเดี่ยว มีพลังเป็นของตนเอง

ดังนั้น เมื่อเกิดอาการของ“สระ(ส”กับ“ร)”ขึ้น ๓ ตัว คือ “อะ-อา-อิ” ก็เป็น“รอบหนึ่ง”ของ ๓ สระ” เรียกว่า“อisphere(เอา“อิ”มาใช้เรียก)”

ก็เป็นตัวของตัวเองได้“วงหนึ่ง”หรือ“ตัวตนหนึ่ง”(เกิดเป็น...๑.เรอ ๒.เขา ๓.ประธานผู้ควบคุม ‘เรอ-เขา’(ประธาน=I, เรอ=S, เขา=H)ขึ้นมา) ซึ่งไม่เป็น๒ เป็นเอกในตัวเองอยู่ ได้ภาวะ(วงวน)นั้นขึ้นมา

แต่ที่สำคัญสุดๆ“บุญ”ทำหน้าที่แล้วเสร็จ ก็หายวับไปจากปัจจุบันนั้นๆทันที

“บุญ”ไม่ใช่“ตัวตน” “บุญ”ไม่มีสถานที่ “บุญ”ไม่มีอะไรจะข้ามกาลเวลาไปจาก“ปัจจุบัน”เลย

“จบ”ปัจจุบันใด “บุญ”ก็จบด้วย ณ ที่นั้น “ตัวตน”ของ“บุญ”ก็ไม่มี สถานที่ตั้งของ“บุญ”ก็ไม่มี พ้นจากปัจจุบันไปแล้ว“บุญ”ก็ไม่มี แล้วจะเอาอะไรข้ามชาติไปเป็นผลกันอีกเล่า

“บุญ”จึงไม่มี“ชาติ” ไม่มี“ภพ”

“บุญ”ทำงานอยู่ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น

แล้วก็หายไปพร้อมกับ“ปัจจุบัน”

“บุญ”จึงไม่มี“ภพ” ไม่มี“ชาติ”ตั้งขึ้นในที่ไหน นอกจากมี“อาการ”ในปัจจุบันแค่นั้น

จะว่าเกิดว่าเป็นว่ามี ก็เกิด-ก็เป็น-ก็มี ในขณะที่มี“พลังงาน”ปัจจุบันนั้นเท่านั้น

จึงมิใช่“การเกิด”ที่เป็น“ชาติ”ข้ามชาติ

“บุญ”จึงเป็น“ชาติ”หรือ“การเกิด”เพียงชั่วขณะปัจจุบันกาลเท่านั้น ก็จบตัวเองลง

“ชาติ”และ“ภพ”ของ“บุญ”จึงไม่เกิด“ข้ามชาติ-ข้ามภพ”ของปัจจุบันไปเลยสัก“บุญ”

บุญแค่อาศัย มิใช่โอนุสสัย หากมี“ชาติใหม่” เจ้าของ“ชาติ”ก็สร้าง“บุญ”ใหม่ขึ้นมาให้ได้เท่านั้น

“ชาติ”เกิด.. “ภพ”จึงเกิดทุกคน สำหรับผู้ยังไม่มีภูมิสูงถึงขั้นทำ“วิภาตตนา”สำเร็จ

“วิภาตตนา”นี้คือ“อยากได้” แต่เป็นตณหาที่อยากได้“จิตว่างจากภพ”หรือ“จิตว่างจากการเกิดกิเลส”ซึ่งผู้ไม่ฉลาดพอไม่ฉลาดโลกุตระไม่อยากจะหยอก ผู้ฉลาดพอ(มีปัญญา)เท่านั้นที่อยากได้“วิภาตตนา(ตณหาไม่มีภพ)”

แต่ว่า“อยากได้”แล้ว ทำจิตใจของตนให้เป็น“จิตว่าง”ที่“ไม่มีกิเลส” หรือทำให้“จิตจางคลายไปจากกิเลส”ไปตามลำดับไม่เป็น ไม่ถูกต้อง นั่นก็เพราะคนผู้นี้ยังไม่“สัมมาทิฐิ” จึงปฏิบัติไม่สัมมาปฏิบัติ”จิตก็ยังมี“ภพ”มี“ชาติ”ที่ข้ามชาติอยู่แน่นอน

ซึ่งผู้ปฏิบัติก็พยายามปฏิบัติตามทิฐิของตนที่ยังไม่สัมมาทิฐิเท่านั้นแหละ จึงได้แค่“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”คือว่างแบบพักยก

* เก้าสมัย ใหม่เสมอ *

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ • ๑๗

สี่สั้น

ทิม สมอ.

ชีวิตคือนิยายหลากหลายที่แต่ละคนสร้างขึ้นจากกิเลส
ของตน กิเลสมากเรื่องราวก็มาก ล้วนก่อทุกข์ให้แก่ชีวิตนั้น
อดีตนายแพทย์ผู้สร้างนิยายให้ตนเองมีเรื่องราวน้อย
และรสชาติไม่จัดจ้าน

แต่ที่นี่... อาจเป็นตัวอย่างชีวิตที่หลายคนเสาะแสวงหา
เพื่อสัมผัสถึงความสุข สงบ อบอุ่น และสันติ

หรือ.... เพื่อเรียนรู้สู่เส้นทางธรรมเอกเดียวกับท่าน....

สมณะแสนคิน
ภูมิกุชโร



“ปู่เป็นตระกูลของเจ้าเมืองน่าน
เจ้าสุริยพงศ์ผริตเดช ต้นตระกูลจิตดวงคนันท์
และนามสกุลอื่นๆในสายเดียวกัน เช่น
มหายคนันท์ ของเจ้าสุริยพงศ์ผริตเดช
เจ้าเมืองน่านคนสุดท้าย มีลูกหลานมาก
เรียกว่าญาติเยอะจนจำไม่ได้”



ประวัติ

เกิดวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๑ ที่จังหวัดน่าน ชื่อเดิม สุทธิพงษ์ จิตดวงคนันท์ เป็นลูกคนโต มีน้องสาวคนหนึ่ง อายุห่างกันปีเดียว พ่อแม่เป็นครูสอนระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนบ้านนอก ในวัยเด็ก มีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่น พ่อเป็นครูที่ดูแลเอาใจใส่นักเรียน เป็นที่รักของชาวบ้าน เวลาพ่อไปโรงเรียนก็จะพาอาตมาซ้อนจักรยานยนต์ไปด้วย น้องสาวก็จะอยู่กับแม่ อาตมาได้เห็นภาพพ่อทุ้มเตตุแลเด็กอย่างไร เวลาพ่อลงโทษเด็กเอาไม่ตีที่น่อง เสร็จแล้วก็เอายาหม่องทารอยถูกตี อาตมารู้สึกประทับใจ อยู่กับพ่อได้ไม่นาน พ่อก็เสียชีวิตอย่างปัจจุบันทันด่วน หมอบอกว่าเป็นเพราะหัวใจล้มเหลว อาตมาคิดว่าคงเป็นเส้นเลือดคlogged เนื้อหัวใจอุดตัน ตอนนั้นอาตมาอายุได้ ๙ ขวบ

อาตมาได้มาอยู่กับลุงซึ่งอยู่ใกล้ๆ กันเป็นบ้านสี่หลังที่ปลูกติดๆ กัน มีบ้านลุงคนโต บ้านป้า บ้านลุงครอง แล้วก็บ้านพ่อของอาตมา พ่อเป็นน้องสุดท้องในจำนวนลูก ๔ คนของครอบครัว ปู่เป็นตระกูลของเจ้าเมืองน่าน เจ้าสุริยพงศ์ผริตเดช ต้นตระกูลจิตดวงคนันท์ และนามสกุลอื่นๆในสายเดียวกัน เช่น มหายนันท์ ของเจ้าสุริยพงศ์ผริตเดช เจ้าเมืองน่านคนสุดท้าย มีลูกหลานมาก เรียกว่าญาติเยอะจนจำไม่ได้ อาตมาผูกพันกับครอบครัวลุง พ่อพ่อเสียชีวิต แม่ขอแยกไปอยู่กับครอบครัวของยาย แม่ถามอาตมาว่าจะไปด้วยไหม



นักเรียนมัธยม รร.ศรีสวัสดิ์วิทยาคาร จ.น่าน

อาตมาขออยู่กับลุง แม่จึงเอน้องไปด้วย อาตมาก็โตมาในครอบครัวของลุงซึ่งมีลูกพี่ลูกน้องหลายคน

การเลี้ยงดูในวัยเด็ก

โยมแม่ไม่เคยตีอาตมา มีแต่โยมพ่อเคยตีสามทีด้วยไม้มะยมหนเดียว ป้าและลุงไม่เคยตี การเล่นก็มีขีดจำกัด ไม่ได้เล่นมากเพราะรู้ว่าเราต้องช่วยงานบ้าน เช่น ล้างจาน กวาดบ้าน ภูบ้านบ้าง และตื่นแต่เช้าช่วงตีห้าถึงหกโมงเช้า เพื่อต้มข้าวกับกระต๊อบหมูเลี้ยงหมาที่บ้าน ตอนสายๆ ก็มาดักให้พวกมันกินเป็นประจำ มีหมาพันธุ์ใหญ่สี่-ห้าตัวที่จริงไม่มีใครสั่งให้ทำ แต่เห็นว่าไม่มีใครทำ เราก็ทำ ส่วนที่ป้าใช้ให้ทำก็มักให้ไปซื้อของ เช่น ซื้อต้นหอม ขิง ข่า ตะไคร้ที่เขาขายเป็นกำๆ อีกหน้าที่หนึ่งคือตามลุงไปจ่ายตลาดเป็นประจำตอนเช้า

ชีวิตอาตมาราบเรียบมาก ไม่เคยทะเลาะวิวาทหรือชกต่อยกับใคร แต่เคยรับวิวาห์ ตอนนั้นเป็นหมอล้วน อาตมาจะข้ามด่านไปชายแดนพม่า ถูกถามอะไรสักอย่างแล้วอาตมาทำท่าเหมือนไม่ได้ยิน เขานึกว่าอาตมากวน ก็จับคอเสื้อดึงอาตมาเข้าไปพอดิเพื่อนๆ ช่วยแยกออกไป อาตมาก็ได้แต่งงๆ ที่



นักศึกษาปีสอง ฟังสวนดอก

จุๆ ก็ถูกระชากคอเสื้อ วิบากก็มีประมาณนี้แหละ ตอนเป็นเด็กอาตมาก็ฆ่าสัตว์บ้าง เช่น เคยยิงนกตายหนึ่งตัวโดยเจตนา เคยตกปลาได้มากพอสมควร ตอนยิงนกไม่นึกว่าจะโดนเพราะอาตมายิงไม่แม่นอยู่แล้ว แต่ครั้งนั้น ก้อนกรวดที่ยิงไปเสียปากนกตกลงมาตาย ซึ่งเป็นสัตว์ใหญ่สุดที่อาตมาทำปณณัติบาต กิ้งก่าก็เคยยิง มันเจ็บแต่ไม่ตาย ทำให้อาตมาเป็นหมอ เล่นบาสเกตบอลโดนเพื่อนกระแทกหลังล้มลง แขนหักงอเลย อาตมาพลันนึกถึงกิ้งก่าตัวนั้นเพราะโดนในตำแหน่งเดียวกัน

เลือกเรียนแพทย์

อาตมาได้โควต้าของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เลือกแพทย์อันดับหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นเพราะพี่สาวคนโตของพ่อก็เป็นพยาบาล อาตมาได้รับการดูแลเอาใจใส่จากป้าเวลาอาตมาป่วย ป้าคอยเช็ดตัวให้ เอายาให้กิน และตอนเด็กเวลาไปโรงเรียนต้องเดินผ่านโรงพยาบาลที่ป้าทำงานอยู่เป็นประจำ ทำให้อาตมาคุ้นเคยกับคนในนั้น นี่ก็อาจเป็นพื้นฐานให้อาตมาเลือกเรียนหมอด้วย

“นักศึกษาปีหนึ่งไปเรียนฟังสวนดอก ชีวิตอิสระมาก เรียนแบบเด็กๆ รู้สึกไม่ยาก มีแต่เพื่อนๆ แล้วก็ออกกำลังกายพัฒนาชนบท อาตมาให้เวลากับการเรียนน้อยมาก เอาแค่อ่านผ่าน ปีหนึ่งเขาให้เรียนจิตวิทยา ผ่ากบ ผ่าฉลาม ผ่าโครงกระดูกกระต่าย ท่องศัพท์โครงกระดูกให้ครบทุกชิ้น”



ชีวิตนักศึกษาแพทย์

นักศึกษาปีหนึ่งไปเรียนฟังสวนดอก ชีวิตอิสระมาก เราเรียนแบบเด็กๆ รู้สึกไม่ยาก มีแต่เพื่อนๆ แล้วก็ออกกำลังกายพัฒนาชนบท อาตมาให้เวลากับเรียนน้อยมาก เอาแค่อ่านผ่าน ปีหนึ่งเขาให้เรียนจิตวิทยา เรียนผ่ากบ ผ่าฉลาม ผ่าโครงกระดูกกระต่าย และท่องศัพท์โครงกระดูกให้ครบทุกชิ้น เท่านั้นเอง สัตว์พวกนี้ตายแล้ว เราก็ไม่รู้ลึกอะไร เหมือนเราผ่าซากศพ สุนัขก็ได้เรียนรู้สรีระของสิ่งนั้นสิ่งนี้

ตอนเรียนปีหนึ่งสิ่งที่อาตมาได้จริงๆ คือออกค่ายพัฒนาชนบท ทำให้อาตมารู้จักชีวิตอีกแบบหนึ่ง เขาลำบากกว่าเราตั้งเยอะ ปิดเทอมแทบจะไม่ได้กลับบ้าน ตะลอนไปตามหาหมู่บ้านที่ไม่มีไฟฟ้า น้ำประปา ไปเขียนโครงการของบฯ จากมหาวิทยาลัยเพื่อไปทำประปา ไฟฟ้าให้ชาวบ้าน และเอาหมอบไปตรวจสอบสุขภาพให้ ปีหนึ่งก็ทำแค่นั้น เรื่องการเรียนช่วงแรกๆ ก็ตั้งใจ แต่ตอนหลังสนใจกิจกรรมมากกว่า แต่การเรียนก็ไม่เสีย

พื้นฐานศาสนา

บ้านอาตมาอยู่ตรงข้ามวัด อาตมาไปวิ่งเล่นในวัดเป็นประจำตั้งแต่เล็ก ไม่ได้ฟังพระเทศน์ ไปเล่นอย่างเดียว ชาววัดก็ไม่ได้กิน อาตมาเห็นว่าเด็กวัดมีเยอะ แม้มืออาหารดีๆ มากมายทั้งจากการที่ญาติโยมใส่ปันโตไปถวายพระและที่ออกมาจากครัวของวัด อาตมาก็ไม่ออกไปแย่งเขา พระ

“อาจเพราะทำงานใกล้ชิดกับเพื่อน
ที่เรียนหมอดูด้วยกัน เป็นแฟนกันจนถึงปีห้า
ช่วงฝึกงานก็ห่างกันไป ก็กลัวเขาไปมีคนใหม่
แต่ตอนปีห้าอาตมาก็เลิกเมื่อรู้ว่าเขามีคนใหม่
เวลามีทุกข์ไม่ปรึกษาใคร ชอบอยู่กับตัวเอง
แล้วใช้หลักศาสนาช่วย”



วัดนี้ไม่ต้องออกบิณฑบาต ครบรอบวันตายของ
พ่อ เราก็จะเอาอาหารใส่ปันโต เขียนชื่อผู้ตายที่
ต้องการอุทิศส่วนกุศลให้ พระท่านก็จะสวดมนต์
แล้วกรวดน้ำให้เหมือนที่วัดอื่นๆ ในช่วงที่พระ
สวดมนต์ อาตมาจะนั่งสงบได้เป็นชั่วโมงๆอย่าง
ไม่เบื่อ มันเป็นสมณะ อาตมาชอบทำและชอบความ
สงบอย่างนั้นด้วย อาตมาอาจเคยเป็นฤๅษีเก่า

ตอนเด็กก็คิดว่าบั้นปลายชีวิตอยากไปอยู่คน
เดียวในถ้ำ เวลามีกุศลรู้สึกสงบดีถ้าได้สวดมนต์
อาตมาเลิกตกปลาตั้งแต่ยังเด็กเพราะไปฟังเรื่อง
วิบากกรรม แล้วเกิดกลัวว่าถ้าเราทำกรรมอะไร
เราต้องได้รับผลนั้น อาตมาฟังเรื่องวิบากกรรม
แล้วนอนไม่หลับ ฝันว่าจะโดนอย่างนั้น และยัง
กลัวจะโดนอย่างไล่เตียนและตักแตนที่เรานำไป
เป็นเหยื่อตกปลาด้วย

ทุกข์เรื่องความรัก

ทุกข์เพราะยึด ตอนปีหนึ่งยังไม่มีแฟน ขึ้นปี
สองไปออกค่ายด้วยกัน อาจเพราะทำงานใกล้ชิด
กับเพื่อนที่เรียนหมอดูด้วยกัน เป็นแฟนกันจนถึง
ปีห้า ช่วงฝึกงานก็ห่างกันไป อยู่ไกลกันก็กลัว
เขาไปมีคนใหม่ แต่ตอนปีห้าอาตมาก็เลิกเมื่อรู้ว่า
เขามีคนใหม่ เวลามีกุศลก็ไม่ปรึกษาใคร อาตมา
ค่อนข้างชอบอยู่กับตัวเอง แล้วใช้หลักศาสนา
ช่วย อาตมาอ่านหนังสือของ ดิช นัท ฮันท์ ท่าน
พุทธทาส และพิจารณาทุกข์ตามหลักอริยสัจ ตาม
ประสาอาตมา แก้ปัญหาด้วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่
จริงๆ แล้วเรื่องความรักในตอนนั้น อาตมาก็ไม่



ได้คิดลึกซึ้งอะไรมากมาย เพียงแต่ตอนเป็นแฟน
กัน มันเหมือนจริงจังมากจึงยึดมาก พอเลิกกันไป
ก็จบ รู้สึกเหมือนเป็นเพื่อนคนหนึ่ง อาตมายังไป
งานแต่งของเขา แง่คิดในเรื่องความรักเกิดตอน
รู้ว่าเขามีคนอื่น เราก็ทบทวนความรู้สึก ยิ่งอยู่
ห่างกัน ความรู้สึกนั้นก็จางไปเรื่อยๆ แต่ถ้าถามว่า
หมดกิเลสไหม ก็ไม่หมดหรอก แต่ตอนนั้นเราใช้
วิธีออกจากทุกข์แบบสมณะ กดข่มเป็นหลัก ให้มัน
ผ่อนคลายเป็นไปตามกาลเวลา

พุทธกระแสหลัก

อาตมาไม่เคยนึกว่าศีลสำคัญอย่างไร พุทธ
กระแสหลักมีแต่สะกดจิต ไม่ว่าจะเป็นการสวด
มนต์ การทำพิธีที่เรารับรู้มาเป็นการสะกดจิตทั้ง
นั้น เราจึงซึมซับสิ่งเหล่านั้นมา และคิดว่าถ้าอยาก
หลุดพ้นจากความทุกข์ก็ต้องไปสะกดจิตอย่างนั้น
ไปนั่งหลับตาสมาธิอยู่ในถ้ำ อาตมาเคยคิดว่า
สุดท้ายแล้วคนเราก็ต้องไปทำอย่างนั้นแหละ
และเป้าหมายของพุทธกระแสหลักคงเป็นอย่าง
นั้น ตอนนั้นอาตมาไม่รู้จักชาวอโศก ไม่รู้จักกิเลส
ไม่เคยรู้ว่าการปฏิบัติศีลให้ถึงจิตเป็นอย่างไร ทำ
อย่างไร มีขั้นตอนอย่างไร



ทำงานฟรีที่บรรพบุรุษหมอ

พบชาวโศก

สมัยเป็นนักศึกษา อาตมารู้จักอาจารย์ท่านหนึ่ง ท่านมาสอนสัปดาห์ละครั้ง มาพูดถึงเรื่องมังสวิรัตช่วงที่เรียนอยู่ปีสามถึงปีห้า อาจารย์บอกว่ากินมังสวิรัตแล้วดีอย่างนั้นดีอย่างนี้ พอปิดเทอมปีนั้นอาตมากินมังสวิรัต ช็อคกระตะไฟฟ้ามาใช้ที่หอพัก ทำอาหารมังสวิรัตกินเอง เพราะอาจารย์พูดบ่อยๆ ว่ามังสวิรัตเป็นอาหารของมนุษย์ ทำอยู่เทอมหนึ่ง หลังจากนั้นก็เรื้อไปเพราะไม่ได้เรียนกับอาจารย์อีก ก็กลับมากินเนื้อสัตว์เหมือนคนทั่วไป

ตอนเรียนจบ มีเพื่อนหมอเป็นลูกญาติธรรม เขาเห็นอาตมาสนใจศาสนา กำลังแสวงหาหมู่บ้านที่พึ่งตัวเองได้ สนใจเรื่องอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม จึงชวนไปที่พุทธสถานภูผาฟ้า น้ำ จังหวัดเชียงใหม่ พบสมณะรูปหนึ่งถามว่า วันนี้ระลึกถึงศีลกี่เปอร์เซ็นต์ วันนี้มีความยินดีกี่เปอร์เซ็นต์ เราก็อ๋อ...ศีลต้องระลึกถึงด้วยเหวอ ปกติเราคิดว่าเรามีศีล เราพยายามละสิ่งไม่ดีในตัวเรา อันนี้ไม่ติดยาทำ แต่ดูเหมือนทำได้ไม่นาน เราก็วนกลับไปทำไม่ดีอีก และเราก็เชื่อว่าเราเป็นชาวพุทธ แต่พอถูกถามว่ามีศีลทั้งวันไหม จิตใจเราเริ่มเปลี่ยนจากที่วันๆ ไม่เคยนึกเรื่องศีล พอเริ่มนึกถึงศีล ก็มีสติอยู่กับตัวมากขึ้น สมณะท่านสอนให้ถือศีล ๕ ทั้งวันและทำให้ยินดี อาตมาก็ทำตามจนรู้สึกว่าการถือศีลใจจะไม่ยินดี นี่เป็นจุดเริ่มต้นที่ได้ความสงบจากการถือศีล จากนั้นก็เริ่มเป็นนักมังสวิรัต ตัดผมเกรียน

“ทำงานฟรีที่ปฐมมโศกหลายปี ช่วยสอนเด็กได้ อยู่ใกล้สมณะนานๆ เข้าจึงอยากเป็นสมณะ รู้สึกว่าถ้าอยู่คลุกคลีใกล้ชิดกับพระวาส เราเองยังอ่อนแอหลายเรื่อง แต่พออยู่ใกล้สมณะจิตใจดีขึ้น เข้มแข็งขึ้น”



เส้นทางจากนายแพทย์สู่ความเป็นนักบวช

อาตมาทำงานโรงพยาบาลก็อัดอัดเรื่องจ่ายยาแค่นี้ แต่ต้องเขียนอีกอย่าง คนได้ประกันสังคมต้องจ่ายยาประเภท local made ที่คุณภาพไม่ดีเท่า มีการขูดรีดจากคนไข้ประกันสังคมโดยส่งทำซีทีสแกนที่เราจะได้เปอร์เซ็นต์ด้วย คนไข้ก็ต้องจ่ายหนักขึ้น มันสองมาตรฐานชัดๆ อยู่ไปก็รู้สึกแยและโรงพยาบาลนี้เคยมีประวัติ คนไข้ปวดท้องมาแล้วไม่รับรักษา ส่งเขากลับบ้านทั้งๆ ที่เขามาถึงสามครั้ง ครั้งที่สี่ คนไข้ไปโรงพยาบาลอื่นแล้วไส้ติ่งแตก โอ อย่างนี้อยู่ไม่ไหวแน่จึงลาออก อาตมาเคยพบอาจารย์หมอดีๆ มีอุดมการณ์หลายท่านที่ออกหน่วยช่วยเหลือคนชนบท อาตมาก็เคยออกชนบทและคิดว่า เราจะไปหาความรู้ร่ำเรียนในเมืองทำไม ตอนขึ้นปีห้า อาตมาเป็นอุปนายกจัดงานวันมหิดลให้มช. อาตมาศึกษาพระราชประวัติของพระราชบิดา “....ท่านต้องทำประโยชน์เพื่อประชาชนก่อนประโยชน์ส่วนตัว....” อาตมารู้สึกซาบซึ้งประทับใจคำสอนของท่านที่ว่า “จงถือประโยชน์ตนเป็นที่สอง ประโยชน์ของประชาชนเป็นที่หนึ่ง แล้วลาภยศสรรเสริญจะเป็นของท่านเอง” และ “ฉันไม่อยากให้เธอเป็นหมออย่างเดียว เธอต้องเป็นมนุษย์ด้วย” อาตมาซึมซับอุดมการณ์นั้นจนตั้งใจจะเป็นหมอ UN จะไปทำงานที่เอธิโอเปีย แต่ไม่ได้เป็นเพราะมาเจอชาวโศกเสียก่อน

ต่อมาอาตมามาอยู่ทำงานฟรีที่ปฐมมโศกหลายปี ได้เป็นครูสอนเด็ก พอได้อยู่ใกล้สมณะนานๆ เข้าจึงอยากเป็นสมณะ ทั้งๆ ที่ไม่มีใครชวน รู้สึกว่าถ้าอยู่คลุกคลีใกล้ชิดกับพระวาส เราเอง

“เมื่อเปรียบเทียบชัดเจนแล้วว่าชีวิตที่คลุกคลี
กับฆราวาสกับชีวิตที่คลุกคลีกับนักบวช
แตกต่างกันมาก ก็เลือกเส้นทาง
สู่ความเป็นนักบวชที่จะพาเราสู่ความเจริญ”



ยังอ่อนแอหลายเรื่อง แต่พออยู่ใกล้สมณะจิตใจ
เราดีขึ้น เข้มแข็งขึ้น ระบบสมณะมีวิธีขัดเกลาที่ดี
กว่าระบบฆราวาส ถ้าเราอยู่กับฆราวาสไป ทำงาน
ไปก็ได้แค่นี้ คงไม่ก้าวหน้า เราอยากบรรลุธรรม
อยากหมดกิเลสจริงๆ จึงตัดสินใจบวช

การเป็นนักบวชชาวอโศก ไม่ใช่เรื่องทำกัน
ง่ายๆ ต้องผ่านขั้นตอนตั้งแต่เป็นอารามิก เป็น
ปะ(ปฏิบัติ) เป็นนาค เป็นเณรไปตามลำดับ เพื่อ
ฝึกพิสูจน์ตัวเองในระยะเวลาหนึ่ง อาตมาจึงต้อง
เพิ่มภาระงานหนักขึ้น นอกจากเป็นครูดูแลเด็ก
ตอนนั้นอาตมาเป็นฆราวาสชายคนเดียว ต้องแบ่ง
เวลามาทำหน้าที่ปะ นาค ต้องถูศาลา ซึ่งทำให้ต้อง
เพิ่มอินทรียพละ แม้จะเหนื่อยมาก นั่งฟังธรรมหลับ
เป็นประจำ แต่เมื่อเปรียบเทียบชัดเจนแล้วว่าชีวิต
ที่คลุกคลีกับฆราวาสกับชีวิตที่คลุกคลีกับนักบวช
แตกต่างกันมาก เราก็เลือกเส้นทางสู่ความเป็น
นักบวชที่จะพาเราสู่ความเจริญ ตอนอาตมาบวช
โยมแม่ก็มาร่วมงานด้วย

หนึ่งในคณะปัจฉาสมณะของพ่อท่าน

อาตมาบวชได้สองสามปี หมุ่มสงฆ์คิดว่าพ่อท่าน
อายุมากแล้ว น่าจะมีคนดูแลสุขภาพอย่างใกล้ชิด
และเห็นว่าอาตมาเป็นหม่อมมาก่อนจึงให้อาตมา
มาดูแลพ่อท่าน ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญมากๆ เราจะได้
หรือ อาตมาคิดมากเหมือนกัน ถ้าพ่อท่านเป็นอะไร
ไป ญาติโยมจะว่าหรือเปล่า ก็ปลอบตัวเองว่าอย่า
คิดมาก ทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด ที่จริงพ่อท่าน
แข็งแรง เราไม่ต้องดูแลทุกวันหรือตลอดเวลา
พ่อท่านปฏิบัติ ๘ อ.ดีกว่าพวกเราด้วยซ้ำ ท่าน
ออกกำลังกายทุกวัน อารมณ์ก็ดีกว่าเรา พ่อท่าน
ไม่เครียด ดีกว่าเราทุกอย่าง นอนหลับก็ตรงเวลา
เราลืต้องทำตามพ่อท่าน ต้องทำตัวให้ดี การได้



วันบวช

โยมแม่ร่วมพิธีบวช

(นั่งหน้า ขวา)



มาอยู่ใกล้พ่อท่านก็เป็นโอกาสได้ซึมซับความดี ได้
น้อมนำคำสอนมาปฏิบัติให้ถึงจิต ก็คิดต่อว่าแล้ว
เราจะแบ่งเบางานอะไรได้บ้าง

ตอนอาตมาเป็นเณรเคยทำเรื่องล้อ ทำข่าว
ของภูผาฟ้าน้ำเกือบทุกเรื่อง อยู่กับพ่อท่านก็ทำ
ล้อได้ อาตมาได้คอมพิวเตอร์เล็กๆ มาเครื่องหนึ่ง
ก็ลองพิมพ์ตามที่พ่อท่านเทศน์ พิมพ์ได้หลายหน้า
อยู่ในแต่ละครั้ง แล้วก็ส่งไปตามช่องทางสื่อต่างๆ
เช่นไลน์ธรรมะพ่อครูทางอินเทอร์เน็ต เพื่อให้พวก
เราหลายๆ คนที่ไม่มีโอกาสได้ฟังเทศน์สดๆ จาก
พ่อท่านได้อ่านคำเทศน์แทนซึ่งจะช่วยให้ไม่ตกหล่น
ในการรับรู้ธรรมะและข่าวสารข้อมูลต่างๆ

เรียนรู้จากการใกล้ชิดพระโพธิสัตว์ ผู้นำชาวอโศก

อาตมาไม่ได้บังอาจเรียนรู้ภาคพระโพธิสัตว์
แต่เรียนรู้ว่าท่านไม่แสดงอารมณ์โกรธหรือ
ความไม่พอใจอะไรเลยแม้แต่น้อย แต่มันมีข้อที่ว่า
บางครั้งท่านต้องทำอาการซึ่งเราสัมผัสได้ว่าท่าน
แสดงออกไปนั้นไม่มีอารมณ์ ปกติคนมีอารมณ์จะ
ค้าง แต่พ่อท่านเล็รจจากเรื่องนั้นก็มาพูดกับเรา
ตามปกติ อารมณ์ที่แสดงท่าทีหนักๆ นั้นก็ใช้เฉพาะ

คนนั้นในเวลานั้นซึ่งเหมือนตัวว่ารุนแรง นี่คือ
ปฏิสนธิลัคนะของภาคโพธิสัตว์

อาตมาเข้าใจว่า พ่อท่านควบคุมอกุศลทั้งหมด
ได้ ท่านไม่มีกาม ไม่มีพยาบาท หรือวิหิงสาเจือปน
มีแต่ธรรมะเท่านั้นเพื่อช่วยเหลือคน เพราะในโลก
ยุคนี้ไม่มีใครที่จะรู้เรื่องโลกุตรอย่างลึกละเอียด
แล้วก็แจ่มแจ้งได้ขนาดนี้ มีแต่พ่อท่านเท่านั้น ถ้า
พ่อท่านไม่ทำขนาดนี้ก็ไม่มีใครทำ ศาสนาพุทธจะ
มีอายุยืนยาวถึงห้าพันปีได้ต่อไปนั้น คนจะได้ใช้
องค์ความรู้ที่พ่อท่านทำไว้ เพื่อนำไปสานต่ออีก
เพราะความรู้ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน และ
บันทึกไว้ในพระไตรปิฎก ๔๕ เล่มนี้ เราอ่านไม่รู้
เรื่อง เราไม่มีภูมิที่จะตีความแตก ตัวอย่างเรื่อง
บุญ เรื่องกุศลและเรื่องกรรม เรื่องโลกุตระ เรื่อง
เจโตปริยญาณ ใครจะตีความได้ ถ้าพ่อท่านไม่
ตีความไว้ และไม่มีพวกเราชาวอโศกทำเป็น
ตัวอย่าง ศาสนาพุทธที่แท้จะดำเนินไปได้อย่างไร

พ่อท่านเคยพูดว่าท่านต้องรับผิดชอบเพราะ
ท่านเป็นสมณพราหมณา สัมมัคคตา ที่ต้องทำให้

ศาสนาดำรงต่อไปอีกห้าพันปี ถ้าทำไว้ไม่มากพอ
มันก็จะไปไม่ถึง พ่อท่านเคยพูดกับหมู่สมณะว่า
คุณเชื่อหรือว่า เท้าที่ผมทำไว้จะไปถึงห้าพันปี ไม่มี
ใครมั่นใจเลย พ่อท่านถึงเน้นเรื่องของญาณ ๓ องค์
ประกอบของการหยั่งรู้ ๓ ลักษณะ คือ สัจญาณ
กิจญาณ กตญาณ ที่พวกเราต้องตัดรอบให้ได้จริงๆ
เราต้องได้ธรรมที่พวกเราต้องตัดรอบตัวเองว่าจะ
สูงขึ้นอย่างไร นี่คือน้ำที่อาตมาได้เรียนรู้จากการ
อยู่ใกล้พระโพธิสัตว์ และอีกมากมายที่เรียนรู้จาก
พ่อท่านในฐานะผู้นำชาวอโศก ทั้งเรื่องการบริหาร
งาน และการให้โอกาสคน พ่อท่านให้โอกาสแก่
คนทุกระดับ เมตตาทุกคน

การได้คบสัตบุรุษที่บริบูรณ์ คือได้อยู่ใกล้ชิด
สังเกต เชื่อมั่น เพราะท่านทำอย่างที่ท่านสอน
และยังมีฉันทะจะอธิบายธรรมะตลอดเวลา เหมือน
ฉันทะของพ่อท่านเต็มบริบูรณ์อยู่ตลอดเวลา ท่าน
พร้อมจะใช้พลังงานทุกหยาดหยดไปกับการช่วย
คน ยิ่งใช้ยิ่งมีเพิ่ม และท่านไม่กลัวหมด ยิ่งใช้ยิ่ง
มีพลังวิมุตติ

๓



ขอนอบน้อมศรีธรรมาธิคุณ
47 ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ขอส่งความปรารถนาดีมายังหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ให้เจริญยิ่งขึ้นไป

ฟองแล้วสมุนไพร

โลชั่นอภัย ฟองทิพย์
ฟองทิพย์ กัญชง
สเปรย์บาล์มบาล์ม ฟองทิพย์
เจลลีสถาปทอน ฟองทิพย์
ฟองน้ำสมุนไพร (สับปะรด) นมกล้วย 108 ฟองทิพย์
โทร. 08 1240 0077, 08 6323 9415
67/67 ซอยนาครินทร์ 48 ถนนนาครินทร์
แขวงคลองกุ่ม กทม. 10240



ก็ขอแสดงความเห็นด้วยกับคุณเปลว สีเงิน ที่มีความเห็นว่า การวิ่งของคุณตูน บอดี้สแลม ระยะทางจากใต้สุดสู่เหนือสุดรวม ๒,๑๙๑ กิโลเมตร คณะทำงานของพีทูไนในโครงการวิ่ง “ก้าวคนละก้าว” ไม่ควรจำกัดวันสิ้นสุดของโครงการให้อยู่ภายในเวลา ๕๕ วันเท่านั้น



ก้าวคนละก้าวตามรอยพ่อ ร.๙ ให้เกิน ๕๕ วันได้ไหม

เพราะปรากฏการณ์ที่คุณตูน บอดี้สแลม เป็นการวิ่งที่สร้างความสุขแห่งการ “เสียสละ” แห่งการ “ให้” สู่สังคมไทย และยังเป็นตัวอย่างแก่ชาวโลก ในการทำความดีโดยไม่หวังผลตอบแทน เป็นการ “ก้าวตามรอยพ่อ ร.๙” ที่ยังสถิตอยู่ในหัวใจของลูกหลานไทยทุกมุมโลก

ดังนั้น กระแสแห่งการ “ให้” การ “เสียสละ” ด้วยน้ำใสใจจริง ด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ ที่กระตุ้นคนไทย ให้มีความสุขอย่างต่อเนื่องในระยะนี้ หลังพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ได้ผ่านพ้นไปท่ามกลางความโศกเศร้าเสียตายของพสกนิกรชาวไทยผู้จงรักภักดีเป็นจำนวนมาก

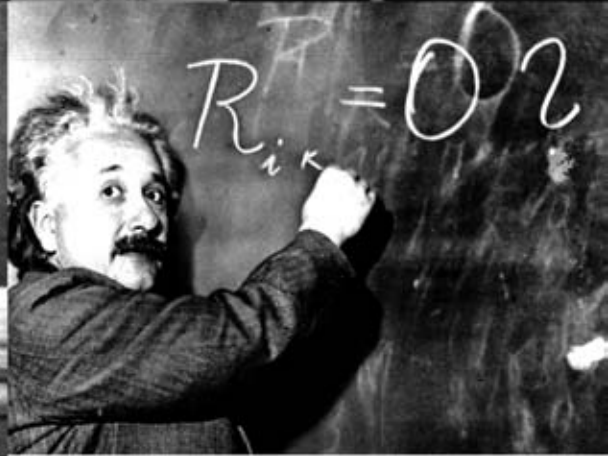
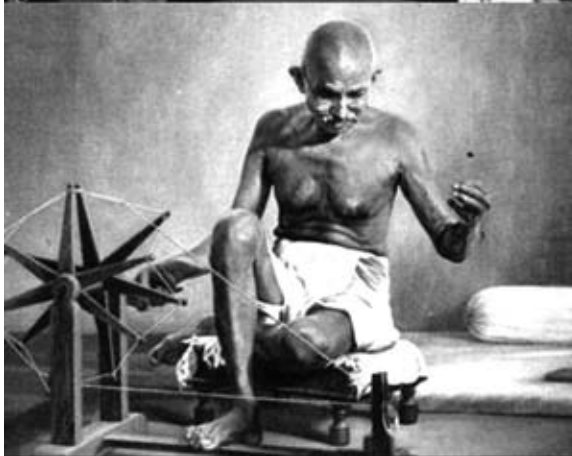
จึงสมควรหยุดอยู่แค่ ๕๕ วัน เพื่อทะนุถนอมสุขภาพของผู้วิ่ง คือคุณตูน บอดี้สแลม และคณะกับช่วยรักษาภาวะสุขในประเทศไทยให้อยู่นานยาวต่อไปอย่างมีคุณภาพ ไม่ทุพพลภาพใดๆ มิให้สูญสลายไปโดยไว ดังคำเปรียบเปรยของคุณเปลว สีเงินว่าอย่าให้เป็นแบบ “ฝนไล่ช้าง” คือตกชุก แล้วหายวับไปก็จะน่าเสียดายมากกับสิ่งดีๆ ที่กำลังวิ่งมา กับ “ตูน บอดี้สแลม” ในขณะนี้ ที่ช่วยเยียวยาจิตใจพสกนิกรชาวไทยให้แปรเศร้าเป็นพลังแห่งการ “ให้” ที่สร้างสรรค์ “สุขคุณภาพ” แก่คนในชาติอยู่ในขณะนี้

ข้อสำคัญถ้าคุณตูน บอดี้สแลม สามารถช่วยให้ผู้ที่ต้นตอด้วยภาวะ “ตูนฟีเวอร์” นี้ เข้าถึงสาระหรือเนื้อหาของ การ “ให้” การเสียสละได้มากขึ้น โดยเฉพาะเยาวชนไทยที่ได้ต้นตอด้วยข่าวการวิ่ง “ก้าวคนละก้าว” ครั้งนี้ ที่สื่อทุกสื่อก็ว่าได้เสนอข่าวการวิ่งของคุณตูน บอดี้สแลม เพื่อการกุศลนี้อย่างต่อเนื่อง ก็จะเป็นการสร้างจิตสำนึกที่ดี เห็นคุณค่าของการ “ให้” การเสียสละ การช่วยเหลือผู้อื่นดังเช่นในหลวง ร.๙ ของเราชาวไทยที่ได้กระทำแบบอย่างตลอดการครองราชย์ ๗๐ ปี ที่ทำเพื่อผู้อื่นตลอดพระชนม์ชีพ ให้รู้จักการพึ่งตนเอง การอยู่อย่างพอเพียง พออยู่พอกิน ไม่ต้องร่ำรวยก็ได้ ก็จะเป็น “ก้าวคนละก้าวตามรอยพ่อ ร.๙” ที่มีใช้เพียงกระแสแค่การคลั่งดาราเกาหลีที่มีคนมาต้อนรับกันอย่างขุมนุ่น ตั้งแต่ลงจากสนามบินจนถึงที่พัก ที่มีได้ส่งเสริม “ความพอเพียง” ให้เกิดขึ้นในสังคมเลย

ตูน บอดี้สแลม วิ่งจากพื้นที่ภาคใต้ซึ่งเป็นเขตโซน คือพื้นที่ที่อันตรายที่สุดให้กลายเป็น Peace Zone ชั่วขณะ สู่พื้นที่เหนือสุดของประเทศไทยใน จ.เชียงราย เพื่อรับเงินบริจาคจากประชาชนทั่วไปที่สมัครใจ เพื่อนำเงินที่ได้ให้แก่ ๑๑ โรงพยาบาลรัฐทั่วประเทศนั้น ตูนและคณะบอดี้สแลมต้องสูญเสียเงินรายได้ไปราว ๓๐ ล้านบาท (ข้อมูลจาก น.ส.พ.คมชัดลึก) ๗



พระโพธิสัตว์แต่ละท่านให้ความสำคัญ
เกี่ยวกับการศึกษาอย่างยิ่งยวด
เพราะเป็นการสร้างคนพัฒนาคน
ให้เกิดความเจริญรุ่งเรือง
ทั้งตนเองและประเทศชาติ



ความเป็นครูในชีวิต ของพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย

หากได้ศึกษาชีวิตของพระโพธิสัตว์แต่ละท่านแล้ว ก็จะได้พบว่า ความเป็นครูอยู่ในสายเลือดของทุกๆ ท่าน
อย่างเป็นธรรมชาติธรรมดาอยู่แล้ว และในชีวิตของแต่ละท่านต่างก็ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษา
อย่างยิ่งยวด เพราะเป็นการสร้างคนพัฒนาคน ให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองทั้งตนเองและประเทศชาติขึ้นมาได้
ในอันดับแรกนี้ เราลองมาติดตามดูเลี้ยวหนึ่งในชีวิตความเป็นครูของพระโพธิสัตว์ทั้งหลายว่า ท่านมีธรรมชาติ
ของความเป็นครูอย่างไรกันบ้าง?



ในหลวง ร. ๙ ทรงเป็นครูที่ดีที่สุดของลูก

“สมเด็จพระเทพฯ” ทรงทูลถาม “พ่อภูมิพล” ว่าข้าวสาร ๑ กระสอบมีกี่เม็ด ?!!!

เรื่องเล่าของสมเด็จพระเทพฯ เกี่ยวกับ “ข้าวสาร” จากบทความตอนหนึ่งใน “บทเรียนจากการนับข้าวสาร” ที่เขียนไว้ในหนังสือความสุขของสมเด็จพระเทพฯ (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์) โดยในครั้งนั้น สมเด็จพระเทพฯ ทรงมีพระชนมายุได้เพียง ๘ พรรษาเท่านั้น และได้ทูลถาม “พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ” ว่าข้าวสาร ๑ กระสอบมีกี่เม็ด

พระองค์ทรงอธิบายให้พระธิดาฟังว่า ข้าวสาร ๑ กระสอบมีน้ำหนัก ๑๐๐ กิโลกรัม กิโลกรัมหนึ่งมีเครื่องชั่งวัดได้ ๑๐ ชิด ดังนั้นก็เอาภาชนะไปตวงข้าวสารมาชั่งได้ ๑ ชิด แล้วก็นับข้าวสารที่

ตวงมานั้นมีกี่เม็ด แล้วก็เอา ๑๐ คูณ เสร็จแล้วเอา ๑๐๐ คูณผลลัพธ์อีกที ก็จะได้จำนวนเม็ดข้าวใน ๑ กระสอบ

เมื่อได้ฟังดังนั้น สมเด็จพระเทพฯ ทรงทูลว่า “ไม่อยากรู้แล้ว”

พระองค์จึงสอนต่อไปว่า “ไม่ได้หรอก หากถามก็แสดงว่าอยากรู้ ดังนั้นจงไปหาข้าวสารมาตวงและนับเสีย เมื่อได้ผลเป็นอย่างไรให้มาบอกด้วยว่าข้าวสารหนึ่งกระสอบมีกี่เม็ด เพราะว่าเราก็อยากรู้เหมือนกัน” (นางสนองพระโอษฐ์ได้แต่อมยิ้มเล็กๆ)

นับเป็นบทเรียนสำคัญที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ พระราชทานให้แก่สมเด็จพระเทพฯ ที่อ่านก็ครั้งก็เรียกรอยยิ้มได้เสมอ (จาก : <http://hoteltimeline.com>)



คานธียอดครูนักปฏิวัติการศึกษา.

ข้าพเจ้าถือว่าการศึกษาเพื่อส่งเสริมสติปัญญาที่แท้จริง จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อให้เด็กรู้จักฝึกหัดและฝึกฝนส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น มือ เท้า ตา หู จมูก อย่างเหมาะสมเท่านั้น หรือจะพูดในอีกแง่หนึ่งก็คือ การรู้จักใช้มือให้เป็น จะเป็นวิถีทางที่ดีที่สุด ที่เร็วที่สุดในการพัฒนาสติปัญญาของเด็ก แต่ถ้าการพัฒนาร่างกายและสติปัญญาไม่เป็นไปพร้อมกับการพัฒนาทางด้านจิตใจ การพัฒนาทั้งสองอย่างแรกย่อมจะขาดความสมดุล อันจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี

ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นอย่างมากว่า การให้เด็กหัดอ่านและเขียน ก ไก่ ข ไข่ ตั้งแต่ชั้นประถมต้น จะทำให้เด็กโง่งลงแทนที่จะฉลาดขึ้น สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้ก่อน คือ เรียนรู้ถึงประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ การคิดเลขในใจ และการทอผ้า โดยการบอกเล่าให้เด็กฟัง การเรียนรู้สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กพัฒนาสติปัญญาขึ้นมาได้ อาจจะมีคำถามว่าสติปัญญาจะงอกงามได้อย่างไรจากการทอผ้า คำตอบก็คือ สติปัญญาจะพัฒนาได้อย่างมหาศาล ถ้าเราไม่สอนให้เด็กแค่ทำเป็นอย่างเดียว แต่เราบอกเหตุผลแก่เด็กในการทำแต่ละขั้นตอน และบอกถึงกลไกในการทำงานของล้อปั่นฝ้าย

เมื่อเราให้เด็กได้รู้ถึงประวัติความเป็นมาของผ้าฝ้าย รู้ถึงอิทธิพลของฝ้ายที่มีต่ออารยธรรม

ของมนุษย์ พาเขาไปดูไร่ฝ้าย ตอนนั้นเขารู้จักนับจำนวนรอบของล้อที่หมุน ให้เขารู้ถึงการตรวจสอบความสม่ำเสมอ และความเหนียวของด้ายที่เขาปั่นออกมา ความสนใจของเด็กจะได้รับการกระตุ้นอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่เดียวกันเด็กก็ได้ฝึกมือ สมอง และจิตใจไปในตัว ข้าพเจ้าคิดว่าใช้เวลาประมาณ ๖ เดือน สำหรับการฝึกฝนในเบื้องต้นนี้ หลังจากนั้นเด็กน่าจะพร้อม หัดอ่าน ก ไก่ ข ไข่ และถ้าเขาอ่านได้เร็วมาก เขาก็จะพร้อมเรียนรู้วิธีการวาดภาพง่ายๆ เมื่อสามารถวาดรูปทรงทางเรขาคณิต วาดรูปนา ที่นี้เด็กนักเรียนก็พร้อมที่จะวาด (ไม่ใช่ลากตัว ก ไก่)

ข้าพเจ้าจำได้ในสมัยที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้ารู้สึกว่ายากเย็นแสนเข็ญกว่าจะเขียนตัว ก ไก่ ลักตัว ไม่มีใครสนใจว่าสติปัญญาของข้าพเจ้าจะถูกทำลายมากแค่ไหนในการทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าการเรียนหนังสือเป็นศิลปะที่ละเอียดอ่อนแขนงหนึ่ง แต่เราทำลายโดยฝืนให้เด็กเขียน ก ไก่ ข ไข่ และให้การเขียนเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ ดังนั้นเราได้ทำลายศิลปะการเขียนหนังสือพร้อมทั้งกดปัญญาเด็กโดยที่เราพยายามจะสอน ก ไก่ ข ไข่ แก่เด็กก่อนเวลาที่ควรสอน

ข้าพเจ้าเห็นความสำคัญและความจำเป็นที่จะให้การฝึกฝนงานฝีมือในหมู่บ้าน เป็นหัวใจของการศึกษา หรือเป็นหลักสำคัญในการศึกษา

ข้าพเจ้าไม่เคยลังเลสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย การเรียนในห้องเรียนอย่างที่เป็นอยู่ในประเทศอินเดีย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าเป็นการศึกษา เพราะไม่สามารถดึงเอาส่วนที่ดีของมนุษย์ออกมาใช้ได้ แต่กลับทำลายจิตใจผู้เรียน จิตใจที่ถูกปล่อยปละละเลย และเติบโตแบบตามบุญตามกรรม แต่ถ้าเราฝึกฝนจิตใจของเด็ก โดยให้หัดทำงานฝีมือตั้งแต่ต้น งานจะช่วยให้เด็กเติบโตทางด้านจิตใจด้วย ทำให้เขาเป็นคนที่มีความรับผิดชอบและมีระเบียบวินัย ในขณะที่เดียวกันก็ยังได้บำรุงรักษาพลังทางด้านสติปัญญา และคุณธรรมไปในตัว

เด็กนักเรียนในโรงเรียนของข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือได้เร็วกว่าเขียนมากนัก และเมื่อถึงเวลาที่เขาเขียน เขาจะไม่เขียนเหมือนไก่เขี่ย แต่เขาจะเขียนหนังสือได้อย่างถูกต้อง เหมือนกับที่เขาวาดภาพสิ่งของที่เขาเห็น ดังนั้นการศึกษาในที่นี้จึงหมายถึงการดึงเอาส่วนที่ดีที่สุดของมนุษย์ออกมา ไม่ว่าจะเป็นร่างกาย สมอง หรือจิตใจ การอ่านหนังสือไม่ใช่จุดหมายปลายทางของการศึกษา และไม่ใช่จุดเริ่มต้น มันเป็นทางหนึ่งเท่านั้น ในหลายๆ ทางที่จะให้มนุษย์ได้เรียนรู้

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มต้นให้เด็กหัดงานฝีมืออย่างใดอย่างหนึ่งก่อน หากทุกๆ โรงเรียนสามารถเลี้ยงตนเองได้ ภายในเงื่อนไขที่วาระรัฐแต่ละรัฐเป็นผู้รับผิดชอบต่อผลผลิตที่ได้จากโรงเรียนเหล่านี้

การศึกษาของเราจะต้องเป็นการปฏิบัติ มือต้องมาก่อนสมอง ถ้าข้าพเจ้าเป็นกวี ทางเดียวที่ข้าพเจ้าจะเขียนบทกวีได้ก็คือ ใช้นิ้วมือทั้ง ๕ ของข้าพเจ้า ทำไมเราจึงรู้สึกว้าวมองสำคัญที่สุด แต่มือที่ใช้แรงนั้นไม่มีความหมายเลย คนที่ไม่ได้ฝึกหัดให้รู้จักใช้มือทำงาน คนที่ผ่านระบบการศึกษาแบบซ้ำซากเหล่านี้ขาดดนตรีในชีวิต เพราะสมรรถภาพทั้งหมดในตัวเขาไม่ถูกฝึกฝน หนังสือแต่เพียงอย่างเดียว ไม่สามารถกระตุ้นให้เกิดกสนใจและมีสมาธิที่จะติดตามได้ สมองจะเหนื่อยล้าต่อตัวอักษรแต่เพียงอย่างเดียว

ตามธรรมดาที่เป็นกันอยู่ในโรงเรียน หลักสูตร

การสอนจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการอ่านหนังสือทั้งหมด ส่วนการฝีมือเข้าไปเป็นเพียงกิจกรรมอันที่จริงวิชาฝีมือถูกตัดออกไปจากหลักสูตรเสียด้วยซ้ำ นี่เป็นความผิดพลาดขั้นอุกฤษฎ์ทีเดียว ครูจะต้องเรียนรู้งานอาชีพฝีมือ และสามารถเชื่อมโยงความรู้ทั้งมวลที่เขาเกี่ยวข้องกับงานนั้น เขาควรให้เด็กได้รับความรู้ต่างๆ โดยอาศัยงานอาชีพฝีมือเป็นสื่อกลาง แล้วแต่ว่าเด็กจะเลือกอาชีพใด ก็ให้เชื่อมโยงกับอาชีพนั้น

อย่างเช่นการปั้นฝ้าย ถ้าข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเลข ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถบอกได้ว่า ตนเองปั้นฝ้ายได้กี่หลา ถ้าคิดเป็นจำนวนรอบของแกนหมุนแล้วจะได้กี่รอบ การคำนวณจำนวนด้ายที่ปั่นออกมา ข้าพเจ้าก็ต้องเรียนรู้เรื่องตัวเลข จึงจะทำอย่างนั้นได้ และดังนั้นข้าพเจ้าจึงต้องเรียนรู้เรื่องบวก ลบ คูณ หาร และถ้าตัวเลขมันซับซ้อนมาก ข้าพเจ้าก็ต้องใช้สัญลักษณ์แทนตัวที่ไม่รู้ ซึ่งก็คือข้าพเจ้าก็ต้องรู้เรื่องพีชคณิต

ที่นี้มาพูดถึงวิชาเรขาคณิต ถ้าเราจะแสดงให้เห็นถึงวงกลมได้ดีเท่ากับงานปั้นฝ้าย ข้าพเจ้าสามารถสอนเกี่ยวกับเรื่องของวงทั้งหมดได้ด้วยวิธีนี้ อย่างที่ไม่ต้องเอ่ยชื่อยูคลิดเลยด้วยก็ได้ ก็อีกแหละ คุณอาจถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าสามารถสอนภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ได้อย่างไรจากการปั้นฝ้าย นานมาแล้วข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งชื่อฝ้าย เป็นเรื่องราวของมนุษยชาติ ข้าพเจ้าอ่านแล้วชอบมาก เรื่องราวในนั้นมีชีวิตชีวามาก เริ่มกล่าวถึงตั้งแต่สมัยโบราณ ฝ้ายเริ่มปลูกที่ไหนและอย่างไร ขั้นตอนของการพัฒนาการค้าขายฝ้ายระหว่างประเทศต่างๆ และมีเรื่องราวอย่างอื่นอีก เมื่อข้าพเจ้าเล่าเรื่องประเทศต่างๆ ให้เด็กฟัง ข้าพเจ้าก็ต้องบอกบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของประเทศเหล่านั้นเป็นธรรมดา

จะเห็นได้ว่าไม่มีขอบเขตจำกัดในความรู้ของการศึกษาในแผนใหม่นี้ เด็กจะเรียนรู้ได้รวดเร็วมาก โดยไม่จำเป็นจะเอาอะไรไปยึดเยียดลงในสมองและจิตใจของเขาให้เกิดความจำเป็น



ความเป็นครูแบบ “เพื่อนคู่คิด-มิตรนำทาง” ของ ไอน์สไตน์

ไอน์สไตน์ไม่ใช่อาจารย์ที่บรรยายเก่ง แต่สามารถใช้ความเป็นกันเองให้เป็นประโยชน์ ฮันส์ ทันเนอร์ นักศึกษาที่ฟังการบรรยายส่วนใหญ่ของเขาที่มหาวิทยาลัยซูริกเล่าให้ฟังว่า “พวกเราพากันนั่งเมื่อเห็นอาจารย์แต่งตัวซ่อมม้านั่งสอนสวมกางเกงขาสั้นเต่อ” แทนที่จะมีโน้ตการสอนที่เตรียมไว้ ไอน์สไตน์กลับใช้แถบกระดาษขนาดเท่าโปสการ์ดมีลายมือจดมาอย่างลวกๆ นักศึกษาจึงได้เห็นอาจารย์ค่อยๆ คิด ขณะที่บรรยายไปด้วย ทันเนอร์เล่าว่า “พวกเราได้ความรู้บางอย่างเกี่ยวกับเทคนิคการทำงานของอาจารย์ด้วย เราชอบแบบนี้มากกว่าเล็คเชอร์หรูหราสมบูรณ์แบบอื่นๆ”

ระหว่างบรรยายไอน์สไตน์จะหยุดเป็นช่วงๆ เพื่อถามนักศึกษาว่าตามทันหรือไม่ เขายังอนุญาตให้นักศึกษาขัดจังหวะการสอนได้ บางครั้งไอน์สไตน์จะพักการบรรยาย และอนุญาตให้นักศึกษามาล้อมวงพูดคุยอย่างเป็นกันเอง ทันเนอร์เล่าว่า “เขาจะคว้าแขนนักศึกษามาคูย ปกป้องเรื่องต่างๆ อย่างกระตือรือร้นและเป็นธรรมชาติ” ในการบรรยายครั้งหนึ่ง ไอน์สไตน์พบว่าตัวเองติดขัดในบางขั้นตอนที่จำเป็นสำหรับการคำนวณโจทย์ เขาบอกว่า “คงต้องมีการแปลงค่าทางคณิตศาสตร์อะไรบางอย่างที่ตอนนี้ผมยังคิดไม่ออก มีใครใน

ห้องนี้รู้บางไหม?” ไม่น่าแปลกใจที่ไม่มีใครในชั้นเรียนตอบได้ ไอน์สไตน์จึงพูดต่อไปว่า “ถ้าอย่างนั้นปล่อย ๑ ใน ๔ ของหน้านั้นไว้ก่อน เราจะได้ไม่เสียเวลา” อีก ๑๐ นาทีต่อมาไอน์สไตน์ก็โผล่ขึ้นมาขณะอธิบายประเด็นอื่นว่า “ผม निकออกแล้ว” ทันเนอร์เล่าว่า “ระหว่างที่กำลังสอนเรื่องราวที่ซับซ้อน อาจารย์ยังมีเวลาคิดเรื่องการแปลงค่าทางคณิตศาสตร์ที่ยังติดค้างอยู่นั้นด้วย”

ไฮน์ริช ชังเกอร์ เพื่อนเก่าแก่ที่เป็นนักวิจัยด้านการแพทย์ในซูริก ได้บรรยายความสามารถในการสอนของไอน์สไตน์อย่างละเอียดลึกซึ้งและน่าประทับใจเป็นอย่างยิ่งว่า “เขาไม่ใช่ครูที่เก่งสำหรับสุขภาพบุรุษที่ชี้แจงทางปัญญา ที่ต้องการเพียงแค่เขียนอะไรๆ ให้เต็มสมุดแล้วท่องจำมาสอบ เขาไม่ใช่นักพูดที่พูดจาอย่างลื่นไหล แต่สำหรับใครก็ตามที่ปรารถนาจะเรียนรู้วิธีพัฒนาความคิดด้านฟิสิกส์อย่างแท้จริงจากเบื้องลึกภายใน และวิธีตรวจสอบสรรพสิ่งที่ปวง พิจารณาหาสิ่งบกพร่องและปัญหาต่างๆ จะพบว่าไอน์สไตน์เป็นครูชั้นยอด เพราะทั้งหมดนี้จะอยู่ในการบรรยายของเขา ซึ่งจะผลักดันให้ผู้ฟังได้คิดตาม”

สิ่งสำคัญในการศึกษา คงพิจารณาได้จากคำตอบของไอน์สไตน์ ที่สำนักงานศึกษาธิการแห่งรัฐนิวยอร์ก เคยถามไอน์สไตน์ในช่วงบั้นปลายชีวิตว่า โรงเรียนควรเน้นการเรียนการสอนเรื่องอะไร เขาตอบว่า “ในการสอนวิชาประวัติศาสตร์ ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปรายอย่างเต็มที่ สอนให้รู้จักบุคคลสำคัญที่สร้างคุณประโยชน์แก่มนุษยชาติ ด้วยอิสรภาพทางความคิด และความเป็นตัวของตัวเอง...” ส่วนวิชาวิทยาศาสตร์นั้น เขาเน้นว่า “ความเห็นเชิงแย้งของนักเรียนควรได้รับการพิจารณาเยี่ยงมิตร การสั่งสมความรู้ ไม่ควรเป็นอุปสรรคยับยั้งเสรีภาพของนักเรียน” นี่คือกุญแจสำคัญที่นำไปสู่ความฉลาดปราดเปรื่องแบบไอน์สไตน์



ชีวิตครูผู้ทวนกระแส...ของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์

(อาตมาเป็นดาราตุ๊กตาทอง!)

อาตมาเคยเล่าเคยเขียนไว้ว่า อาตมาไม่ชอบอาชีพครู ไม่คิด ไม่อยากเป็นครู บอกไม่ถูกเหมือนกัน ตั้งแต่เด็กแล้ว ไม่รู้สึกว่าครูจะเป็นงานที่น่าทำ ตรงไหน แต่ว่าสุดท้าย ทุกวันนี้ก็ต้องจำนนว่าชีวิตเราต้องมาเป็นครู ไปเรียนหนังสือก็ไม่ได้เรียนสายครู แต่ไปเรียนศิลปะ (Pure Art) โดยตรง แต่แล้วพอจบออกมา มีคนขอร้องขอให้ไปเป็นครู ก็เลยต้องไปเป็น

เป็นครูตั้งแต่อยู่ที่ทำงานโทรทัศน์ เป็นครูสอนคนร้องเพลง สอนนักเรียนต่างๆ จนกระทั่งมีคณะคัดเลือกนักเรียน เสร็จแล้วเป็นดาราโทรทัศน์ คนรุ่นอายุ ๕๐ ปีขึ้นไปก็คงจะรู้จัก เพราะว่าอาตมาเลิกออกจากโทรทัศน์มาบวชตอนปี ๒๕๑๓ ใครเกิดก่อนนี้ก็ไม่น่าจะรู้จักอาตมาตอนปี ๒๕๑๐ ก็ค่อยๆ ลดงานทางโทรทัศน์แล้ว

ออกจากงานทางโลกเดือน ส.ค.๒๕๑๓ ในขณะที่ทำงานอยู่โทรทัศน์ มีรายการออกอากาศเกือบทุกวัน บางวันออก ๒ ถึง ๓ รายการ รายการสารคดี รายการเด็ก รายการวิชาการ รายการสังคม และทางราชการ อาตมาดูแลทั้งนั้น ก็เลยเป็นคนเหมือนดารานะ เพราะโทรทัศน์มีเป็นช่องแรกของประเทศ มันเพิ่งใหม่ๆ คนก็เห่อ เสนออะไร เขาก็ดูทั้งนั้น

ช่วงที่อาตมาสอนร้องเพลง ต่อมา รร.ต่างๆ เช่น เบญจมราชาลัย สตรีวิทยา ก็ไปสอน เมื่อมีงาน

กาชาด งานศิลปะต่างๆ ก็มีการประกวดร้องเพลง ซึ่งถ้วยรางวัล อาตมาก็แต่งเพลง ให้เด็กไปร้อง กวาดถ้วยรางวัลมากมาย เขาก็ยังรู้จัก ก็ให้ไปสอนร้องเพลงด้วย สอนภาษาไทยด้วย

เขาให้เป็นครูพิเศษ ยุคนั้น สอนโรงเรียนระดับประถม มัธยม ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๐๐ กว่าๆ เขาให้อาตมาชั่วโมงละ ๓๐ บาท ซึ่งครูธรรมดาจะได้ชั่วโมงละ ๑๕ บาท อาตมาต้องเลี้ยงน้อง ๖ คน ด้วย เพราะเงินเดือนชั้นตรีตอนนั้นสตาร์ท ๑,๐๐๐ บาท ชั้นโท ๒,๕๐๐ บาท แต่อาตมาต้องจ่ายค่าเช่าบ้านเดือนละ ๓๕๐ บาทแล้ว ตอนนั้นยังเรียนไม่จบก็ต้องหารายได้พิเศษเพื่อเลี้ยงดูกันไป

ก็เลยกลายเป็นครู หลาย รร.ให้ไปสอน ก็เลยต้องวิ่งสอนหลายที่ เป็นครูรัก รักพงษ์ นอกจากจะได้เงินจากสอนพิเศษอย่างนั้นแล้ว ก็หารายได้พิเศษอื่นๆ จากงานศิลปะ ตอนนั้นนายกฯ เงินเดือน ๘,๕๐๐ บาท แต่อาตมาทำรายได้สูงขึ้นเรื่อยๆ จนเงินเดือนอาตมาได้ถึง ๒ หมื่นบาทแล้ว อาตมาก็ไม่ได้ชินชากับอาชีพครู ก็รู้จักวิธีสอน วิธีพูดที่จะทำให้ผู้มาเรียนสนใจและได้ประโยชน์

พอออกบวช ออกมาทำงานศาสนา จึงมารู้ตัวว่าตนเป็นครูจริงๆ จังๆ ไม่มีงานอื่น ยิ่งมีงานบรรยายมาตลอดก็เลยกลายเป็นครูแท้ๆ ถึงได้มารู้ว่างานครูเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ พระพุทธเจ้าผู้เป็น “บรมครู” สอนไว้ว่า ผู้เป็นครูต้องมีคุณสมบัติที่

สำคัญคือ “ต้องสร้างคุณอันสมควรก่อน แล้วค่อย
พร่ำสอนผู้อื่นจึงไม่มัวหมอง”

ต้องปฏิบัติตนจนได้ความจริง จากสิ่งที่ตนสอน
แล้ว ทุกวันนี้ศาสนาเสื่อมเพราะผู้สอนไม่บรรลุนิพพาน
การบรรลุนิพพานคือกิเลสลดได้ตามลำดับ ต้องลด
กิเลสได้มากพอ ก็จะเป็นผู้สอนได้

เมื่อบรรลุได้แล้ว เป็นไปได้จริงแล้ว ก็ยังต้อง
มีการอนุโลม (สูงสุดคือนิสสัย) มาเกี่ยวข้องกับ
สิ่งที่ตนละได้แล้ว ก็เลยคล้ายกับว่าตนยังเกี่ยวข้องกับ
ยังไม่บรรลุ แต่ที่จริงเป็นลัทธิจะย้อนสภาพ เมื่อ
ตนบรรลุได้จริง ก็ย่อมเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับสิ่งที่
ตนหลุดพ้นมาได้ เช่น เราต้องเล่นตุ๊กตากับลูกๆ เด็กๆ
หรือต้องเล่นหม้อข้าวหม้อแกง ทั้งๆ ที่เราก็กินเล่น
ไปนานแล้ว แต่ก็ต้องกลับมาเล่นกับเด็กๆ เขาก็
หาว่าเรายังไปเล่นกับเด็กอยู่ทำไม?

ผู้ที่ยอมอนุโลมได้ แม้จะเลิกสิ่งนั้นได้แล้ว
แต่ต้องมาอนุโลม เช่น อาตมาไม่ไปเป็นพรหม
นักการเมือง ไม่ไปรับหน้าที่ตำแหน่งทางการเมือง
แต่อาตมาต้องออกมาชุมนุมทำงานช่วยบ้านเมือง
เต็มที่ อาตมาก่อนอนุโลมออกมาทำงานด้วย เขาก็
มองว่าเราไปทำเพื่ออยากมีอำนาจ หรืออยากดัง
เป็นอย่างที่เขาคิดเขาอยากกัน

อาตมาทำอย่างรู้จักการอนุโลม (“ลัทธิอนุโลมิก-
ญาณ”) ไม่ได้มีลัทธิ เหมือนไม่สนุกไปกับการเล่น
หม้อข้าวหม้อแกงกับลูกหรือ จิตไม่มีลัทธิอะไร
แต่เรารู้จักสมมุติ ตัวอย่างจริงๆ เลย อย่างดารา
เวลาเขาจะแสดงก็ทำให้เหมือนที่สุด จริงที่สุดเลย
แต่คนเขาไม่เข้าใจอาตมาว่า อาตมานี้แหละ...
เป็นดารา “ตุ๊กตาทอง!” ใหญ่กว่าดาราตุ๊กตาทอง แสดง
อย่างจริงใจเลย แต่คนที่เข้าใจได้ยากก็ยอมไม่เข้าใจ

เหตุที่อาตมาอธิบายธรรมะ มันมีเชิงยั่วเย้า ล้อ
เล่น จี้แรง อันนี้เป็นองค์ประกอบศิลปะเพื่อไม่ให้
เคร่งเครียด ว่าอาตมาเป็นคนหยิ่ง เป็นคนซีเรียส
แต่อาตมาเป็นคนจริง ยิ่งเวลาแสดงธรรมจะจริงจัง
แต่เวลาสามัญ สังเกตไหมว่าบุคลิกของอาตมาไม่ได้
เหมือนตอนแสดงธรรม เพราะฉะนั้นจึงต้องเสริม
ความเบาโล่งไป ในการแสดงธรรมบ้าง ไม่ให้แข็ง

และซีเรียสเกินไป เพราะอาตมาเป็นคนที่ซัด พุด
ตรง-แรง-แข็ง -พูดจริง! จนไม่ค่อยจะไว้หน้าเท่าไร

ยอมรับว่าอาตมาไม่เก่งแม้ว่าจะผสมผสานแล้ว
เพราะต้องการความจริงที่เต็ม ก็เลยจะทำให้เป็นจริงบ้าง
ไม่จริงบ้างไม่ได้ เมื่อแสดงออกไปจึงยังแข็ง แม้จะ
พอกน้ำตาลให้มีสุนทรีะบ้าง ก็ยังแข็งอยู่นั่นเอง

ยุคนี้เป็นยุคฮาร์ดร็อก อาตมาก็เป็นศิลปิน
ฮาร์ดร็อก ใครไม่รู้หรอกว่า อาตมาเป็นศิลปิน
ฮาร์ดร็อก ถ้าอาตมาเป็นนักดนตรีฮาร์ดร็อก
อาตมาก็จะดัง เพราะคนหลงใหล แต่ลัทธิจะ
ระดับ “โลกุตระธรรม” นี่คนไม่รู้เรื่อง แล้วก็ไม่ว่า
มันต้องเมื่อยในการสื่อสารที่คนไม่รู้ได้ง่ายๆ อาตมา
ถึงต้องฮาร์ดร็อกอย่างเหนียว ทำแรง ทำหนักเต็มที่
ต้องการให้ชัดเจนหรือจัดหนัก จัดชัด จัดเต็ม จะได้
เข้าใจได้ มันไม่ง่าย มันยากมาก ก็พยายามปรุงแต่ง
ผสมส่วนให้รับรู้ได้ ก็ยังยากอยู่ ไม่ใช่แก้ตัว อยากรู้
ก็ถาม อาตมาเห็นว่า อาตมาทำได้พอสมควร

ความเป็นครูในระดับโลกุตระจึงยากมาก ต้องถึง
ก่อนเป็นจริงให้ได้ก่อนแล้วจึงอนุโลม การอนุโลมลง
มาต้องเผื่อพอด้วย ยกตัวอย่างเหมือนช่วยคนตกบ่อ
เราต้องรู้ประมาณเลยว่า เอื้อมไปได้ลึกเท่าไร
น้ำหนักข้างล่างจึงไม่ดึงเราร่วงลงไป เราต้องเผื่อพอ
ถ้าเสี่ยงมาก ไม่นับถึง ๗๐ หรือ ๘๐% ขึ้นไป เราไม่เสี่ยง
เราจะอนุโลมเมื่อมีความมั่นใจเกิน ๗๐% ขึ้นไป

**อาตมาภาคภูมิใจว่า อาตมาสามารถสื่อ
ธรรมะได้พอสมควร** ทั้งที่ในยุคนี้แล้ว พระพุทธเจ้า
พยากรณ์ว่า คนจะไม่ฟังหรือ “โลกุตระธรรม”
จะฟังแต่คำเพราะ ๆ เป็นเนื้อหาธรรมะเชิงโลกีย์ที่
เขาไปแต่งใหม่ มันก็จริงตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้
ถ้าอาตมาไม่เกิดมาในยุคนี้ ไม่ได้เกิดมาขยาย
ธรรมะอันนี้ เพื่อมาเปิดเผยโลกุตระธรรม มันจะ
ไม่มีตัวตั้งขึ้นมาใหม่ มันก็จะไปตามกระแสศาสนา
จารีตแบบเถรวาทมาด้อยอย่างไม่มีตัวเปรียบเทียบ
ไม่มีอะไรขัดแย้ง จนไม่มีอะไรเข้ามาต้านทานให้เกิด
การเปลี่ยนแปลง จึงไม่มีอะไรเป็นแก่นสารสาระได้
ศึกษาไว้เป็นหลักฐาน ศาสนาก็จะสูญเลย

ทุกวันนี้โลกุตระก็เกือบจะสูญหมดแล้ว... ๓



* มีแต่ขนมสด
ยอมอดกล้ำให้
ศรัทธาจริงใจ
ยิ่งใหญ่ผลบุญ

ยอมอดกล้ำให้ (กุมมาสบิณฑชาดก)



<https://kaliedoscopeofmylife.wordpress.com/2016/01/19/buddhist-personality-analysis-queen-mallika/>

พระศาสดาเมื่อประทับอยู่ที่พระเชตะวัน
มหาวิหาร เมืองสาวัตถีนครหลวงของแคว้นโกศล
ทรงเล่าถึงความเป็นมาของ**พระนางมัลลิกาเทวี**
อัครมเหสีของ**พระเจ้าปเสนทิโกศล**

แต่เดิมพระนางเป็นธิดาของ**หัวหน้านาย**
มาลาการ(ช่างทำดอกไม้)ในนครสาวัตถี เป็นผู้
มีรูปโฉมงดงาม มีปัญญามาก

เมื่ออายุได้ ๑๖ ปี มีเช้าวันหนึ่ง ไปเที่ยวเล่น
ในสวนดอกไม้พร้อมกับพวกเพื่อนๆ นางได้เตรียม
อาหารเป็น**ขนมกุมมาส(ขนมสด)**ติดตัวไป ๓ ก้อน
วางไว้ในกระเช้าดอกไม้ บังเอิญได้พบพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าพร้อมภิกษุสงฆ์ กำลังเสด็จ**เข้าพระนคร**

เพื่อบิณฑบาต

นางมีจิตศรัทธายิ่ง จึงน้อมเข้าหาถวายขนม
กุมมาสทั้งหมดแด่พระศาสดา พระองค์ทรงรับไว้
ด้วยบาตร แล้วทรงแยมยืมให้ปรากฏ พระอานนท์
ได้เห็นพระอาการนั้น

ครั้นมีโอกาสนี้ พระอานนท์ได้ทูลกับพระศาสดา
“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อะไรหนอเป็นเหตุให้
พระองค์ทรงแยมยืม เมื่อตะกี้呢”

“ดูก่อนอานนท์ เด็กสาวที่ใส่บาตรด้วยขนม
กุมมาสแก่เรานี้ จะได้เป็นอัครมเหสีของ**พระเจ้า**
ปเสนทิโกศล ภายในวันนี้ทีเดียว”

วันนั้นเอง พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงพบกับ

พระเจ้าอชาตศัตรู แต่ทรงพ่ายแพ้ในการรบ เสด็จล่าถอยผ่านที่สวนดอกไม้แห่งนั้น ทรงสดับเสียงเพลงที่นางมัลลิกาขับร้องอยู่ ทำให้พระทัยแจ่มใสขึ้นคลายทุกข์ได้ จึงทรงควมม้าต้นเข้าไปในสวน ทอดพระเนตรนางมัลลิกาแล้ว ก็มีพระทัยปฏิพัทธ์รักใคร่ ทรงสนทนากับนางแล้วก็ยิ่งพอพระทัยที่นางยังไม่มีสามี จึงทรงทำการสว่ขอกับตระกูลของนาง แล้วอภิเษกในวันนั้นทีเดียว

พระนางมัลลิกาเทวีได้รับแต่งตั้งเป็น**พระอัครมเหสี** เป็นที่โปรดปรานพอพระทัยของพระราชบิดาเป็นอย่างยิ่ง พระนางเป็นผู้ประกอบด้วยธรรมอันดีงาม มีศรัทธาใกล้ชิดแม้กับพระศาสดา

ต่อมาเรื่องราวการถวายขนมกุมมาล ๓ ก้อนแด่พระศาสดา แล้วได้เป็นพระอัครมเหสี ระบุชื่อลือลั่นไปทั่วพระนคร แม้ในหมู่สงฆ์ก็พากันสนทนาในเรื่องนี้ ครั้นพระศาสดาทรงทราบเรื่อง จึงตรัสกับหมู่สงฆ์ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไม่น่าอัศจรรย์เลย การที่พระนางมัลลิกาเทวีถวายขนมกุมมาลแก่เรา ผู้เป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้า(ผู้รู้แจ้งเห็นจริงสิ่งทั้งปวงในโลก) แล้วได้เป็นอัครมเหสีนั้น เพราะพระพุทธรเจ้าผู้ก่อตั้งศาสนาย่อมมีพระคุณมาก แต่บั้นทิดในกาลก่อน ได้ถวายขนมกุมมาลจิตไม่ผสมเกลือ ไม่มีน้ำมัน ไม่ผสมน้ำอ้อย แต่พระปัจเจกพุทธเจ้า(พระพุทธรเจ้าที่ไม่ได้สร้างหมู่กลุ่มขึ้นเป็นศาสนา) แล้วได้ครองราชสมบัติ นี่สิ!จึงน่าอัศจรรย์แท้”

แล้วทรงเล่าเรื่องราวนั้น



ในอดีตกาล มีชายคนหนึ่งเกิดในตระกูลของคณยากจน เขาเลี้ยงชีวิตอยู่ได้ ด้วยการรับจ้างทำงานให้แก่**เศรษฐีคนหนึ่ง**

วันหนึ่ง เขาได้ซื้อขนมกุมมาล ๔ ก้อนจากตลาด เพื่อเป็นอาหารเช้า แต่ขณะจะไปทำงาน ได้เห็น**พระปัจเจกพุทธเจ้า ๔ องค์เสด็จบิณฑบาตอยู่** ด้วยศรัทธามากจึงตั้งใจยอมอดอาหาร คิดว่า

“เราควรถวายขนมกุมมาลทั้งหมดนี้ แต่พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้ง ๔”

เขาจึงนิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้า แล้วใส่บาตรด้วยขนมกุมมาล บาตรละ ๑ ก้อน พร้อมกับนมัสการว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ด้วยผลแห่งบุญ (การชำระกิเลส) โปรดอย่าให้ต้องเกิดเป็นคนยากจนอีกเลย ขอให้การถวายทานนี้ จงเป็นปัจจัย(เหตุ)แห่งการบรรลุพระสัพพัญญุตญาณ (ความรู้แจ้งเห็นจริงทุกสิ่งในโลก)เถิด”

ตั้งแต่นั้นมา เขาอาศัยบิณฑบาตนั้นเป็นอารมณ์ กระทำบุญด้วยการให้ทานตลอดชีวิตจนถึงแก่กรรม ตายแล้วก็ได้ไปกำเนิดในพระอุทรของ**พระอัครมเหสีของพระเจ้าพาราณสี** ประสูติแล้วมีพระนามว่า **พรหมทัต**

ครั้นเติบโตเจริญวัย ได้เสด็จไปนครตักกิลาร่ำเรียนศิลปะทุกอย่าง จบการศึกษาก็กลับคืนสู่กรุงพาราณสี

ต่อมาเมื่อสิ้นรัชกาลแล้ว ก็ทรงขึ้นครองราชสมบัติเป็น**พระเจ้าพรหมทัต มีพระราชธิดาเลอโฉมของพระเจ้าโกศล เป็นอัครมเหสีของพระองค์**

ในวันฉัตรมงคล ซึ่งตรงกับวันบรมราชาภิเษก มีการเฉลิมฉลองกันทั่วพระนคร พระองค์ได้เสด็จเสียบพระนคร แล้วเสด็จขึ้นราชบัลลังก์ ทอดพระเนตรพลกนิกรทั้งหลาย พลันทรงระลึกชาติได้ถึงกุศลกรรมที่บำเพ็ญไว้ในปางก่อน ทรงเต็มเปี่ยมได้ด้วยยบิบัติ มีพระหฤทัยชุ่มเย็น ตรัสเป็นเพลงขับร้องออกมา

“ได้ยินว่า การแสดงความเคารพใน**พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์อินมทัสสี** มีคุณไม่น้อยเลย เชิญดูผลแห่งก้อนขนมกุมมาลแห่ง ไร่รสเค็ม ส่งผลให้เราได้สมบัติมากมาย ช้าง ม้า วัว ทรัพย์ ข้าวเปลือกเป็นอันมาก ตลอดทั้งแผ่นดิน มีอำมาตย์ คหบดี พราหมณ์ และนารีทั้งหลายที่สวयประหนึ่งนางฟ้า ล้วนเป็นสมบัติของเรา ที่อาศัยการถวายขนมกุมมาล ๔ ก้อนแด่พระปัจเจกพุทธ-

เจ้าทั้งหลายนั่นเอง”

เพราะทรงร้องบทเพลงนี้ ใครๆคิดว่าพระราชาทรงโปรด จึงพากันนำไปขับร้องฟ้อนรำทั่วพระนคร ทำให้พระมเหสีมีพระราชประสงค์อยากทราบใจความของเนื้อเพลงนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะสนทนากัน พระนางได้โอกาสดีจึงตรัสถามพระเจ้าพรหมทัต

“ข้าแต่พระองค์ผู้ประเสริฐ ผู้มีอัธยาศัยเป็นกุศล ผู้บำรุงรัฐให้เจริญ พระองค์ทรงขับร้องเพลงนั้นอยู่เสมอ ด้วยพระทัยประกอบด้วยปีติอันแรงกล้า ได้โปรดตรัสบอกใจความแห่งบทเพลงนั้นแก่หม่อมฉันด้วยเถิด”

พระราชาทรงสดับแล้ว จึงตรัสให้ความแจ่มแจ้งแก่พระนาง

“ชาติก่อนเราเคยเกิดเป็นคนยากไร้ในครนี้แหละ เป็นลูกจ้างเขา อาศัยการงานเลี้ยงชีวิต แต่เราเป็นผู้มีศีลสังวร(สำรวมในศีล)

มีอยู่วันหนึ่งเราได้พบสมณะ ๔ รูป ซึ่งประกอบด้วยอาจารย์(ความประพฤติดี)และทรงศีล เป็นผู้เยือกเย็นแล้ว ไม่มีอาสวะ(กิเลสที่หมักหมมในสันดาน)ทั้งปวง เราบังเกิดจิตเลื่อมใส ได้ถวายขนมกุมมาสแก่สมณะเหล่านั้น ผลแห่งกุศลกรรมนี้ จึงทำให้เราได้เสวยราชสมบัติ อันมีแผ่นดินแผ่ไพศาลด้วยสมบัติทุกชนิด”

พระนางทรงรับทราบอย่างนั้น ก็มีพระทัยเลื่อมใสยิ่งขึ้น จึงตรัสว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้มีพระทัยเป็นกุศล ถ้าเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงพระราชทานเสียก่อน แล้วจึงค่อยเสวยเถิด ทรงอย่าประมาทในบุญทั้งหลาย ทรงยังธรรมจักร(หมุนกงล้อแห่งธรรม)ให้เป็นไป อย่าทรงตั้งอยู่ในอธรรมเลย ทรงดำรงอยู่ในทศพิธราชธรรมเถิด” (ทศพิธราชธรรมเป็นคุณธรรม ๑๐ ประการของผู้ปกครองบ้านเมืองคือ ๑. การให้ ๒. ถือศีล ๓. ไม่สะสม ๔. ซื่อตรง ๕. อ่อนโยน ๖. เพียรเผาผลาญกิเลส ๗. ไม่โกรธ ๘. ไม่เบียดเบียน ๙. อุดหนุน ๑๐. ไม่คลาดเคลื่อนจากธรรม)

ทรงสดับแล้วก็เห็นด้วยกับพระนาง จึงตรัสรับคำ

“แน่นอน เราจะประพฤติตามที่พระอารีย์-เจ้าได้ประพฤติมาแล้ว พระอรหันต์ทั้งหลายเป็นที่พอใจของเราแท้ เราปรารถนาจะได้เห็นท่าน”

ครั้นตรัสอย่างนี้แล้ว ทรงย้อนถามพระนางบ้าง

“ดูก่อนเทวี เธอช่างงดงามอยู่ในท่ามกลางหมู่নারีทั้งหลาย จามราวกับนางฟ้าบนสวรรค์ เธอได้กระทำความดีงามอะไรไว้ จึงมีผิวพรรณผุดผ่องยิ่งนัก”

พระนางก็ทรงเป็นผู้ระลึกชาติก่อนได้ จึงทูลเรื่องในอดีตว่า

“หม่อมฉันเคยเป็นทาสี(ทาสผู้หญิง) ทำงานรับใช้อยู่ในตระกูลของกฤณพิ(คนร่ำรวย) แต่เป็นผู้สำรวมระวังอยู่ในธรรม มีศีล มีความเห็นที่ถูกต้องตรงธรรม

มีอยู่วันหนึ่ง หม่อมฉันมีจิตยินดีใหญ่หลวง ได้ถวายอาหารของตนแด่พระปัจเจกพระพุทธเจ้า ซึ่งกำลังเที่ยวบิณฑบาตอยู่ ด้วยผลแห่งกรรมดีนั้นเอง ทำให้หม่อมฉันได้เป็นเช่นนี้”

พระราชากับพระมเหสีทั้ง ๒ พระองค์ ต่างทรงเห็นผลแห่งการกระทำบุญ(ชำระกิเลส)ในการให้ทานแล้ว

นับแต่นั้นมา ก็ยังทรงสร้างศาลาโรงทาน ๖ แห่งคือ ที่ประตูเมืองทั้ง ๔ ที่กลางพระนครอีก ๑ แห่ง และที่ประตูพระราชวังอีก ๑ แห่ง แล้วกระทำความทานแจกจ่ายไปทั่ว ทั้งทรงรักษาศีลตราบอวสานแห่งพระชนม์ชีพ ทรงมีสวรรค์(สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง) เป็นที่ไปในเบื้องหน้า

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

ครั้นจบชาดกนี้ พระศาสดาตรัสว่า

“พระราชเทวีผู้เลอโฉมในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระนางพิมพาในบัดนี้ ส่วนพระเจ้าพรหมทัต ได้มาเป็นเราตถาคตในบัดนี้”

▮

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๐๗ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๔๑๗)



ตาม ห ย้ง ฟ้า ทะ ลู ติน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

เศรษฐกิจพอเพียงเอาไปทิ้งไว้ที่ไหน
ทำไปทำมาทุนนิยมสามานย์ยอมนำพา
ให้เอาเงินกำไรเป็นตัวตั้งก่อนอื่นเสมอ
อะไรจะฉิบหายวายป่วงใช้ธุระ....

“ข้าวพอเพียง” สะท้อนคำสอนพอ

NationTV22

ปาฏิหาริย์พระราชพาทำแบบคนจน...!?!

ใครจะไปเชื่อง่าย ๆ ว่า แบบคนจนจะติดวิเศษตรงไหน ในเมื่อแทบทุกคนกลัวจนทั้งนั้น คนไม่กลัว จนยกมือขึ้น อยากเห็นจัง...

เอาเถอะ ยังไม่เชื่อไว้ก่อนไม่เป็นไร อย่าเพิ่งลบหลู่กลัวถูกคนพูดเร็วไป รู้ไหมว่าคนพูดไม่ธรรมดา เป็นพระราชาร.๙ ในหลวงแห่งประเทศไทย!

ยิ่งได้ฟังต่ออีกว่า ชาตุนของเรา เป็นกำไรของเรา ยิ่งน่าจะเป็นไก่ตาแตก มินต์บับตาม ๆ กัน มันเป็นไปได้ยังงี้หว่า ยิ่งเสียไป ยิ่งได้กำไร ใครเขาสอนแบบนี้...

คนฟังแล้ว คงไม่มีปัญญากล้าเถียง แม้วิจารณ์หาญกล้าตรง ๆ ยากจะมีโอกาสเหมาะ ๆ

ถึงวันนี้ กำลังตามหา**ศาสตร์พระราช**กันยกใหญ่ ยิ่งควรคุ้ยลึกลง ๆ ให้เห็นจริงจนซาบซึ้ง ชวนศรัทธา กำลังมือทำตามพ่อสอน...

แข่งกันกล้ารวยพาขวยร้อยแปด

พูดว่า ๆ ซื่อ ๆ ฟันธงอย่างนี้แหละ ผู้คนมักจะเห็นทุกข์กลัวยากจนเป็นธรรมดา เลยมุ่งหน้าอยากรวยด้วยคนตาม ๆ กันโดยไม่ทันเห็นทุกข์ของคนกล้ารวยซึ่งมันเห็นยากกว่า

ปัญหามันถึงเกิดขึ้นตรงแข่งกันกล้ารวยนี้เอง ทุกวันนี้ที่กำลังเดือดร้อนหนักเพราะลัทธิเอาอย่างตามกันคนร่ำรวย ด้วยต้นท้าววิชาพาหลงกินสุบตีเมเสพตามแบบคนมีดั่งค่อ ๆ

วันเงินออกจิ้งมีจะปล่อยเปรต ขอฉลองเป็นอาลัยอาวซอชักมือหนึ่ง มีเงินแล้วอยู่บ้านไม่เป็นสุข ต้องเข้าห้างจนกระเป๋าบเบา หน้าแห้งไปอีก ๒๙ วันช่างมันปะไร...

เป็นชะยังจี้แหละ จนแล้วไม่เจียมกะลาศีระะเอาหัวชนฝา กล้าผลาญพร้าซื้อหาความสุขเมามันส์จนโดนต้มสุกกับสุขตอแหลลล ๆ แล้ง ๆ ไร้สาระลันตี

จน เครียด กินเหล้า เท่าไรก็ไม่พอ เพราะอุตส่าห์ทำมาทำกินหมด ยิ่งจนไม่เป็น เสรีจเลยเป็นทาสอบายมุขเมามันหวยพนันแพชั่นฟุ้งเฟ้อตกเป็นเหยื่อ รวยนายทุน

ยิ่งหลงตั้งหน้าตั้งหน้าทำมาหาแต่เงิน แล้วใช้เงินซื้อทุกอย่างที่ขวางหน้า ก็ยิ่งตายหะ...แทนที่จะเป็นมนุษย์เงินเดือนอย่างเดียว หันมาพึ่งตนปลูกผักสวนครัว เตรียมตัวคืนสู่ไร่นาฟ้ากว้าง มันจะเป็นทางเลือกดีสวยงามกว่าอย่างไร น่าจะคิดอ่านให้หนักไม่น้อยมายัง

ดังนั้น ลัทธิบริโภคนิยมพาลังคมจนรกรให้ตก
เป็นทาสปล่อยไม่ไปเพราะเสพติดสารพัดที่ธุรกิจ
ยัดเยียดให้หลงใหลใคร่อยากไม่เสร็จ

ทุกวันนี้มีด้าหามีแววปัญญาแคไหน เหมือนฉลาด
กลับขาดเฉลียว ไม่เหลียวดูภูมิปัญญาบรรพชน ซึ่งสั่ง
สอนพาประหยัดกินน้อย ทุ่งเจียมท่มเจียมให้มัธยัสถ์
กระหมัดกระหม่อดอ่อมเป็นนิสัยแต่ยังน้อย

คำว่าประหยัดเหมือนโดนลบทิ้งจากตำรา
เศรษฐกิจแล้วมั่ง ยังเหลือแต่ธุรกิจอยากประหยัด
ต้นทุนทำสินค้าตัวเอง เพื่อเม็ดเงินกำไรเหลือล้น
ปลายเปิดเท่านั้น ส่วนมันจะไปเพิ่มต้นทุนล้งคมล้ง
แวดล้อมโดนทำลายเสียหายเท่าใด เป็นภาระของ
รัฐต้องไปจัดการเอง ธุรกิจฉันไม่ขอเกี่ยวครับผม...

สมัยนี้ทำไรทำนาต้องใช้ยาฆ่าหญ้า สาร
เคมีอย่างแรงพาราคอต ถึงจะมีปัญญาทำอ้อย
มัน ข้าวโพด ปาล์ม ยาง ไม่นั่นต้นทุนจะยิ่งแพง!

ชัดเจนไหมละ เกษตรกรประหยัดต้นทุน แล้ว
สารพิษทำลายชีวิตแวดล้อมสาหัสขนาดไหน ช่าง
ไร้สำนึก ประเทศจีนคนทำส่งออก ยังห้ามขายใช้
ในประเทศเขาเลย

มันน่าล้งเวช สาธารณสุขสั่งให้ยกเลิก ห้าม
ใช้พาราคอต และสารเคมีอันตรายอื่นๆ แต่กรม
วิชาการเกษตรกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม กลับ
หัวหมอ อ้างไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์มา
ยืนยันมันเป็นอันตรายต่อคน เลยต่ออายุให้ใช้ต่อ
ตั้งหกปี...!?!

คลช. จะคืนความสุขให้ประชาชน แต่ให้ทน
เสี่ยงเสียสุขภาพกับสารเคมี ฆ่าชีวิตผ่อนส่ง อย่าง
ใจดำอำมหิต ดินน้ำฟ้าอากาศมีสารพิษสะสมมาก
ขึ้นทุกวัน สุขภาพคนมันจะดีขึ้นได้อย่างไร

เศรษฐกิจพอเพียงเอาไปทิ้งไว้ที่ไหนละ ทำไป
ทำมาทุนนิยมสามานย์ยอมนำพาให้เอาเงินกำไร
เป็นตัวตั้งก่อนอื่นเสมอ อะไรจะฉิบหายวายป่วง
ใช้ฐานะของกู

เป็นอันว่ากว่าคนจะร่ำรวยได้ เขาต้องได้เปรียบ
ด้วยฝีมือเอาเปรียบ โดยกลัวคนรู้ทันเลศเล่ห์ เตียว
มีคู่แข่งแย่งเอาเปรียบ โอกาสกอบโกยจะลดถอยลง
น่าสมเพชคนมีดั่งค์ มักแขวนชีวิตไว้กับโลก-

ธรรมเต็มๆ มีโรคสารพัดกลัว อารมณ์หวาดกลัว
แน่นอน มันคือทุกข์สุด ๆ แครวน้อยลงหน่อยก็
เครียด เก็บเงินไว้เฉย ๆ ไม่ออกเงยก็กลัว เลยอยู่ไม่
เป็นสุข ทั้ง ๆ ที่เป็นส่วนเกินเหลือกินใช้ ใจยังท้อโหย
กระหายเงินตลอด หนักหนายิ่งกว่าคนจน ๆ ด้วยซ้ำ

แปลว่ากลัวรวยไม่เสร็จ มันแสนจะน่าเกลียด
น่าอายน่ากลัว ทั้งน่าขาดหัวคิดขนาด เพราะรวย
สะสมบานปลายเป็นปากกรายมันยุ่งตายชัก ยิ่ง
รวยยิ่งหนักแผ่นดินแยเลย รวยไปก็เสียของ แทนที่
จะใช้ประโยชน์กลับเกิดโทษมหันต์อันนี้ใช้จะต้องให้
ใครสอนจ้ำจี้จ้ำไช สู้สอนตัวเองซะก่อนดีกว่าเยอะเลย...

รวยให้เป็น จนให้เป็น

ไม่ว่าใครไม่มีปัญญาตรัสรู้เองได้ดอ ก ดังนั้น
เราจำเป็นต้องเรียนรับฟังคำสั่งสอนตามผู้ตรัสรู้

เช่นแค่ทำมาหากิน กลายเป็นทำมาหากิน
หมดไปกับอบายมุขอิลุญฉุยแฉกตั้งเท่าไร ตกน้ำ
ใส่ตมูรู้ร่ว เมื่อไหร่จะเต็มชักที?

มันน่าเศร้า ทุกรัฐบาลช่างเบาปัญญาซะจริง ๆ ไม่
ยักคิดปิดโรงหวยรัฐตัวทำลายเศรษฐกิจมหาศาล มัน
ดูดเงินคนจนทั้งนั้นแหละ วันหวยออกตลาดเหงาเลย

ทั้งเม็ดเงิน ข้าวของ ทรัพยากร แรงงานที่
สูญเปล่าไปกับการซื้อขายหวย เศรษฐกิจจะดีขึ้น
ทันตาเห็นเมื่อปัจจัยการผลิตโรงหวยกลับคืนมา

วัดว่าน่าจะเป็นเขตปลอดอบายมุขสำคัญ
แผงขายหวยไม่น่าจะมีเลยในเขตวัด กระทั่งถนน
ราชดำเนินไม่น่ามีโรงหวยน้อยใหญ่ให้ขายชี้หน้า
ประเทศไทย

ดังนั้น น่าจะช่วยดับฝันพวกขทานชั้นสูง หวัง
คอยลาภลอยลม ๆ แล้ง ๆ เมื่อเชื่อดวงหวังฝากชีวิต
ไว้กับดวงหวย ใครดวงยากจนแม้ซื้อหวยเท่าไร
ก็เจ๊ง ถ้าดวงดีทำธุรกิจงานอะไรก็ได้ตั้งค้คล่อง

เข้าประเด้น รวยไม่เป็น เช่นแก๊งกอบโกย
ตั้งหน้าสะสม ไม่กล้าจ่ายไม่กล้าให้ทางไหน ๆ มัน
รวยสะสมลูกเดียว เรียกว่ารวยแต่ตัวเลขเงินฝาก
กักตุนโคตร ๆ มันจะเข้าท่าอะไร ใครจะนับถือบูชา....

ถ้าฉลาดรวยให้เป็นชักหนอย ไม่ใช่ดยอดสะสม
เงินฝากมากล้น นั่นมันประจานชี้เท้าตัวเองเท่านั้น

รวยขึ้นทุกวัน กิเลสหนาขึ้นทุกวัน ซีโลภซีโกรธ
แรงร้ายจัดจ้านทวีคูณ นรกทันตาเห็นเป็น
ประจำวัน มันกำไรชีวิตอะไรให้น่าภาคภูมิใจสำราญ
เบิกบานใจ เหลว...

เมื่อฉลาดรวยสะพัดโดยสะสมไว้พอสำรอง
น้อยๆ หนอยก็เหลือแหล่แล้ว ส่วนเกินล้นจากพอ
เพียง สะพัดไปเลย ให้มันงอกเงยเกิดประโยชน์
กว้างเกือประชาชนมากมวลชนปิตปราโมทย์ ให้
มันได้กำไรชีวิตใจถึงๆ แบบนี้ลึคน

ยิ่งขาดทุนสะพัดออกได้เท่าไร ยิ่งเป็นกำไร
ของเราเท่านั้น ตามพ่อหลวงมหากุศลโพธิสัตว์
สอนไว้

ครั้นเมื่อรวยสะพัด มันจะไม่มีวันรวยล้นมาก
เกินไปเป็นแน่แท้ เหมาะๆ กลายเป็นคนจนที่มี
พอสมควรยอดเยียมกว่าแน่นอน ต้องนับถือคือ
นายแน่มาก!

สรุปอีกครั้ง รวยอะไรหรือจนอะไรตามวิสัย
ทุนนิยมกอบโกยสะสมได้เยอะ นับว่ารวยดีเด่น

แบบบุญนิยมจะให้ค่าเมื่อรวยด้วยขยันขันแข็ง
ประณีต ประหยัด ไม่เอาเปรียบ กลับกล้ำเสียเปรียบ
อย่างเต็มใจเสียสละ จึงหนีสะสม นิยมสร้างสรรค์

คนจนเงินสะสมเพราะสะพัดออกตลอด นำ
เสียตายที่ไม่อยู่ในสายตา รับรองว่ารวยยิ่งกว่า
เศรษฐีที่นิยมชมชอบกัน ไม่เป็นไร เราปิดทองหลัง
พระไปเถอะ

แบบคนจนตามศาสตร์พระราชา จึงพางอย่าง
พึ่งตนเองได้ดี ไม่ขอเป็นหนี้ จะเงินจนทองไขของ
สำคัญวิเศษอะไรนักหนา

สำคัญจริงๆ คือ ไม่จนปัจจัยสี่ข้าวผ่ายบ้าน
เพราะไม่จนใจเมื่อยมั่งกำลังศรัทธา วิริยะ สติ สมาน
ปัญญา โดยเฉพาะไม่จนหมู่มิตรดีสหายดีสังคม
สิ่งแวดล้อมดี อันเป็นทั้งหมดของศาสนาพุทธนี้

แบบคนจนนี้จึงเหลือเชื่อ เมื่อเข้มแข็งทำเหลือ
กินเกินใช้ก็กล้าแบ่งปันเพื่อนพ้องน้องพี่ เท่ากับสร้าง
มิตร มีชีวิตประเสริฐ ก่อเกิดสังคมพระศรีอาริย์น้อยๆ
ในชุมชน คือหลักประกันสังคมมีระบบสาธารณโภคี
แม้จนส่วนตัว แต่ส่วนรวมอุดมสมบูรณ์ ไม่ต้องห่วง
กลัวอดอยากปากแห้งเหมือนเสียเมืองสุพรรณ

กระตุ้นเศรษฐกิจ ฉลาดคิด เบาปัญญา?!

พอเกิดสถานการณ์ตลาดตกต่ำเจียบเหงา
นักเศรษฐกิจติดตำราชอบผลักดันให้รัฐช่วย
กระตุ้นเศรษฐกิจ ดังที่ทำเป็นระยะ เช่น ชี้อปช่วย
ชาติ ลดภาษีให้คนมีดั่งค้ จูงใจไปซื้อของ จะได้ลดภาษี
ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท

ประเด็นชวนคิด คือตลาดซื้อขายอะไรมันซบเซา
ไป ตลาดไหนควรคักคักตลอด น่าจะต้องแยกแยะลง
ลึกบ้าง

ออกไปโรงพยาบาล หลายแห่งคักคักยิ่งกว่า
ตลาดสด แบบนี้ไม่ควรเป็นเศรษฐกิจที่ดีเลย หรือ
ตลาดเช้า คนจับจ่ายซื้อผักปลา ทำกับข้าวต้มแกง
นับว่าจำเป็น

ยุคนี้ตลาดสดเหงาหงอยไปเยอะ เพราะคน
มักง่ายเป็นแม่บ้านอาหารถุง ซึ่งเขาทำขายเพื่อเงิน
มากกว่าสุขภาพ

ไม่ยอมพึ่งตนเอง แถมเลี้ยงยาก เลยนิยมซื้อ
เปลืองเงินมากกว่า แล้วมาบ่นว่า เงินไม่พอใช้

นอกจากนี้ จำต้องดูตลาดจำเป็นบริการพวกไหน
ทุกวันนี้ร้านสะดวกซื้อ ๒๔ ชม. มันเพื่อ พนักงานเข้า
กะเสียสุขภาพ ส่งเสริมคนมักง่ายกล้าจ่ายแพง ยิ่ง
ตลาดกลางคืนคักคัก มันน่าห่วงชีวิตคนกรุง

อย่างไรก็ดี มันน่าคิดจริงๆ จำเป็นอะไรนักหนา
ต้องหาเรื่องกระตุ้นเศรษฐกิจทำไม?

สำหรับตลาดสินค้าจำเป็น เช่น ปัจจัยสี่ ข้าวของ
ผักหญ้าต้องกินต้องใช้ เมื่อเป็นของดี ไร้สารพิษ แถม
ถูกดีอีกต่างหาก มันน่าชวนซื้อหาอยู่แล้ว

ถ้าจะกระตุ้นตลาดคนจนของจำเป็น น่าจะสร้าง
ตลาดให้กระจายในทำเลซื้อขายสะดวกใครๆ มาขาย
ได้ฟรีหรือมีค่าเช่าน้อยเดียว

ส่วนสินค้าเสื้อผ้าของแฟชั่น ยิ่งค่อนข้าง
ฟุ่มเฟือยฉาบฉวย ตลาดอาหารคนมีดั่งค้บริการ
อบายมุขจะตกต่ำ ไม่ฟู่เฟื่อง เป็นเรื่องดีมากกว่าเสีย

อย่าลืมว่าปัจจัยการผลิต ทรัพยากร แรงงาน
ทุน ล้วนมีจำกัด เมื่อดีมานด์ตลาดฟุ้งเฟ้อมันหดหาย
ยิ่งวิเศษ แรงงานจะได้ไหลไปสู่ไร่นา จากเมืองกรุงมุ่ง
คืนหมู่บ้าน ทำอยู่ทำกินอบอุ่นดีขึ้น

ดังนั้น แผนกระตุ้นเศรษฐกิจหลวมๆ แค่นี้เกิด

ซื้อขายคึกคักนั้นโน่นนี่หวังผลให้เกิดเศรษฐกิจสะพัด หมุนเวียน มีการผลิตขยายตัว จ้างแรงงาน ช่วยคนตกงานผืนหวานดังกล่าว มันเข้าทางทำเงินกำไรให้พ่อค้าทำเตียว

ไม่ทันเหลียวดูผลพวงของบริโภคนิยม ซึ่งสนองตัณหาคนมีดั่งค์ พวกมีกำลังซื้อกินใช้ของแพงๆ คนจนคนเล็กคนน้อยต้องพลอยอดอยากปากแห้ง ต้องกินข้าวแพงเพราะข้าวเขาเอาไปทำเหล้าเบียร์ ค่าแรงเกี่ยวข้าวต้องแพงขึ้น เพราะโรงงานดึงแรงงานไปหมด เช่นนี้เป็นต้น

หรือพืชผักผลไม้ดีๆ ไม่มีขายถูกๆ ในหมู่บ้าน เพราะส่งขายในเมืองได้ตั้งค์มากกว่า

รวมความว่า การกระตุ้นการบริโภค มันสวนทางกับเศรษฐกิจพอเพียงอย่างแรงขนาดไหน....จำเป็นสำคัญอะไรนักถึงต้องยุให้คนขี่โลก ตะกละกินใช้ ตะพิดตะพือ....

ราคาตกต่ำทำให้ถูกดีทุกอย่างไปเลย

เกษตรกรรมมักจะไว้วางใจ เมื่อเจอราคาพืชผลตกต่ำเพราะไปทำหนี้ไว้ อะไรก็จ้างหมด โทษฐานไม่ใส่ใจฟังตน ไม่ทำแบบคนจนจึงลำบากเวรกรรมไม่เช็ดซั๊กที

ทำไรนาจะบ่มปามอย่างพ่อค้าทำโรงงานไม่ถูกเลย เพราะราคามันมหาอนิจจัง การแขวนชีวิตไว้กับราคากลางเป็นเรื่องประมาท ไม่รู้จักฉลาด พลัดล้มเหลวซ้ำซากอยู่ตาปีตาชาติ

ฉะนั้น นอกจากอย่าเอาไข่ใส่กระจาดใบเดียว ควรเลือกปลูกหลากหลาย อย่าไปหวังรวยด้วยราคาที่สำคัญอย่าลงทุนทำต้นทุนสูง ฟังธรรมชาติของพรีมีต้นทุนน้อยให้เต็มที่ ทำแบบคนจนต้นทุนต่ำ เหลือกินใช้แบ่งปันค่อยขาย ราคาไหนไม่มีวันเดือดร้อน

เคยได้ยินพ่อครูว่า เมืองไทยเศรษฐกิจดี ปลูกอะไรออกมาก็ล้มตลาด

เมื่อผลิตผลล้นหลามงอกงาม ปริมาณเป็นผลสำเร็จนำขึ้นชมเหลือนั้น แต่พอแปรผลผลิตสู่ตลาดเป็นเม็ดเงิน เจอราคาตก กลายเป็นนรกท้นที่ขึ้นมาแทน!

ความจริง ผลสำเร็จล้มเหลวมันอยู่ตรงไหนกันแน่....

ทางหายโง่จึงน่าจะเลิกเอาเม็ดเงินเป็นตัวตั้ง ใช้ทุนน้อยสุดไว้ ขายได้เป็นผลพลอย

กล้าจนเพื่อประชาชน

คนจนมหัสจรรย์ คือจนสะสมเพราะรวยสะพัด มันก็ต้องจนแน่ๆ อยู่วันยังค่ำ

พอหันมาจนแบบนี้ ถึงมีปัญญาช่วยประชาชนให้ มีอยู่พอกินตามเราบ้างได้เต็มที่

ฟังข่าวประกาศลั่นนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ รองนายกรัฐมนตรีขายผืนดั่งเป้าคนจนจะหายจนให้ได้ในปีหน้า คงหมายกระจายเม็ดเงินลงในชุมชนให้มากขึ้น

ดูช่วงผืนหวานชวนหลงลมปากตามกูรูเศรษฐกิจ เช่นท่าน ก็เป็นความจริงใจเจตนาตามประสา

ส่วนตัวผู้น้อยเชื่อมั่นมันมันไม่ง่าย กลายเป็นตำน้ำพริกละลายแม่น้ำ เหมือนอย่างประชานิยมถมเงินหมู่บ้านละล้านอะไร้อีกที่ตามทุ่กันไป มันไม่ใช่เลย ตรงข้าม กลับพาคนเลี่ยนล้นมากกว่า

ถ้าหันมาเข้าใจศาสตร์พระราชา ซึ่งพาแก้ปัญหาแบบคนจน แทนที่จะส่งเสริมทางร่ำรวยให้คนขี่โลกหนัก มากตั้นหา ลู่หันมาพอเพียงคือขยันช่วยตัวเอง ให้พออยู่พอกินก่อน แล้วอย่าไปกลัวยล้นเกินตัว พอดีพอเหมาะ

ขึ้นเอาแต่รวยกระจุกตัวกูของกูลูกเดียว เพื่อนต้องจนกระจายทั่วหน้า เพราะเราหันมากล้าพอเพียงจนอย่างลงตัว ไม่สะสมไว้เอามาก มันก็ง่ายที่จะถ่ายเทส่วนเหลือกินใช้ให้ใครๆ ไป

นักการเมืองชอบคุยโม้นัก จะทำเพื่อประชาชนนั้นโน่นนี่ ตัวเองกลับรวยเอาๆ มันน่าห่วงว่าไปดูดเลือดจากประชาชนต่างหาก แทนที่จะเสียสละ กลับเอาเปรียบหลายเท่า ย่อมได้บาปไปตามจริง

โดยเฉพาะใครๆ ที่กลัวยล้นด้วยฝีมือเก่งกาจ กวาดกำไรจากกระเป๋าประชาชนไป มันกลับตรงกันข้ามพอหลวงโพธิสัตว์ ผู้รักประชาชนเป็นชีวิตจิตใจ แทบทุกลมหายใจ คนกล้าจนเท่านั้นแหละถึงจะมีสิทธิ์เจริญรอยทำตามพ่อสอนได้แท้ๆ

มหาชนคนของแผ่นดิน คือเป้าหมายท้าทายระเบิดรักจากน้ำใจคนจนมหัสจรรย์.... ☸



เศรษฐกิจพอเพียงขอเสนอทางออก
ไม่เช่นฆ่า ไม่ตีรันฟันแทง ด้วยทฤษฎี “ขาดทุนคือกำไร”
แค่ยอมขาดทุนในกำไร ทุกคนก็อยู่รอด!
“อย่าละโมภ” “อย่าทำตัวเป็นผู้ผลิต”
เปิดพื้นที่ให้กว้างขวาง ใครอยากค้าอยากขาย
ส่งมาๆ เอากำไรแต่พอควร
อย่าทำตัวเป็นผู้กินรวบ กินหัวกินหาง
สังคมจะอยู่ได้อย่างไร!



<https://thumbs.dreamstime.com/z/helping-hand-small-business-4542358.jpg>

แนวทางการใช้เศรษฐกิจพอเพียง กับห้างบิ๊กๆ ที่มีหลายร้อยสาขา!

ศาสตร์พระราชาส่งกระจายไปทั่วโลก ต่าง
ยอมรับนับถือ

เมืองไทย คนไทย หลายคนที่ไม่รู้ก็เริ่มรู้...เริ่ม
ยอมรับนับถือ!

โอหนอ...เราอยู่มานานไม่เคยรู้ ตอนนี้รู้แล้วๆ
....โง่มาตั้งนาน!

ยิ่งเกษตรกรต่างชาบซึ่งจริงจัง ก็มาราบ
คิโรราบ ขอเป็นข้าราชการทุกชาติๆ...ขนาดนั้น!

มองสังคมเมือง สังคมขับเคลื่อนด้วยธุรกิจ
มีเงินทุน มีเงินสด มีหนี้สิน มีเช็ค มีแคชเชียร์

มีแอร์ มีเครื่องเก็บเงิน มีพนักงานเป็นร้อยเป็นพัน!

บริษัทเหล่านี้เดินตามศาสตร์พระราชหรือไม่?

เรามีกลองส่งทางไกล ส่งไปยังบริษัทใหญ่ๆ
ที่มีสาขาเป็นร้อยเป็นพันว่าเป็น “ตัวจริง-เสียง
จริง” หรือไม่?

บนเส้นทางศาสตร์พระราชามีเศรษฐกิจ
พอเพียงเป็นตัวขับเคลื่อน

แต่นักธุรกิจ กลับมีคติประจำอาชีพ “**แมวสี
อะไรก็ได้ขอให้จับหนู?**”

เขามีผล “กำไร” เป็นที่ตั้ง เขาจึงพร้อมทำ

ทุกอย่างเพื่อกำไร

เพื่อกำไรให้มากที่สุดอีกต่างหาก!

ทำลายคู่ต่อสู้...ทำลายธุรกิจตัวที่เล็กกว่า!

**ธุรกิจที่คำนึงแต่ผลกำไร ย่อมร้ายยิ่งกว่า
การทุจริตคอร์รัปชันหลายเท่าตัว!**

“คอร์รัปชัน” คุณอาจจะเห็นแต่ “กำไร” คุณไม่มี
วันเห็น “ความชั่วร้าย”!

กาเหว่าเอ๋ย กาเหว่าเลคเลห์ แอบไข่ทิ้งให้
นกอื่นพุ่มพัก

พอลูกนกโตได้ที่ มันก็ดันลูกแท้ๆ ของนกที่
เลี้ยงมันตกรังตาย!

“ธุรกิจนกกาเหว่า” ไม่มีใครสอน แต่ทฤษฎี
ชาตานที่เน้น “กำไรให้มากที่สุด” กระตุ้นจิต
วิญญาณตลอดเวลา!

ผลร้ายเกิดอย่างไร?...ร้านค้าปลีกย่อยยับ...
อุตสาหกรรมขนาดเล็ก ขนาดกลางล้มหายตายจาก!!!!

การบ่อนทำลายระยะที่ ๑ เปิดหน้าร้าน ยินดี
รับสินค้าอุปโภคบริโภคมาจำหน่าย

เมื่อร้านค้ากาเหว่าเหล่านี้มีทุกอย่าง คนซื้อก็
เฮลละโลอุดหนุน

สะดวกรวดเร็ว ครบ...ทำไมจะไม่ไป

ร้านค้าที่อยู่ข้างบ้าน อยู่ในชุมชนก็จะค่อยๆ
ปิดตัวเอง

ตายทีละศพ ตายทีละร้านค้า....

การบ่อนทำลายระยะที่ ๒ เมื่อเห็นสินค้า
ตัวไหนขายดีก็ขอผลิตเอง ใช้ยี่ห้อของตัวเอง แต่
คุณภาพใกล้เคียงยี่ห้อเก่า

ขายให้ถูกกว่ายี่ห้อเก่า

เอายี่ห้อเก่าไว้หลังร้าน ให้เดินหายากๆ

ถ้ายี่ห้อเก่ายังขายดีก็งดขายมันเลย

เจอถูกระเบิด ๓ ลูกจะเหลืออะไร!

บริษัทยักษ์เหล่านี้จะพยายามทาลิคุณธรรม
ตลอดเวลา

- บำเพ็ญประโยชน์ให้สังคม

- อ้างภาษีที่เสียช่วยชุมชนเข้มแข็ง

- เปิดพื้นที่สินค้าชุมชนมาวางขาย

จาก “นกกาเหว่า” ก็เขยิบมาเป็น “ปีศาจใน
คราบน้ำกัญญา!”

สินค้าที่ผลิตจากอุตสาหกรรมครัวเรือน....
อุตสาหกรรมขนาดย่อม...ขนาดเล็ก....ก็ค่อยๆ แท้ง
ตาย.....สาละวันเตี้ยลงๆ!

จากเดิม “ฟิ่งพา” กันก็เขยิบมาเป็น “กาฝาก”
เกาะกิน

สุดท้าย “ต้นแม่” ก็ตายทั้งเป็น!

ยืนตายซากเพราะขาดน้ำหล่อเลี้ยง

โอ้เอ๋ย สินค้าขายไม่ได้จะยืนได้สักกี่วัน?

รัฐบาลปล่อยกู้เท่าไรก็เหมือนถมทะเล! มีแต่
หนี้สูญๆๆ

ไปไม่กลับ หลับไม่ตื่น.....

สินค้าที่บริษัทยักษ์ใหญ่วันนี้ไม่กล้าแตะ
เห็นจะมีแต่ธุรกิจโลจิสติกส์กับอุปกรณ์ก่อสร้าง?

แต่อนาคตมันบ่แน่นอนหนอย!

เศรษฐกิจพอเพียงขอเสนอทางออก ไม่เช่นสา
ไม่ตีรันฟันแทง

ด้วยทฤษฎี “ขาดทุนคือกำไร”

แค่ยอมขาดทุนในกำไร ทุกคนก็อยู่รอด!

“อย่าละโมภ”

“อย่าทำตัวเป็นผู้ผลิต”

เปิดพื้นที่ให้กว้างขวาง เป็นสนามทดลองสินค้า
ใครอยากค้าอยากขาย ส่งมาๆ เอากำไรแต่
พอควร

อย่าทำตัวเป็นผู้กินรวบ กินหัวกินหาง ล้างคม
จะอยู่ได้อย่างไร!

ธุรกิจขนาดเล็กๆ เขาต้องการตลาด เขา
ต้องการหน้าร้าน

เรามีร้อยละพันสาขา อำนวยความสะดวก
ให้เขา

แค่นี้ล้างคมก็สุขสำราญ

ทุกคนรอดปลอดภัย

ไม่ใช่แกรอดคนเดียว แต่คนอื่นตายหมด!!!! ๓



• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๘

ฉบับ ๓๒๘ เรากำลังพูดถึงสภาวะของ “กาม” กับ “อตัตา” เป็นธรรมะ ๒ ที่ต้องศึกษา และปฏิบัติให้บรรลุหลุดพ้นจากความ เป็น “กาม” กับความเป็น “อตัตา” กันให้ได้เกิด แล้วจะไม่ “ง” จะไม่สับสนทั้งใน “ความเป็น สภาวะของธรรมะ” ทั้งในความเป็น “พยัญ ชนะ” ที่บัญญัติสมมุติกันขึ้นมากำหนดเรียก สภาวะธรรมนั้น ๆ ในสังคมที่รับรู้บัญญัติภาษา นั้น ๆ กัน ก็จะสามารรถเข้าใจกันแจ้งชัดได้

เช่น คำว่า “ฌานวิสัย” เราก็ได้พูดกันมา สรุปล “ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน” จึงมี ทั้งผู้ได้แค่ “ฌานโลกียะ” เท่านั้น กับผู้ได้ทั้ง “ฌานโลกียะ” ได้ทั้ง “ฌานโลกุตระ” ๒ แบบ ผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “ฌาน” ทั้ง ๒ แบบ ได้จริง ก็จะแจกแจงความเป็น “ฌาน” ทั้ง ๒ แบบ ให้ผู้อื่นฟังได้ ก็เป็นเรื่องแท้จริง

แต่ผู้มีแค่ “ฌานแบบโลกียะ” ย่อม อธิบายแจกแจง “ฌานโลกุตระ” ไม่ได้แน่นอน ฉะนั้นคือ ผู้ “พ้นอจินไตย” ข้อที่ ๒ ก็จะสามารถแจกแจงความเป็น “ฌานวิสัยของผู้ ได้ฌาน” สู่ผู้อื่นฟังได้ ก็พิจารณาเอาตาม ภูมิของแต่ละคนเถิดว่า จะเป็นจริงตามที่ สาธยายนั้นหรือไม่

ผู้ไม่ “พ้นอจินไตย” ข้อใด ย่อมสาธยาย “อจินไตย” ข้อนั้นไม่ได้ หรือจะพยายาม อธิบาย “อจินไตย” นั้น ๆ ก็จะได้แต่ดันเดา ดันทุรัง พูดไป จะลงกันได้กับคำสอนตาม หลักธรรมต่าง ๆ ของพระพุทธเจ้าหรือไม่ ก็ ตรวจตรากันดูเถิด

“อจินไตย” ข้อที่ ๓ นั้น “ฌาน” ของ พุทธเป็น “ฌาน” ที่มีในภาวะของคนผู้มีชีวิต สามัญ “ลิมตา” ทำอาชีพของตนอยู่ตามปกติ เพียงแต่พยายามให้เป็น “สัมมาอาชีพ ๕” จึงจะสำเร็จความเป็น “ฌาน” ของพุทธ แบบ พุทธ ในศาสนาพุทธ

“ฌาน” ของพุทธเป็น “ฌาน” ที่มีใน ภาวะของคนผู้มีชีวิตสามัญ “ลิมตา” ทำงาน ทำการใดก็ตามของตนอยู่ตามปกติ เพียงแต่ พยายามให้เป็น “สัมมากัมมันตะ ๓” จึงจะ สำเร็จความเป็น “ฌาน” ของพุทธ แบบพุทธ ในศาสนาพุทธ

“ฌาน” ของพุทธเป็น “ฌาน” ที่มีในภาวะ ของคนที่มีชีวิตสามัญ “ลิมตา” พุดจาสามัญ อยู่ตามปกติ เพียงแต่พยายามให้เป็น “สัมมา วาจา ๔” จึงจะสำเร็จความเป็น “ฌาน” ของ พุทธ แบบพุทธ ในศาสนาพุทธ

และทำการคิดอ่านอยู่เป็น “สัมมา สังกัมปะ” อยู่ในชีวิตปกติ ไม่ต้องหยุดการ งาน ไม่ต้องเสียเวลาไปต่างหาก จากชีวิต

ปกติสามัญแต่อย่างไร ไม่ต้องแยกตัวไปปฏิบัติต่างหาก จากชีวิตปกติดำเนินอยู่ เพียงแต่พยายามให้เป็น“สัมมาสังกัปปะ ๓” จึงจะสำเร็จความเป็น“ฌาน”ของพุทธ แบบพุทธ ในศาสนาพุทธ

“ฌาน” ของพุทธ แบบพุทธ ในศาสนาพุทธ จึงไม่ใช่ความเป็น“ฌาน”ที่ได้ที่เป็นอยู่ แต่ในภาวะขณะ“หลับตา”อยู่ในภวังค์เท่านั้น

๔. “ฌาน”ของพุทธต้องมีความรู้หรือความเฉลียวฉลาดที่แตกต่างจากความรู้แบบ“อื่น”(อัญญา)ซึ่งแตกต่างจากความเฉลียวฉลาดที่เป็น“เฉโก”ตามปกติของปุถุชนสามัญไปได้ ซึ่งพัฒนาขึ้นไปมีความรู้ใหม่แบบ“อัญญา” คือเป็น“ปัญญา”(พันเฉโก) มันไม่ใช่แค่ความรู้ ความฉลาดที่วนเวียนในกรอบของความรู้ที่หลงมอมอยู่แต่เฉพาะ“โลกียภูมิ”เพียงเท่านั้น

ดังนั้น คนอื่นหรือชาวศาสนาอื่นก็ยิ่งหมดสิทธิ์ที่จะ“พันอจินไตย”ในความเป็น“ฌานโลกุตระ”นี้ ต่อให้“คิดเอา”หรือใช้ตรรกะเอา ก็ไม่บังอาจจะเข้าถึงความจริงนี้ได้เด็ดขาด

คนอื่นหรือศาสนาอื่นก็มีแต่“ฌาน”ที่เป็นแบบอื่นคือ “ฌานโลกียะ” ซึ่งไม่ใช่“ฌาน”แบบพุทธแน่นอน เป็น“ฌาน”สามัญที่มีทั่วไป

ส่วน“โลกุตระฌาน”เป็น“วิสัย”ของ“ผู้ได้ฌานโลกุตระ”นั้นๆ ซึ่งเป็น“ปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”ที่“ตนเองเท่านั้นจะสามารถรู้จรรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตน” ผู้อื่นรู้แทนไม่ได้

และแม้ตนเอง“รู้จรรู้แจ้งรู้จริงแล้ว” จะนำมาสาธยายให้ผู้อื่นรู้แจ้งตาม ก็ยังยากแสนยาก ดังที่อาตมากำลังพยายามอยู่นี้ไง!

อาตมาอธิบายสาธยายมานานขนาดนี้ คุณแน่ใจว่าเข้าใจ“โลกุตระฌาน”ได้ตามที่อาตมาเพียรชี้แจงอธิบายนี้ ชัดเจนละเอียดถี่ถ้วนดีแล้ว จริงๆหรือ?

“ฌานโลกุตระ”นั้นเป็น“ฌาน”ของคนปกตินี้แหละ ที่“ลืมนตา”มีชีวิตทำงานทำการสามัญอยู่ไม่ใช่“ฌาน”ของคนที่“หลับตา”อยู่กับที่ ไม่ไปไหนมาไหน ทำอะไรก็ไม่ได้นะ!!!

“ฌานโลกียะ”นั้นใครๆได้ยินได้ฟังคนพูด อธิบายก็พอรู้ ไม่ยาก หรือได้เห็นได้ทำตามก็ทำตามกันได้ง่าย ๆ ก็มี“หลับตาทำกันอยู่เต็มโลก ใ้อ้ที่ให้เพ่งเข้าไปในจิต-สะกดเข้าไปในจิต ให้จิตไม่นึกไม่คิด ให้จิตอยู่นิ่งๆ เช่นนั้นให้นานๆ” ก็ปฏิบัติกันอยู่แบบนี้ทั้งนั้น

ไม่เห็นจะ“ลึกซึ้ง(คมกริ)” ไม่เห็นจะเห็นตามได้ยาก(ทุทุสา) หรือตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุรทุโพธา) สงบ(สงบอย่างพิเศษ) ประณีต(ปณิตา) คาคะเนเดาเอาไม่ได้(อดักการจรา) ละเอียด(นิปุณา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิต(บัณฑิตเวทินิยา) กันตรงไหนเลย มันก็คือ ฌานตามที่เชื่อกันว่า “ฌาน”นั้นจะมีกันได้ใน“ขณะหลับตาปฏิบัติให้เพ่งเข้าไปในจิต-สะกดเข้าไปในจิต ให้จิตไม่นึกไม่คิด ให้จิตอยู่นิ่งๆ อยู่เช่นนั้นให้นานๆ” ก็แค่นี้

ใครฟังก็ไม่เห็นจะเข้าใจยากอะไร และ

ฝึกหัดทำตามทีบอก ก็ไม่ใช่เรื่อง“ลึกลับ”(คัมภีร์) เห็นตามได้ยาก(ทุทุทสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุรุโฑธา) สงบชนิดพิเศษ(สันตา) ที่ยิ่งสงบยิ่งมีความปราดเปรียวคล่องแคล่ว(ปาคุญญตา)

ก็“สงบ”แบบมิติเดียวโลกียะ “มิติ” สามัญ ที่ไม่เห็นว่าจะเป็“มิติที่ลึกลับ”(คัมภีร์) “เห็นตามได้ยาก(ทุทุทสา) “ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุรุโฑธา)ตามคำตรัสกันตรงไหน? อย่างไร?

มันก็เป็นความหมายทั่วไป ที่อธิบายกัน นิยามกัน ซึ่งเป็นความหมายของ“ฌานโลกียะ”สามัญ พูดกัน บอกกัน ก็สามารถจินตนาการตามได้ และปฏิบัติกันได้ทั่วไปด้วย ไม่เห็นจะมี“มิติ”ถึงขั้นที่จะเรียกได้ว่า “ลึกลับ”(คัมภีร์) เห็นตามได้ยาก(ทุทุทสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุรุโฑธา) “สงบ”ที่จะเป็น“ความสงบถึงขั้นโลกุตระ”อะไรเลย ไม่เห็นจะถึงกับเป็น“อจินตง-อจินไตย”กันตรงไหน

ลองฟังกันให้ดี ๆ พิจารณากันให้ชัด ๆ ซึ่ง“ฌานโลกียะ”หรือที่พูดกันทั่วไปว่า“ทำฌาน-ปฏิบัติฌาน”กันในสังคมคนทั่วไปนั้น พูดกันง่าย ๆ ว่า “เพ่งเข้าไปที่อะไรก็ได้ ให้จิตมันนิ่งให้จิตมันหยุดคิดหยุดมีอาการให้จิตมันอยู่เฉย ๆ ไม่มีอารมณ์”นิวรรณ์ ๕ ให้ได้ขณะที่เพ่งที่สะกดจิต ๆ วัันนั้น ๆ” แบบนี้แหละเรียกว่า“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน” ซึ่งเป็นแบบโลกียเป็นแบบสามัญทั่วไป ที่เรียนกัน ฝึกปฏิบัติกัน คำว่า“ฌาน”เป็นภาษาที่ใช้เรียกภาวะ

ความเป็นลักษณะของ“การกระทำใจในใจ (มนสิการ)”ให้เกิดขึ้น ผลสำเร็จของ“ฌาน”เรียกว่า “เอกัคคตา” ซึ่ง“เอกัคคตา”นี้แปลกันว่า “ความมีอารมณ์เป็นหนึ่ง”

และ“ความมีอารมณ์เป็นหนึ่ง”นี้เองที่เป็นความหมายของคำว่า“เอกัคคตา” จะต้องมี“ความเป็นหนึ่ง”อย่าง“อัคคะ”ให้จริง

คำว่า “เอกัคคตา” คือ เอก+อัคค+ตา “เอก”หมายถึง เป็นหนึ่ง หรืออันเดียว ส่วน“อัคคะ”หมายถึง เลิศ,สูงสุด,ยอดเยี่ยม แต่“ฌานโลกียะ”นั้นเป็น“อัคคะ” หรือ เลิศ,สูงสุด,ยอดเยี่ยม กันอย่างไร? ตรงไหน?

เพราะถ้าใคร ๆ ได้ฟังอธิบายก็เห็นตาม (ทิวฐิ)ได้ แม้จะทำก็ทำได้ผลหนึ่งสงบได้ มันก็ง่าย ๆ ไม่เห็นจะ“ลึกลับ”(คัมภีร์) มัน“เห็นตามได้ยาก(ทุทุทสา)กันที่ไหน,มันมีความตื่นรู้ (ชาครียา,โพธ)”หรือ“หลับ”กันแน่? มันตรงตามคำตรัส(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖, ๓๐,๓๔,๓๘ ฯลฯ) ว่า ธรรมของพระองค์นั้น “ลึกลับ”(คัมภีร์) เห็นตามได้ยาก(ทุทุทสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุรุโฑธา) สงบ(สงบแบบพิเศษ) ประณีต(ปณิตา) คาคคะเนเดาไม่ได้(อตักกาจรา) ละเอียดย(นิปุณา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิต(บัณฑิตเวทนิยา) จริง ๆ หรือ?

ฉะนั้น ความรู้และการกระทำ“ฌานโลกียะ”นี้ ที่มันมี“อารมณ์เป็นอันเดียว แบบมิติเดียวนี้”จึงเป็นเรื่องตื้น ๆ พื้น ๆ รู้ได้ง่าย ๆ ทำกันได้ไม่ยากอะไร จึงรู้กันได้ มีกันได้

ดาษดินแพรหลายอยู่ทั่วไปครองโลกสากล

แล้วมันจะ“อจินไตย”กันตรงไหน?

ถ้าเทียบระหว่าง“ฉานโลกีย์”กับ“ฉานโลกุตระ”ก็จะมีภาวะความเป็นจริงหลาย ๆ นัย-หลาย ๆ มิติ-หลาย ๆ ความสลับซับซ้อน-หลาย ๆ เชิงความลึก-หลาย ๆ ความมากเชิงชั้น-หลาย ๆ ความยากง่าย-หลาย ๆ ความเป็นระบบระเบียบ จะเห็นได้ชัดว่า“ฉานโลกีย์”ไม่ใช่เรื่อง“อจินไตย”กันตรงไหนเลย

“ฉานโลกียะ”สามัญก็สากลรู้กันและทำกันอยู่ตลอดกาลนานนั้นจึงอย่าหลงผิดว่าฉานโลกีย์มันเป็น“อจินไตย” เพียงแต่จะมี“ฉานโลกีย์”ได้ก็ต้องปฏิบัติให้เป็นให้ถึง ใช้ความพยายามหน่อย หรือใช้ความสามารถพอสมควรเท่านั้น ก็เป็นไปได้ ทำได้ ไม่ลึกซึ่งซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสนธาคะ = ความสลับซับซ้อนยกย่อนของการเรียนรู้ภาวะจริง ด้วยการ“สัมพัทธสุขุขทุกข” แล้วปฏิบัติโลกียะให้เป็นโลกุตระ) ที่จะต้องใช้ทั้ง“ปัญญา” ทั้งใช้การสำรอกกิเลสออกให้เกิดผลจริง ให้จิตสะอาดอย่างหมดความเป็น“กาย”ทั้งหลาย(สังขารของความเป็นธรรม ๒ ที่เป็นโลกีย์) และ“ดับ”ความเป็น“กายคต(สิ่งที่ดำเนินไปในกาย)-กายกิลิ(สิ่งที่ เป็นโทษในกายคือกิเลส)-กายทาท(ความเร่าร้อนแห่งกายคือตณหา-กายตปน(การยังกายให้เร่าร้อน)-กายทุกข(ความเป็นทุกข์ของรูปและนาม)-กายทุจจริต-กายทุฏฐูล(ความประทุษร้ายทางกาย)-กาย

ปโปป(ความกำเริบไปทางผิดของกาย)-กายวิปผนท(ความดิ้นรนทางกาย) เป็นต้น และยังมีอีกมากมายในความเป็น“กาย”ที่ยังไปในทางบาป ทางอกุศล ที่จะต้องกำจัด“ธรรมะ๒”ให้เหลือหนึ่ง หรือเป็นหนึ่ง คือเป็น“เอกัคคตา”

หรือทำได้แล้ว ทำบรรลุผลธรรมแล้ว รูปนามที่เหลือก็รวมตัวกันเป็น“กุศลจิต”เรียกว่า กายปัสสัทธิ(ความสงบจากกิเลส ดับกิเลสออกไปจากจิตได้ จิตใจก็สงบ ก็เหลือรูปกับนาม(ธรรมะ๒)ที่สงบจากกิเลสนั่นเอง “กายปัสสัทธิ”นี้จึงไม่ใช่หมายความว่า ว่างภายนอกจิตโน้นที่หยุดนิ่งหรือสงบ แต่มันคือจิตแท้ ๆ ที่สงบจากกิเลสกันอย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริงต่างหาก)

“กายสงบหรือความสงบกาย”ที่เป็นโลกุตระนี้คือ กิเลสมันออกไปจากใจ ใจจึงยิ่งสะอาดคล่องแคล่วปราดเปรียวว่องไว(กายปาณญตา) ใจผู้นี้จึงบงการ“กายวาจาและใจเอง”ให้ทำงานเก่งอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว มีสมรรถนะทำงานได้ดีเยี่ยมเหมาะสมเหมาะสมควรแก่งานนั้น ๆ โดยจะใช้“สัปปุริสธรรม๗ และมหาปเทศ๔”ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภายนอกและภายในอย่างดีจริง ๆ (กายกัมมัญญตา)

“กายสงบ”จึงมิใช่แค่“ว่างภายนอก”สงบนิ่ง ๆ แต่คือ“จิตสงบจากกิเลส”จึงทำงานได้ดี

“ฉานโลกุตระ”มีหลากหลาย“มิติ”หมุนรอบเชิงซ้อนกันอย่างเป็นระบบระเบียบ ถ้าหากคนผู้ใดไม่มี“ปัญญา”จริง จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความสลับซับซ้อนนี้อย่าง

มีต้น-กลาง-ปลายเป็นระบบไปตามลำดับ
ชนิดที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง ได้เลยเป็นแน่แท้

จึงน่าอัศจรรย์ยิ่งจริง ๆ สำหรับผู้ไม่มี
“ปัญญา” ไม่มี“ความรู้และความเป็นจริง”นี้ใน
ตนเองจริง ก็ารู้สึกเข้าใจยาก จะงง ๆ ในความ
สลับซับซ้อนนั้น เพราะมันจะมีความยกย่อน
สลับซับซ้อน บางทีเหมือนเขาวงกตออกไม่ได้

ซึ่งแท้จริง โลกุตระนั้นจะสลับซับซ้อน
จริง ๆ จะวนอย่างมี“รอบ”ของต้น-กลาง-ปลาย
ซับซ้อนย้อนกันไปมาอย่างเป็นระบบระเบียบ
แต่มันละเอียดลึกซึ้ง มันเป็นเรื่อง“ทวนกระแส
โลกีย์”(ปฏิเสด็จ) และซับซ้อนที่มี“การหักกลับ
หรือหวนกลับ(ปฏินิวัตติ)”โดยเฉพาะมี“การสลัด
คืนหรือการสละทิ้ง(ปฏินิสัคคะ)”ชนิดที่โลกียะ
ไม่มี จึงคิดไม่ออก “ความรู้และความจริง”นี้
ก็ขาดหายไปในโลกโลกีย์ “โลกียะรู้จักรู้แจ้ง
สัจจะนี้ไม่ได้” จึงเรียกว่า“อจินไตย”จริง ๆ

แต่“ฉานโลกุตระ”นั้นผู้ปฏิบัติทั้งรู้ทั้ง
ทำได้จริง และมีระบบต้น-กลาง-ปลายที่เป็น
ลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ใน“ปฬารทสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓
ข้อ ๑๐๙) แม้จะสลับซับซ้อนยกย่อนก็“มิติ”ก็
จะแยกมิติเหล่านั้นออก เห็นในความมีเหตุ
มีปัจจัยที่เป็น“ปัจจัยการ”กัน เช่น รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงใน“ปฏิจกสมุปปาท” เป็นต้น หรือรู้จัก
รู้แจ้งในกระบวนการที่สลับซับซ้อนมีสัจจะ
ย้อนสภาพ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างสอดคล้อง

กันไปมาของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เป็นต้น

“ฉานโลกีย์”มันเรื่อง“มิติเดียว”ต้น ๆ
เหมือนเส้นตรงเส้นเดียว ตรงดิ่งทื่อ ๆ ไม่เห็น
จะสลับซับซ้อน ประสานสอดคล้องอะไรเลย

“ฉานโลกีย์”จะไม่มีความเป็น“ปฏิ” อยู่
ในการปฏิบัติ คือ จะไม่มีปฏิสัมพันธ์ จะไม่มี
การศึกษาภาวะทวนไปทวนมา จะไม่สลับ
ซับซ้อน จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาพหมุนรอบ
เชิงซ้อน เช่น “ปฏิปัสสัทธิ” ก็จะเข้าใจ“ความ
สงบ”ที่มีสภาวะเป็น“ปฏิ”ไม่ได้ ได้แค่มิติเดียว

กล่าวคือ “ปัสสัทธิ”นั้นแปลว่า ความ
สงบ เมื่อผู้ปฏิบัติจนกระทั่ง“กายสงบที่เป็น
ธรรมชั้นโลกุตระผล”ได้จริง “กายนั้นยังจะมี
ความคล่องแคล่วว่องไวปราดเปรียว”(กายปา
คญฺญตา, กายกัมมัญญตา) นั่นคือ ยิ่ง“สงบ”จิตยิ่ง
คล่องแคล่วเร็วไว มันมีภาวะธรรมะ ๒ ชั้น
กันอยู่อย่างนี้ กระนี้เองชื่อว่า“กายปัสสัทธิ”
หมายเอา“อาการของเจตสิก ๓”แท้ ๆ สงบ มิใช่
หมายเอา “การเคลื่อนไหว”ของร่างกายนอก

นั่นหมายถึง กายคือเจตสิก กายคือจิต
ที่“เจตสิก”ตัวหนึ่ง“สงบไป”หรือ“ดับไป”เจตสิก
ที่เหลือ ที่มีอยู่ ก็ยิ่ง“คล่องแคล่วว่องไว”

ดังนั้น เมื่อทำให้“กายสงบ”ได้ ก็คือ
“หมวดของจิต”อันเป็น“องค์ประชุมเจตสิก”
นั่นเองที่ยิ่ง“คล่องแคล่วว่องไวปราดเปรียว”

ความเป็น“ปฏิ”(ทวนไปมา)เช่นนี้ใน“ฉาน
โลกียะ”ไม่มี มีแต่“ดิ่งไปทิศเดียว”จนจบสุด

เช่น การทำ“ฉาน”ของแบบโลกียะ ก็คือ สะกดจิตให้มัน“หยุดๆ-นิ่งๆ-ดับไปๆ-ไม่รับรู้อะไรเลย” เมื่อทำได้ ก็จะได้แต่“จิตที่ถูกสะกด-ถูกหยุด-ถูกทำให้นิ่ง-ทำให้ดับไป-ทำให้ไม่รับรู้อะไรเลย” กลายเป็นคน“ทำธำตุรู้ของตนให้ไม่มีสมรรถนะ” หรือจิตยิ่งไม่มีปัญญา เจตสิกยิ่งเฉื่อย ยิ่งไม่คล่องแคล่ว

โดยพากันหลงผิดว่า การทำให้จิตหยุดนิ่งได้นี้แหละ เมื่อจิตหรือเจตสิกหยุดนิ่งลงไปได้แล้ว จะมี“ปัญญา”ผุดโผล่เกิดขึ้นมาเอง

นี่คือ หลงผิดว่า “การทำให้จิตหยุดนิ่ง, เจตสิกไม่รับรู้อะไรได้แล้ว”นี้แลเป็นการทำ“สมาธิ”ละ เมื่อจิตเป็น“สมาธิ”แล้วจะเกิด“ปัญญา”โผล่ขึ้นมาได้เอง ชนิดที่ไม่มี“เหตุแห่งการเกิดปัญญา”ใด ไม่มีที่มาที่ไปเลย

การทำให้“จิตหยุดคิดปรุงแต่ง”แบบนี้แหละ มันไม่ใช่การทำ“อภิสังขาร” มันจึงไม่เป็น“ปัญญากิสังขาร” ซึ่งเป็น“การปรุงแต่งจิต”ด้วยทฤษฎีพิเศษชั้นโลกุตระ อันมี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”บริบูรณ์ จึงไม่เกิด“การชำระกิเลส” ที่มีผลของ“บุญ” สำเร็จเป็นจริง

เห็นได้ไหมว่า ที่อาตมาสาธยายมานี้ พุดถึงความ เป็น“ฉานโลกุตระ” ที่สามารถ“ชำระกิเลส”ได้นี้ มันออกจะได้ฟังคำอธิบายที่เข้าใจไม่ใช่เรื่องพื้นๆตื้นๆ ไม่ใช่เรื่องระนาบชั้นเดียวเท่านั้น ซึ่งหาฟังกันไม่ได้ง่าย ๆ

มันต่างจากที่ฟัง“ฉานโลกียะ”กันเยอะ

เรื่องของ“ฉานโลกียะ”นั้นถ้าได้ฟังคำอธิบาย ก็เข้าใจได้ง่ายๆ แม้จะเอาไปปฏิบัติก็ง่ายไม่ยากเย็นเกินไปแต่อย่างใด สะกดจิตมุ่งมันดังเข้าไปๆๆๆๆ เท่านั้น ก็ได้ผลแล้ว

แล้ว“ฉาน”นี้จะ เป็น“อจินไตย”อะไรกัน

แม้คนที่ยังมีกิเลสหนาอยู่ในใจเต็มกระบุงอยู่แท้ๆ กามก็ยังหนา โทสะก็ยังแรง มาเรียนรู้ปฏิบัติให้เกิด“ฉานโลกียะ”ก็ทำได้ มี“ฉานโลกียะ”นี้ได้ ไม่เห็นจะประหลาดประหลาดอะไร วิเศษอะไรกันตรงไหน?

เห็นกันอยู่ตื่นตาตื่นใจทั่วๆไป ที่คนทำ“ฉานโลกียะ”ได้ แต่ตัวผู้นั้นยังไม่บริสุทธิ์แม้แค่ศีล ๕ ผู้ยังไม่ประสาอะไรกับความเป็น“ศีล”เลยไปปฏิบัติหลับตาสะกดจิตตามวิถีโลกียะ ทำได้ก็แค่เลื่อนกล่นไป แม้แต่เด็กๆ ก็ทำได้

ในช่วงที่อาตมา ยังไม่พินิจพิจารณาจากถูกอำนาจโลกครอบงำเป็น“ลึงลมอมข้าวพอง”อยู่นั้น อาตมาก็ทำมาหนักหนา เสียเวลาไปกับโลกเขาตั้ง ๘ ปี อาตมาก็ไม่เห็นมันยาก มันเย็นอะไร ก็ทำอย่างเขาได้ทั้งนั้น เป็นแต่เพียงว่า เห็นว่า แค่นี้ได้ทำมา ลองดูมานั้น มันก็ชัดเจนในความเป็นไปได้เพียงพอแล้ว มันก็แค่นั้น จึงเลิกเด็ดขาดจาก“ฉานโลกียะ”

เพราะจรรู้แจ้งรู้จริง“ฉานโลกุตระ”ได้ และชัดเจนยิ่งว่า มันแตกต่างกันอย่างยิ่ง

จึงหันทิศทางมาสาธยายเผยแพร่“ฉานโลกุตระ”ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งวินาทีนี้

ซึ่งเห็นความ“ยาก”สุดแสน“ยาก”เหลือเกิน ที่จะทำให้ความเข้าใจในเรื่องของ“ฌานโลกุตระ”และ“โลกุตระธรรม”กับชาวพุทธแท้ๆ ทุกวันนี้ ๔๐ กว่าปีแล้วก็มีคนทำได้อยู่เท่านั้น ซึ่ง“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ”แบบพุทธนี้เป็น“อจินไตย”จริง ๆ

ขบคิดเอาไม่ได้ รู้ไม่ได้ด้วยตรรกศาสตร์ ต้องเรียนรู้ให้สัมมาทิฏฐีก่อน แล้วปฏิบัติจนเกิดผล จิตบรรลุละความจริงโลกุตระนั้น เป็นปัจจัยตัดตั้ง จึงจะสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”สภาวะนั้นอย่างสัมผัส“โลกุตระธรรม”อยู่หลุด ๆ ไต้ง ๆ จริงสำหรับผู้นั้นทำจนเกิดผล

“อจินไตย”พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า อันบุคคลไม่ควรคิด เมื่อบุคคลคิด พึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า เดือดร้อน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๗๗)

บ้า คือ ฟั่นเฟือนทางความคิด เดือดร้อน คือ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ตนแก่ผู้อื่น

ดังนั้น จึงต้องรับฟัง“ความรู้เรื่องฌาน”โดยเฉพาะ“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ”แบบพุทธจากสัตบุรุษเท่านั้น จึงจะได้“ความรู้”อันเป็น“อจินไตย”ในความเป็น“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ”แบบพุทธแล้วจริง

หาไม่แล้ว “ความรู้”ในความเป็น“ฌานโลกุตระ”ก็จะไม่มีทางเกิดในคนผู้นั้นเลย

“ฌานวิสัยของคนผู้ได้ฌาน”แบบพุทธนั้นเป็น“อจินไตย” หากใครซึ้นคิดเอาเอง

ระวางเกิด“พึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า เดือดร้อน” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสแน่นอน

อาตมาพยายามอธิบายสาธยาย“ฌานโลกุตระ”มาตั้ง ๔๗-๔๘ ปีเข้านี้แล้ว จึงเห็นจริงๆว่า“ยาก”สุดแสนยาก

แต่ถึงอย่างไร อาตมาก็ต้องพูดต้องสาธยาย“ความจริง-ความรู้”เรื่องนี้ไปจนตายตายจากชาตินี้แล้ว ก็จะมีเกิดมาสาธยายอีก

ผู้จะปฏิบัติเกิด“ฌานโลกุตระ”ได้นั้น ถ้าขึ้นต้นท่วงยัง“หลับตา”ปฏิบัติกันอยู่ ก็ได้แต่“ฌานโลกียะ”ตามที่อาฬารดาบส-อุทกดาบส เก่งสุดก็ได้แค่“อรุณฌานที่ ๗-ที่ ๘”หรือตามความเป็น“ฌาน”ที่มีกันทำกันอย่างสามัญในโลก มาแต่ไหนๆนั้นอยู่นั้นแหละ ไม่มีทางจะเป็น“ฌานโลกุตระ”ที่เป็นของศาสนาพุทธได้เป็นอันขาด

เพราะ“ฌานวิสัย”ที่เป็นของพุทธนั้นเป็น“อจินไตย” เป็น“โลกุตระ”จริง ๆ

ซึ่ง“ฌาน”นี้มัน“พ้นจากความเป็นโลก”และ“พ้นจากความเป็นอัตตา”กันแท้จริง

ผู้จะ“หลุดพ้น”โลกและอัตตา”ได้จริง ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” และความเป็น“อัตตา”จริงๆแท้ๆ

ในความเป็นมนุษย์สามารถมี“ความรู้ความเห็น”(ทฤษฎีหรือทฤษฎี)ได้ทั้งสิ้นมี ๖๒ ความรู้ความเห็น เท่านั้น ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้แล้ว และทรงยืนยันไว้ด้วยว่า ความรู้

ความเห็นของมนุษย์มี ๖๒ เท่านั้น นอกไปจาก
ความรู้ความเห็น ๖๒ นี้ไปแล้ว ไม่มี

ผู้ใดหลงยึดความรู้ความเห็นแต่เพียง
หนึ่งใด หรือยึดหลาย ๆ ความรู้ความเห็นก็
คือผู้ยังมี“อุปาทาน”อยู่

ผู้สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น
“โลกและอิตตา”ครบทั้ง ๖๒ จริง แล้วไม่
หลงยึดมั่นถือมั่นความเป็น“โลก”และความเป็น
เป็น“อิตตา”ใดเลย

มีชีวิตอยู่กับความเป็น“โลกและ
อิตตา”นั้น ๆ ไปกับโลกกับอิตตาของมนุษย์
ที่เขายึดกัน อันมี“เหตุ”มี“ปัจจัย”ประกอบ

แล้วก็อนุโลม-ปฏิโลมอยู่ตามความ
เหมาะสม หวังประโยชน์กับสัตว์ทั้งปวง
อยู่ มีความกรุณา มีความเอ็นดู มีความ
ละอาย วางศาสตรา วางทัณฑะ เว้นขาด
การฆ่าสัตว์อยู่

เว้นขาดจากการลักทรัพย์ รับแต่ของที่
เขาให้ ต้องการแต่ของที่เขาให้ ไม่ประพฤติ
ตนเป็นขโมย เป็นผู้สะอาดอยู่

ละกรรมเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์
ประพฤติพรหมจรรย์ ประพฤติห่างไกล เว้น
ขาดจากเมถุนอันเป็นกิจของชาวบ้าน(ไม่ใช่
ของผู้ประพฤติพรหมจรรย์)

เว้นขาด มีจฉาวจา ๔ -จนหมดทั้งจุล
ศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล กระทั่งบริบูรณ์

ผู้ยังไม่ได้ศึกษาพุทธศาสนาก็จงศึกษา

ดูเถิด และผู้ยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น
“ทิวฐิทั้ง ๖๒”นี้ ก็จงศึกษากันให้ถ่องแท้(ผู้
สนใจเรื่อง“โลกและอิตตา”ศึกษาจาก“พรหมชาลสูตร”กัน
ดี ๆ) แล้วปฏิบัติให้บรรลุละกัณณะ

หากสัมมาทิฐิและสัมมาปฏิบัติ ก็
บรรลุละกัณณะ เข้าถึง“อริสัจ-อริจิต-อริ
ปัญญา-อริมุติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”

บรรลุละกัณณะ“โลกุตระ”จากเริ่ม“อัสย”
แล้วก็ละสมเป็น“นัตถ”กระทั่งเป็น“วิสัจ” เป็น
ผู้มี“ฉานวิสัจ”แบบ“โลกุตระ”แจ้งจริงในตน
เป็นคุณสมบัติของตน

จึงเป็น“ฉาน”ที่มั่นคง“วิสัจ”ของคนอื่น
หรือศาสนาอื่น ซึ่งผู้ไม่มีภูมิ“พ้นอจินไตย”ได้
จริงไม่สามารถ“เดา”หรือ“คาดคะเน”เอาได้
(อตกการจระ)เป็นเด็ดขาด จึงเกินกว่าลัทธิอื่น
ศาสนาอื่นหรือผู้มีแค่“ฉานโลกิยะ”จะคาดเดา
จะนึกคะเนคำนวณเอาอย่างเป็นจริงได้

ขึ้นคิดไปก็“ศีระะแตกเป็น ๗ สิ่ง”ไม่
สามารถจะ“พ้นอจินไตย ๔”นี้ได้หรอก ซึ่ง
หมายความว่า คิดไปก็ตายเปล่า สูญเปล่า
ไม่มีทางบรรลุละกัณณะได้แน่ ๆ

ต้องผู้ที่มีสัมมาทิฐิและสัมมาปฏิบัติ
กระทั่งเกิดความเป็น“ฉานโลกุตระ”ชนิดที่
เข้าไปถึงขั้น“โอปปาติกโยนิ”ในจิตของผู้มี
“ฉานเอง”(ฉานิกะ)อย่างถูกต้องแน่แท้เท่านั้น
จึงจะ“พ้นอจินไตย”ที่เกิด“ฉานวิสัจของผู้ได้
ฉาน(ฉานวิสยะ)แบบพุทธ”กันจริง ๆ

“ผู้ได้มาน”ที่เป็นแค่“มานโลกียวิสัย” จึงคนละ“วิสัย”แน่นอน ไม่ใช่“มานโลกุตระวิสัย”เด็ดขาด โดยเฉพาะผู้รู้มานทั้ง๒แบบ เพราะผู้มี“มานโลกียะ”ก็ย่อม“อาศัย”มานที่เป็นโลกียะมาเสมอ เนื่องจากทิวฐิเป็นแบบโลกียะ แม้เรียนรู้ฝึกฝนอบรมก็ยังเป็น“ทิวฐิแบบโลกียะ”แน่นอน ผลที่ได้มาน ก็ต้องเป็น“มานโลกียะ”สั่งสมเจริญขึ้นจนเป็น“นิสัย” จนกระทั่งเป็น“วิสัย”จึงยังเป็น“มานโลกียวิสัย” จะเป็น“มานโลกุตระวิสัย”ได้อย่างไร ใช่มั้ย? เห็นชัดมั้ย?

ผู้หลบตาสะกดจิตปฏิบัติจึงมีแต่“มานโลกียวิสัย”เท่านั้น เพราะเชื้อของ“โลกุตระภูมิ”ไม่มี ยังไม่ได้“รับเชื้อ”ถ่ายเชื้อมาเลย แม้แค่จากการได้ยินได้ฟัง“ทฤษฎีที่เป็นโลกุตระมาน” จาก“สัตบุรุษ”หรือผู้มี“สัมมาทิวฐิ”กล่าวให้ฟัง เขาก็ยังไม่ได้ฟังเลย แล้วเขาผู้นี้จะได้“เชื้อของมาน”ที่จะ“กลายโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู)ข้ามโคตรมาเป็นโลกุตระโคตร”ได้แบบไหน อย่างไรกันล่ะ?

ที่น่าสงสัยอย่างยิ่งจริงๆก็คือ คนผู้นั้นได้ยิน“ทฤษฎี”จากผู้มี“สัมมาทิวฐิ”แท้ๆ ได้ฟังผู้เป็น“สัตบุรุษ”จริงๆ แต่เขาไม่เชื่อ เขาไม่ยอมรับเอา“สัมมาทิวฐิ”นั้นมาศึกษาฝึกฝนกันจริงๆจั่งๆดูเลย ด้วยซ้ำ

เขาไม่มี“ปรโตโฆสะ”แท้จริง เขาอาจจะฟัง แต่เขาไม่เชื่อว่าผู้พูดนั้นเป็นสัตบุรุษ

จริง จึงฟังไปอย่างนั้นเอง เขาก็ยัง“โยนิโสมนสิการ”ไม่เป็น หรือยัง“ทำใจในใจของตน”ไม่สัมมา“ทิวฐิ”อยู่นั้นแหละ เขาก็ไม่มีสัมมา“มรรค”ไม่มีสัมมา“ผล”ที่จะบรรลุนั่นๆ

เห็นไหมว่า ผู้จะ“กลายโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู)ข้ามโคตรมาเป็นโลกุตระโคตร”นั้นมันไม่ใช่เรื่องสามัญของปุถุชนที่จะเป็นกันได้ง่ายๆ มันต้องได้รับ“สัมมาทิวฐิ”จากผู้มี“สัมมาทิวฐิ”มาจริงก่อนจึงจะสามารถ“ครอบโคตรหรือกลายโคตร(โคตรภู)ข้ามโคตรมาเป็นโลกุตระโคตร”ได้ผลสำเร็จ

ความเป็น“จิตนิยาม”มีการ“ข้ามโคตร”จาก“โลกียโคตร”มาเป็น“โลกุตระโคตร”ได้ด้วยการเริ่มได้รับ“ทิวฐิ”ที่เป็น“สัมมาทิวฐิ”จากสัตบุรุษหรือจากพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งโดยตรง แล้วจึงนำมาปฏิบัติหรือ“กระทำ”(กรรม)นั่นเอง ต้องเป็น“สัมมาปฏิบัติ”ด้วยนะ จึงจะเกิดแรงเคลื่อนไหวหรือพลังงานไปตาม“กรรม”ที่ได้กระทำสั่งสมถึงขีดถึงขั้นของมันจริง จึงจะสามารถ“เปลี่ยนโคตร”จากโคตรเดิม“โลกียะ”มาเป็น“โลกุตระ”ได้

นั่นคือ ผู้นั้นต้องมี“สัจญาณ”ที่เป็นทั้งภายนอกคือ“สมมุติสัจจะ”และทั้งภายในคือ“ปรมาตตสัจจะ”อย่างถูกต้องสัมมาทิวฐิเป็น“ธรรมะ๒” และต้อง“สัมมาปฏิบัติ”แท้ด้วย จึงจะเกิด“กิจจญาณ”ได้ไปตามลำดับ จนกว่าจะ“จบกิจ”ก็จะมี“กตญาณ”ตัดสินจบ

การสะสมดังสาธยายนี้จึงจะเป็น“การสะสมวิสัยโลกุตระธรรม”ที่ได้กระทำ“พลังงานจิตนิยามนั้นๆ”เจริญพัฒนา“เชื้อพันธุ์”ด้วย“กรรม”มาตามลำดับ

มิใช่“การสะสมวิสัยโลกียธรรม”เลย

มันคนละชั่วคนละทิศกันแท้ๆ

สรุปกันลงไปชัดๆได้แล้วมัยว่า “ฌานโลกียวิสัย”นั้น มิใช่วิสัยของผู้มี“ฌานโลกุตระวิสัย”เลย ด้วยประการอย่างนี้

“อจินไตย”ในเรื่อง“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน”(ฌานวิสัย)จึงมีนัยสำคัญที่ต่างกันจะนี้

“ฌานวิสัย”อันเป็นโลกุตระะ จึงเป็น“อจินไตย”รองลงมาจาก“พุทธวิสัย” จะนี้ๆ

ดังนั้น “ฌานวิสัย”ของพุทธ ซึ่งเป็น“วิสัยโลกุตระธรรม” เป็น“อุตตริมนุสสรธรรม”แท้ๆ จึงไม่ใช่เรื่องจะเอาไปพูดสาธยายกันได้ง่ายๆ ใครอยากพูดก็พูด ถ้าแม้“ตน”ไม่มี“ฌาน”ที่สัมมาปฏิเวธในตนจริง ผู้พูดนั้นก็พล่อยหรือคะนองปากอย่างที่เห็นที่เป็นอยู่

ระวังๆกันเถอะ! นั้น..นรกนะ! ขอบอก

“ฌานวิสัย”นี้จึงเป็น“อจินไตย”สูงสุดสำหรับ“วิสัย”ทั้งหลายของสาวกภูมิ ยกไว้ก็“พุทธวิสัย”เท่านั้นที่ต้องถือกันเป็นที่สูงที่สุดแห่งที่สุดใน“อจินไตย”ทั้ง๔ ที่ประชาชนคนเราทั้งหลายจะไม่พึงอาจเอื้อมละลาละล้วง

“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน(ฌานวิสัย)”ขอพูดแค่นี้ก่อน ยังมีนัยสำคัญที่จะสาธยายอีก

พุทธสาวกนั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะบังอาจไปอวดดีกับ“อจินไตย”ชั้น“พุทธวิสัย”เด็ดขาด

แม้“ฌานวิสัย”ก็เถอะ ผู้ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”ใน“ฌานวิสัย”ที่เป็นแบบพุทธจริงแล้วพูดกัน อธิบายผิดอย่างอวดดี ก็ได้นรกแน่!

แต่ถ้า“หลงผิด”จริง ๆ คือผู้นั้นแน่ใจชัดตรงในใจแท้ๆว่า “อย่างนี้เป็นฌานของพุทธ”จริง ๆ แล้วก็สาธยาย“ความเป็นฌาน”นั้นไปอย่างไม่มีสาเกยยจิตแอบแฝงใดเลย

ก็แล้วไป “ไม่มีสาเกยยจิต”ไม่ถือว่าเป็น“อาบัติ” แต่ก็มี“อกุศลวิบาก”ตามสัจจะของการแสดงออกนั้นๆว่า ทำให้เกิดกระทบเป็นความเสื่อมเสียแก่ศาสนาจริง แก่สังคมหรือบุคคลจริงมากน้อยเท่าใด ก็มี“อกุศลวิบาก”อยู่เท่า่นั้นๆ เพียงแต่น้อยกว่าผู้“มีสาเกยยจิต”

เพราะ“สาเกยยจิต”นั้นมันคืออกุศลจิตแท้ใครทำกรรมด้วย“สาเกยยจิต”ได้บาปแน่ๆ

อาตมาก็มีภูมิรู้เรื่อง“กรรมวิบาก”ได้แค่ตามภูมิของอาตมา ก็ตามขั้นฐานะ“โพธิสัตว์วิสัย”ของอาตมาเท่าที่มีจริงนี้ จึงสาธยายเท่าที่เห็นว่าควรตามภูมิมาตลอดที่ทำงานด้านศาสนามา ก็อย่าเลียนแบบเป็นอันขาด

คำพังเพยไทยบอกว่า “เห็นช้างขี้ อย่าไปชี้ตามขี้” กันเราใหญ่เท่าไร? ระวังเถอะ!

เรายังมีชี้ข้างจริงกันจะแตกตายได้นะ!

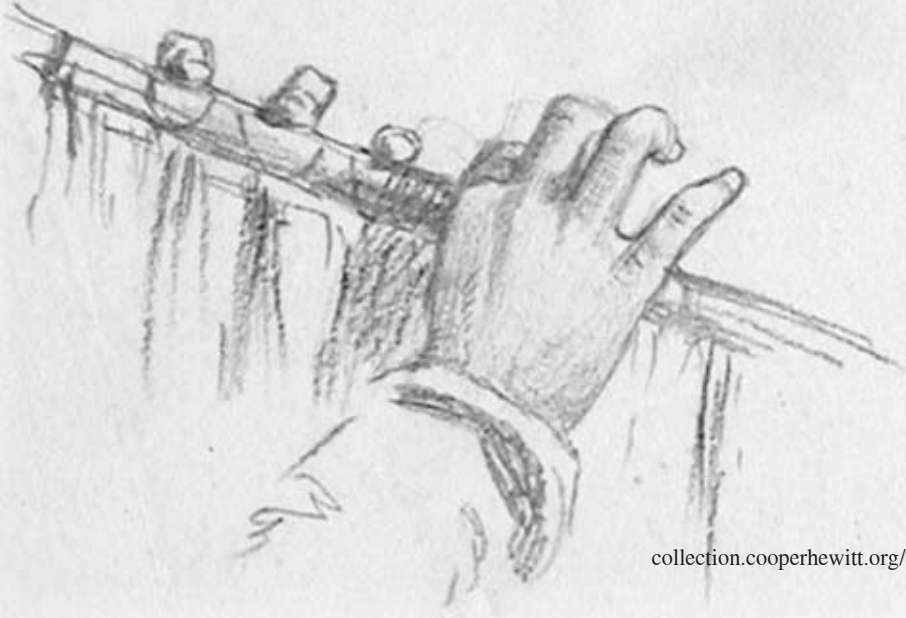
❖ สมณะโพธิรักษ์

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

สามัญหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงขลุ่ยแว่วดังจากห้องพักพิเศษ
ขลุ่ยคลอเสียงพินที่เพื่อนนายบรรจงติดคลอตาม
เหมือนเพลงจากสรวงสวรรค์ก็ไม่ปาน



collection.cooperhewitt.org/objects/18404431/

จาตุมหาราช บทที่ ๙ “คิตแห่งสวรรค์”

● ต่อจากฉบับ ๓๒๘

แล้วนาย...คนใหม่ก็ผ่านเข้ามาอีกท่านหนึ่ง
“เข้ามาซิ...สามัญ เข้ามาคุยกันในห้องนี้แหละ...
ขอโทษด้วย ไม่ได้ทำความสะอาด”

เสียงเอ่ยชวนในวันนั้น สามัญยังจำได้ เขาก้าว
เข้าไปในห้องเล็กกะทัดรัด ผนักบุกระจกสีครีมไล่ทั้ง
สีด้าน มันคือห้องชั้นล่างในบ้านหลังใหญ่ติดถนน
กว้างไม่เกินสี่เมตร ยาวแปดเมตรสีเหลี่ยมผืนผ้า ตั้ง
โต๊ะไม้ไว้กลางห้องเกือบเต็มพื้นที่ ด้านรับแดดติดมาน
สีขาวเพิ่มความสว่าง ขาวสุดใกล้ประตูทางเข้า นาย
ตั้งเคาน์เตอร์บาร์เหล็กเพื่อการสังสรรค์โดยเฉพาะ

ห้องนี้คือห้องรับแขกศิลปิน กวีนักวาดนักดนตรี
มีชื่อ เคยเข้านั่งออกบ่อย มันคือสถานพบปะ
สังสรรค์เพื่อน ๆ นายที่ผ่านเข้ามาอย่างไม่เป็นทางการ
อีกทั้งบางครั้งก็เป็นห้องสังการเมื่อนายกลับเข้ามา

ในบ้านหลังเล็กงาน หรือวันหยุดสุดสัปดาห์

วันนั้น....มันเงียบเหงาผิดกว่าเคย ห้องกระจก
สีครีมร้างไร้ผู้คน หยากไยแมลงมุมชักใยตามซอก
มุมเหลี่ยมกระจกบนเพดาน ภาพเหมือนขนาดใหญ่
กว้างยาวเกือบสองเมตร ติดผนังด้านข้างมีผ้า
สีคล้ำ ๆ มาคลุมบังไว้ นายเคยชมนักชมหนาว่า
ภาพเหมือนจริงที่สุดไร้รอยตำหนิ แววดาคมกริบ
มองหยดน้ำค้างเกาะค้างบนใบบัว เหมือนจะหลุด
กระเด็นออกมานอกกรอบภาพ

“เขาवादเก่ง สามัญ...คนवादเป็นศิลปิน
นักวาด ทำงานศิลป์ต้องให้ได้แบบนี้”นายบอก
น้ำเสียงชื่นชม ขณะสามัญมองภาพนั้นอย่างพินิจ

เขากับนายความรู้สึกไม่แตกต่าง สามัญชอบ
เขียนหนังสือ เรื่องเล่า บทกวีเป็นที่สำเร็จสำราญ

แต่นายรักเสียงดนตรีเป็นชีวิต สามัญเคยศึกษา มหาวิทยาลัยรุ่นใกล้เคียงกับนาย ในยุคหลังสิบสี่ตุลา สองพันห้าร้อยสิบหก กลืนอายุการต่อสู้เพื่อเสรีภาพและประชาธิปไตย ค่ายชนบทของมวลมิตรนักศึกษา หล่อหลอมนาย ให้เป็นคนรักการทำงานเพื่อมวลชน

ชีวิตคนช่างผกผันตามบุญวาสนาที่สั่งสม นายก้าวหน้าในวิถีชีวิตราชการ สูงถึงตำแหน่งอธิบดีปลัดกระทรวง แต่สามัญคือนายอำเภอเล็ก ๆ เปรียบเป็นเทวดา ก็น่าจะเพียงชั้นเทพตามจอมปลวกเท่านั้น

วันที่สามัญตื่นนอนโยกย้ายกลับเข้ามาใกล้บ้าน ชีวิตนายกลับพุ่งโหดสูงโด่งทะยานเสียดฟ้า

นั่นน่าจะเพราะลึก ๆ นายคือนักเลง คนจริง นักการเมือง ที่เข้าใจจังหวะชีวิต กล้าได้กล้าเสีย สิ่งสำคัญคือนายผ่านความตายมาแล้วหลายครั้ง หลังสิบสี่ตุลา เมื่อหนีเข้าป่าหาความหมายชีวิต รวมถึงเส้นทางเดินการรับราชการที่ได้พบปะนักการเมืองผู้ก้าวขึ้นปกครองประเทศ เหมือนเทพองค์ใหม่ ที่ต้องการสร้างบริวารแห่งอาณาจักร นายคือตัวเลือกที่นักการเมืองพึงใจ นายเข้าใจระบบราชการอย่างถ่องแท้ ทำอย่างไร...งานราชการจะมาอยู่ในอุ้งมือนักการเมืองอย่างแท้จริง

“สามัญ...เพื่อนรัก มาอยู่ด้วยกันไหม มาช่วยงานผมที่กรม” เช้าวันหนึ่ง สามัญเพิ่งกลับจากวัด หลังไปบูชาบั้งไฟแสนในวัดอันศักดิ์สิทธิ์อำเภอข้างเคียง ตามคำแนะนำของปลัดอาวุโสคนสนิท เสียงอธิบดีก็ดังมาในโทรศัพท์

“แล้วแต่ท่านจะกรุณาครับ” เขาเอ่ยตอบกลับไปอย่างเฉยเมยเนื้อเฉยเมยตัว

สามัญไม่ใช่คนมีความสามารถ ไม่ใช่เด็กนักการเมืองของใคร ไม่มีรุ่นพี่รุ่นน้องคอยประคับประคอง แต่เขาคือลูกชาวนาที่พลัดหลงเดินเข้ามาในระบบราชการ กว่าเจ็ดสิบทิศทางถูกก็เกือบสายเกินการณ์

“มาช่วยกันทำให้กรมเป็นที่รู้จัก คุณสนิทกับสื่อ น่าจะเป็นตัวประสานได้ดี” นายมองเขาอย่างทะลุ เข้าใจวิถีที่สามัญควรจะก้าวเดินต่อไป

จริงนั่นแหละ...อธิบดีนำเขามาทำงานด้านสื่อสารมวลชน แม้ไม่เคยทำ ไม่ใช่งานปกครอง

ตลอดการทำงานผ่านมา เขาถนัดแต่การลงคลุกกับชาวบ้าน ทว่าเมื่อมาอยู่ใจกลางมหานคร ไม่ยากนักที่จะนำเพื่อน ๆ นักคตินักเขียน มาร่วมผจญสถานต่อความคิด สร้างฝันนายให้เป็นจริง

ดังนั้น เวลาหนึ่งปีเต็ม ๆ ภายในกรม ท่ามกลางกระแสการเมืองที่ผันผวน เกมวาทะแห่งผลประโยชน์และอำนาจ โต๊ะยาวในห้องกระจกบ้านนาย จึงเป็นที่บัญชาการ แหล่งพักผ่อน คลายความเครียดที่โหมผ่านเข้ามาตามจังหวะงานที่นับวันจะเครียดเข้ม

ในแวดวงเทวดาในคราบมนุษย์ ไม่มีหอรกที่จะไม่พุดกันถึงผลประโยชน์และอำนาจ

สามัญแม้อยู่ในตำแหน่งเล็ก ๆ ระดับผู้อำนวยการกอง มองเฉพาะงานบางสิ่งบางภาระที่นายต้องการให้เห็น เพื่อนข้าราชการที่เข้าหานาย หนีไม่พ้นเรื่องตำแหน่งหน้าที่ ลาก ยศ การเลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่ง สิ่งต้องการคือการเติบโตในสายงาน ทว่างานนายมีมากกว่านั้น นายคือตัวเชื่อมระหว่างนโยบายทางการเมือง กับการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

คนในกรมกองเดียวกัน ยังห้าพันพาดพันอย่างไม่เกรงหน้าอินทร์หน้าพรหม

นับประสาอะไรกับคราบโคลนตำแหน่งหน้าที่ ลากลักการะ ชั้นยศที่เรีองรองเต็มป่าสองข้างบารมีอำนาจสว่างไสวไปทั่วเขตแคว้นที่เขาเหล่านั้นกำลังก้าวเดินเข้าไปถึง เหล่าเทพบริวารชั้นต่ำลงมาจะยินเรียงรายเฝ้าแห่น ให้ความเคารพน้อมไหว้ป่านเทวดาจากสรวงสวรรค์

“เชิญนั่ง สามัญ ขอโทษด้วย...ห้องรก ผมไม่ได้ใช้นานแล้ว ย้ายไปอยู่ที่อื่น ให้ลูกช่วยดูแล” นายเอ่ยพิมพ์้ายบอกอีกครั้ง ขณะเยื้องย่างเข้าไปนั่งในอาคารของคนค่อนข้างจะเจียมเหงา

โต๊ะไม้สักไม้แผ่นเดียว...หรือไม้กั้นมะค่าโมงขนาดยักษ์ที่ข้าราชการระดับสูงนิยมชมชอบ ต่อเป็นโต๊ะไม้กว้างเกือบสองเมตร ยาวสี่เมตร เคลือบเงาวับ แก้วไม้ตั้งรายล้อม สำหรับข้าราชการ เพื่อนมวลมิตรที่มาเยี่ยมเยือนได้นั่งสังสรรค์สรวลเสเฮฮา ทว่าบางกาลเวลามันคือสถานเล่นดนตรีชั้นเล็ก ๆ ขลุ่ย ทับเพลงปาก หรือไม้กั้นพิณอีสาน

กีตาร์แบบฝรั่งที่เพื่อน ๆ ถื้อมาเล่น

สามัญเคยมานั่งโต๊ะไม้ตัวนี้หลายครั้ง ทุกคราที่บ้านนาย ถ้าเป็นการสังสรรค์ระหว่างเพื่อน พ้องน้องพี่ บรรยาอากาศจะชื่นมื่นเคล้าเสียงหัวเราะ หยอกเย้า ไวน์มีชื่อเสียง ๆ รสนุ่มอร่อยลิ้น หรือไม่ เหล้ารสเลิศราคาแพง จะถูกรินใส่แก้วใสทรงสูง ทุกคนจะจิบช้า ๆ ให้รสชานบนปลายลิ้นในบรรยากาศสบาย ๆ ขณะเสียงเครื่องปรับอากาศข้างผนังครางเบา ๆ มันคือวิมานแสนสุข เพราะได้ฟังเพลงจากนักดนตรีมืออาชีพ ร่วมประสานเสียงขลุ่ยหรือไม่ ก็พิณกริดเสียงอย่างรื่นอารมณ์

ทว่าในวันนี้ โต๊ะไม้ร้างไร้ผู้คน เม็ดฝุ่นละเอียดยิบยามแดดสาดกระทบจะเห็นเกาะพื้นไม้ขึ้นเงาอยู่เป็นผืน

บ้านเป็นตึกอาคารขนาดสองชั้น หลังคาปั้นหยาสองหลังเบียดชิด ปลุกเต็มเนื้อที่สองร้อยตารางวา ทั้งหน้าหลังในรั้วกำแพงสูง ด้านข้างฝั่งขวาติดถนนเป็นลานใต้ถุนตึก รั้วเหล็กเลื่อนปิดเปิดให้รถเข้าไปจอด รถเก๋งสีดำขึ้นเงาราคาแพงหลายล้านบาทจอดสงบ มอเตอร์ไซค์ซอปปเปอร์สองล้อขนาดยักษ์สีเข้มจอดเคียงกัน จะเปลี่ยนแปลงก็เฉพาะปีกอัฟทองโดยสารถสองตอนทรงสูง นายเดินทางไกลบ่อย รถประหยัดน้ำมันคือความจำเป็น

“เจ้าของธุรกิจค้าข้าวให้มาใช้... ซอปปเปอร์ใช้ขับไปพักผ่อนแบบสบาย ๆ กับเพื่อนฝูง ส่วนนิวเซเว่นกูเพิ่ใช้ขี่ขี่ยามเดินทางไกล” นายอธิบายขณะพาสามัญผ่านเข้าในบ้าน

สามัญก้าวไปยังม้านั่งหินอ่อนกันครว้ในสุดเหมือนโต๊ะร้าง เลยออกไปเล็กน้อย ห้องน้ำแคบ ๆ สองห้องริมรั้ว เห็นร่องเท้าข้างคู้หนึ่งสีเขียวยืดแผ่อดแห้งเพราะ วางกะทะหน้าห้องน้ำ มันคงไม่มีคนใช้นานนมปี

ชีวิตคนคนหนึ่ง เมื่อห่างจากอำนาจและลาภยศเหมือนคนหมดบุญ ไร้ฝูงคนมาพักพิงเกาะไถ่รับเงา

สามัญเดินเข้าห้องน้ำเสร็จ จึงกลับเข้ามาในห้องกระจกบ้านนายอีกครั้งหนึ่ง

นายนั่งเงียบ ๆ กับกองหนังสือที่เขานำมาฝากหัวไหล่คู้ค่อม ศีรษะก้มลงต่ำกับพื้นโต๊ะ บ่งอาการชราที่เข้ามาเยือนมากยิ่งขึ้น แม้นายจะประกาศผ่าน

สื่อออนไลน์ นายยังคงแข็งแรง กลับมาเป็นหนุ่มผู้ทรงพลังอีกครั้งหนึ่งหลังเกษียณจากงานราชการ

คนเราจะผืนกฎธรรมชาติไปได้อย่างไร สามัญเชื่อว่าภาวะจิตนายคงไม่ต่างไปจากเขาลักเท่าไร นายเป็นคนง่าย ๆ ไม่อีนั่งขังขอบ ชอบสงบตนเองในความเงียบ มากกว่าการใช้อำนาจบาตรใหญ่กับผู้คนในสังคม นายชอบเสียงดนตรี ทว่าสามัญชอบเขียนหนังสือและกลั่นหมึก วาดธรรมชาติสวยงามด้วยอักษรและความอ่อนโยนในจิตใจ

เขาลงนั่งบนเก้าอี้ขณะนายหันมายิ้ม “มีเขียนอะไรนะ” นายลูบค้ำหนังสือเล่มหนึ่งที่สามัญเพิ่งจะพิมพ์เสร็จสด ๆ ร้อน ๆ แล้วนายก็พลิกไปมาเพ่งพินิจหน้าปกรูปชาวดำ ยุคสมัยสามัญเพิ่งรับราชการเมื่อสี่สิบปีล่วงแล้ว มันยังคมชัด ฝ้ายออกแบบบรรจงขับเน้นสีบนหน้าปกให้โดดเด่นยิ่งขึ้น

“เขียนชีวิตตนเองสมัยรับราชการครึ้นาย” เขาเอ่ยบอกน้ำเสียงเรื้อย ๆ

“เขียนดี ๆ ให้มันสร้างสรรค์ มีง่าจะเขียนบรรยายสมัยอยู่กับภรรยาผจญอะไรมาบ้าง” นายบ่นจิมงำโหยหาความหลัง

แวบนั้นสามัญนึกไปถึงนายเมื่อเรื่องอำนาจเขาเองดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองอยู่ในกรม

คนครองตำแหน่งสูง ๆ ไซ้จะมีความสุขเหมือนชั้นยศ นายก้าวขึ้นมาเพราะพรรคการเมืองดันเข้าให้เป็นใหญ่ ทว่าขณะเดียวกัน นายก็ต้องรับฟังนโยบายคำบัญชา สิ่งต้องทำให้กับพรรคการเมืองที่มักคุ่น

บนโต๊ะตัวนี้เขาเคยนั่งอยู่กับนายสองต่อสองในวันนายเผชิญกับงานอย่างเคร่งเครียด สามัญยังจำคำพูดนายได้

“มีเขียนไป สามัญ....เขียนถึงเหตุผลทำไมกูต้องอยู่ตำแหน่งนี้ต่อ ไม่ขอขึ้นสูงไปกว่านี้” นายระเบิดคำพูด น้ำเสียงเรียบ ๆ ทว่ากลับกระแทกเข้าไปในความรู้สึกสามัญอย่างแรง

ใบหน้านายดำ ยิ่งคล้ำเครียดเมื่อปัญหาารุมเร้าเข้ามาให้นายต้องเครียดและต่อสู้

สามัญยามนั้นมองนายเหมือนยักษ์ตนหนึ่งหรือไม่ก็คนอยู่ในวังวนอำนาจน่าสะพรึง สามัญมองหน้านายคราใด ยามนายเครียดจัด ๆ ใบหน้า

จะยิ่งคล้ำ นัยน์ตาแห้งผาก ไร้แววสดใส หากมี
เขี้ยวองคองโค้งขึ้นในริมฝีปากสองข้าง นายก็คง
ไม่ต่างจากยักษ์ในเรื่องรามเกียรติ์ที่แย่งชิงเมือง
แย่งตำแหน่งโอชะในวังวนสีกากิ

ตำแหน่งอย่างนาย ใคร ๆ ก็อยากจะขึ้น เพราะ
มีอำนาจครอบทั้งแผ่นดิน

ยุคปัจจุบันไม่ต้องรบทัพจับศึก ไม่ต้องฆ่าฟัน
เพื่อแย่งชิงเมือง

จับสลายการเมืองให้ถูก เข้ากับผู้มีอำนาจให้ได้
เลือกเจ้านายที่มีสายป่านอำนาจชั้นยศยาวไกลและ
มีที่ท่าจะขึ้นเป็นใหญ่เป็นโตได้แน่นอน เพียงปลาย
ปากกาผู้มีอำนาจกระดิกนิ้วออกคำสั่งเท่านั้น ลากยศ
ทั้งหลายจะพรั่งพรูเข้ามา ผลประโยชน์เนืองนอง
แล้วผู้มีวาสนาจะได้ไปนั่งครองบัลลังก์บนแผ่นดินที่
อัดแน่นไปด้วยลาภ ผู้คนเฝ้าแห่น้อมหน้าล่อมหลัง
ภavnายในวันนั้น วันนั้นอยู่บนโต๊ะยาวตัวนี้
นายกำลังจะถูกชิงอำนาจให้หลุดร่วงจากตำแหน่ง
ด้วยข้อหาฉกรรจ์ที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัย

นิติกรรมอำพรางบางสิ่งไปขัดกับอำนาจผู้ยิ่งใหญ่
จึงมีการบีบเค้นให้นายลงจากอำนาจ ไม่อย่างนั้น
วิบากจะถูกบังคับอย่างรุนแรงจากคนที่มองไม่เห็น

“...สามัญ พรุ่งนี้ก็จะเปิดแถลงข่าว ไม่ขอขึ้น
แล้ว ยิ่งสูงก็ยิ่งหนาว” นายบอกสามัญน้ำเสียง
เครือสั่นท่ามกลางลูกน้องที่คอยให้กำลังใจ

ไม่ทันเปิดโต๊ะแถลงข่าววันรุ่งขึ้น....

เย็นนั้นลูกน้องในกรมโทรศัพท์มาบอกสามัญ
เสียงสั่นเครือ “นาย...อธิบดีเข้าโรงพยาบาล”

เขาถึงกับกระตุกหัวคิ้ว งงกับสถานการณ์
ที่กำลังก่อเกิด เขาเตรียมเอกสารสำหรับแจก
สื่อมวลชนพร้อมหมดแล้ว เปิดเผยข้อเท็จเพื่อ
สร้างภาพพจน์อันถูกต้องให้นายอย่างเต็มที่

“นายเป็นไร” สามัญถามกลับไป

“ท้องร่วง...อธิบดีน่าจะกินอาหารผิดสำแดง
เมื่อคืนนี้” ผู้โทรมาบอกเหตุผล

โรคเครียดถามหานายมาหลายวัน เพียงแต่ยังไม่
แสดงอาการ พลันที่กินอาหารผิดสำแดงเท่านั้น
อาการท้องเสียอย่างรุนแรง จึงก่อเกิดอย่างทันทีทันใด
สามัญนัดหมายเพื่อนข้าราชการผู้ใกล้ชิดนาย

เขายกไปเยี่ยมนายสักครั้งหนึ่งที่โรงพยาบาล
มีชื่อกลางมหานคร

เพราะครานั้นสามัญเกิดอาการล้งเล ไม่แน่ใจ
เขาเพิ่งเข้ามาทำงานใกล้ชิดนายเป็นครั้งแรก ไม่
เคยรู้จักมักจี่กันมาก่อน ล้งทำได้ในยามนี้คือ
ติดตามไปกับลูกน้องนายผู้ใกล้ชิด

เสียงขลุ่ยแว่วผ่านมาตามแนวระเบียงตึก
ขนาดหลายสิบชั้น ห้องนายนอนพักพักผ่อนอยู่ที่สี่
สามัญเดินตามเพื่อนข้าราชการไปเจียบ ๆ ผ่าน
แนวระเบียงยาวนับร้อย ๆ เมตรจากลิฟท์ชั้นลง นาย
น่าจะนอนพักกลางอาคาร ถ้านับจากหมายเลขห้อง
หน้าประตู ทว่า....ไม่ต้องมองหา เพราะห้องพิเศษ
ที่นายนอน เพื่อนข้าราชการมุงเต็มแนวด้านหน้า
ประตูเปิดแง้ม กระทั่งได้ยินเสียงขลุ่ยแผ่วมา

นายไม่ถึงกับเจ็บหนัก พยาบาลจึงยอมให้
เพื่อนข้าราชการเข้าแถวเข้ามาเยี่ยม

สงสารนะ นายคือข้าราชการระดับสูง ใคร ๆ
ก็อยากเข้ามาดำรงตำแหน่ง เพราะมีอำนาจ
สั่งการได้ทั่วประเทศ กับข้าราชการในสายงาน
แต่ถึงที่สุดกลับต้องมาเป็นทพพหน้าให้นักการเมือง
ที่กำลังห้าหน้าต่อสู้กัน ปัญหาทุกอย่าง....จึงลงมา
ที่นาย โดยนายต้องรับกรรมอย่างเต็ม ๆ

สามัญหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงขลุ่ยแว่วดัง
จากห้องพักพิเศษ ขลุ่ยคลอเสียงพิณที่เพื่อนนาย
บรรจงดีดคลอตาม เหมือนเพลงจากสรวงสวรรค์
ก็ไม่ปาน เพื่อนนายกำลังพรมนิ้วเปิดรูขลุ่ยอย่าง
ชำนาญ เป่าจนแก้มโป่ง เส้นผมสยายสะบัดพลิว
นายเงยศีรษะ นอนฟังอยู่บนเตียง ขณะร่างถูก
บังคับให้เอนกึ่งนั่งอย่างเคลิบเคลิ้ม

สวรรค์ชั้นที่เท่าไรนะ... จาตุมหาราช ยามา
หรือสุขาวิ สามัญนึกถามตนเอง

คิดดนตรีแห่งสวรรค์กำลังขับบรรเลงจนนาย
เกือบใกล้จะหลับไหล

ใคร ๆ ก็มาเยี่ยมนายเต็มแนวด้านหน้าห้อง

สามัญ...ถอยออกมายืนหลบอยู่ด้านหลัง บนม้านั่ง
หินอ่อนหน้าระเบียง ชีวิตนายมีทั้งสุขและทุกข์ปน
คละเคล้า แม้นายจะสูงส่งยิ่งใหญ่ปานใดก็ตาม.

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ข้อคิดในงานส่งเสริมสู่สวรรคาลัย



๑. เกิดจิตอาสาสมัครงานสละตนถึงคนไทยมีน้ำใจอยู่ทั่วทุกหัวระแหง



“ในหลวง ร.๙ ของไทย เป็นสุดยอดปราชญ์ปไทยของโลก
ตลอด ๗๐ ปีที่ทรงงานเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนอย่างไม่เห็นแก่ตัว
ไม่เห็นแก่พวกพ้องอย่างแท้จริง โดยไม่ต้องหาเสียงเลย ประชาชนของท่าน
ให้ความเคารพนับถืออย่างมีอิสระเสรี ไม่มีการบังคับใด ๆ แม้แต่ให้สั่งกำตพพรค



๒. เพราะไม่มีนักเลือกตั้งเข้ามาโกงกิน แผ่นดินก็ไม่แตกแยก ถ้ามีผู้นำดีความสามัคคีกลมเกลียวก็เกิดขึ้น



...คนอื่นจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา จะว่าเมืองไทยล้ำสมัย ว่าเมืองไทยเชย
ว่าเมืองไทยไม่มีสิ่งที่ดีทันสมัย แต่เขาอยู่ พอมี พอกิน ...มีความสุขสงบ เปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ
ถ้าเรารักษาความพออยู่ พอกิน นี้ได้ เราก็จะอยู่อย่างยาวต่อไป...ร.๘



๓. ใครใคร่จะทำตามพ่อสอน ดีกว่านั้น คือพูดได้ทำใหสำเร็จ ในหลวงจะอยู่กับเราตลอดไป
หากทำได้ตามที่พ่อสอน



๔. เมื่อในหลวงจากเราไป คนไทยจึงได้ตื่นตัวขึ้นมาบอกรักท่าน จะสายไปไหมในการสนับสนุนคนทำดี
หากต้องรอให้จากโลกนี้ไปเสียก่อน?



๕ ธรรม ๕ อย่างนี้
พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้
นักการเมืองประพฤติได้
ศิวิไลซ์อย่างเดียว ไม่มีเสื่อม.

“...รัฐบาลนั้น เป็นสถาบันหนึ่งในสถาบันสำคัญของประเทศ จึงต้องปฏิบัติหน้าที่โดยถือว่า
ชาติบ้านเมืองเป็นหมายสำคัญ และความอยู่ดีกินดีของประชาชนเป็นสิ่งที่ปรารถนา
ด้วยการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตั้งใจจริง ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และขยันหมั่นเพียร...”

ความตอนหนึ่ง ในพระบรมราโชวาท
พระราชทานแก่คณะรัฐมนตรีที่เข้าเฝ้าถวายสัตย์ปฏิญาณ
ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๒๔

การเมืองศิวิไลซ์

พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ที่กุฎาคาร
ศาลา(ศาลาที่มีหลังคาเป็นยอดแหลม) ปามหาวันใกล้
เมืองเวสาลี นครหลวงของแคว้นวัชชี

เวลาเช้า พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จเข้าไปใน
เมืองเวสาลีเพื่อบิณฑบาต ครั้นเสด็จกลับมาทรงฉัน
ภัตตาหารแล้ว ก็เสด็จประทับพักผ่อน ณ โคนไม้
ต้นหนึ่ง

ในเวลานั้น ปรากฏ**พวกเจ้าลิจฉวี**กุมารหลายคน
ถือธนูที่ขึ้นสายแล้ว พร้อมฝูงสุนัขแวดล้อม เดินเที่ยว
มาในปามหาวัน พอได้พบเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้า
ประทับอยู่ที่โคนไม้ ก็รีบวางธนูลงทันที ปล่อยสุนัข
ให้ไปทีอื่นก่อน แล้วเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่
ประทับ ถวายอภิวาท(กราบ) **พากันนั่งนิ่งอึ้งขลิ**
(ประนมมือแสดงความเคารพ)อยู่ใกล้ๆ

ขณะนั้นเอง มี**เจ้าลิจฉวี**นามว่า **มหานามะ**
เดินเที่ยวมาในปามหาวัน ได้เห็นพวกกุมารลิจฉวี
นั่งนิ่งประนมมืออยู่ใกล้ๆพระผู้มีพระภาคเจ้า จึง
ตรัสรู้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมกับเปล่ง
อุทานออกมา

“**เจ้าวัชชีจะเจริญ(ศิวิไลซ์) เจ้าวัชชีจะเจริญ**
(ศิวิไลซ์)”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงได้ยินอย่างนั้นจึงตรัส
ถามขึ้น

“ดูก่อนมหานามะ ก็เพราะเหตุใด ท่านจึงกล่าว
อย่างนั้นเล่า”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ **ปกติพวกกุมารลิจฉวี**
เหล่านี้เป็นผู้ดุร้าย หยาบคาย กระด้าง ของขวัญ
ต่างๆที่ส่งไปในตระกูล เช่น อ้อย พุทรา ขนมนมต้ม
หรือขนมแตกงา(ขนมทำด้วยข้าวเหนียวหนึ่ง แล้ว
เอามาตำลูกกับงา) พวกกุมารลิจฉวีเหล่านี้ก็จะ
แย่งชิงเอาไปกิน บางทีก็เตะถ่วงหลังสตรีในตระกูล
บ้าง ถีบถ่วงหลังเด็กหญิงในตระกูลบ้าง แต่บัดนี้...
เหล่ากุมารลิจฉวีกลับพากันมานั่งนิ่ง ประนมมืออยู่
ใกล้ๆพระผู้มีพระภาคเจ้า”

ทรงสดับเหตุนี้แล้ว จึงตรัสแสดงธรรมโปรด

“มหานามะ **ธรรม ๕ ประการนี้ มีอยู่แก่**
กุลบุตรคนใด แม้เป็น**กษัตริย์**ผู้ได้รับมรดกภิเษก
(พระราชพิธีสถาปนาเป็นกษัตริย์)แล้วก็ตาม เป็น

ผู้ปกครองรัฐซึ่งได้รับมรดกจากบิดาก็ตาม เป็น
อัครเสนาบดีก็ตาม เป็นอัครเสนาบดีก็ตาม เป็น
ผู้ปกครองหมู่บ้านก็ตาม เป็นหัวหน้าหมู่คณะ
ก็ตาม เป็นใหญ่ในตระกูลก็ตาม กุลบุตรนั้นพึงหวัง
ได้รับความเจริญอย่างเดียว ไม่มีความเสื่อมเลย

ธรรม ๕ ประการนั้น คือ

๑. กุลบุตรในโลกนี้ ย่อมสักการะ เคารพ
นับถือ บุชาบิดามารดา ด้วยโศกทรัพย์ที่หามา
ได้อย่างขยันหมั่นเพียร เก็บสะสมขึ้นด้วยน้ำพัก
น้ำแรงของตน ได้มาอย่างอาบเหงื่อต่างน้ำโดย
ถูกกฎหมาย ได้มาโดยธรรม

บิดามารดาผู้ได้รับสักการะ เคารพ นับถือ บุชา
แล้ว ย่อมเอื้อเพื่อช่วยเหลือกุลบุตรนั้น ด้วยน้ำใจ
อันงามว่า ขอจงมีชีวิตยืนนาน มีอายุยืนยาว

กุลบุตรนี้ที่บิดามารดาช่วยเหลือแล้ว พึงหวัง
ได้รับความเจริญอย่างเดียว ไม่มีความเสื่อมเลย

๒. กุลบุตรย่อมสักการะ เคารพ นับถือบุชา
ภรรยา บุตร ทาส กรรมกร และคนรับใช้ ด้วย
โศกทรัพย์ที่หามาได้อย่างขยันหมั่นเพียร เก็บสะสม
ขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของตน ได้มาอย่างอาบเหงื่อ
ต่างน้ำโดยถูกกฎหมาย ได้มาโดยธรรม

ภรรยา บุตร ทาส กรรมกร และคนรับใช้ผู้ได้
รับสักการะ เคารพ นับถือ บุชาแล้ว ย่อมเอื้อเพื่อ
ช่วยเหลือกุลบุตรนั้น ด้วยน้ำใจอันงามว่า ขอจงมี
ชีวิตยืนนาน มีอายุยืนยาว

กุลบุตรนี้ที่ภรรยา บุตร ทาส กรรมกร และคน
รับใช้ช่วยเหลือแล้ว พึงหวังได้รับความเจริญอย่าง
เดียว ไม่มีความเสื่อมเลย

๓. กุลบุตรย่อมสักการะ เคารพ นับถือ บุชา
เพื่อนชาวนา และเพื่อนร่วมงาน ด้วยโศกทรัพย์
ที่หามาได้อย่างขยันหมั่นเพียร เก็บสะสมขึ้นด้วย
น้ำพักน้ำแรงของตน ได้มาอย่างอาบเหงื่อต่างน้ำ
โดยถูกกฎหมาย ได้มาโดยธรรม

เพื่อนชาวนา และเพื่อนร่วมงานผู้ได้รับสักการะ
เคารพ นับถือ บุชาแล้ว ย่อมเอื้อเพื่อช่วยเหลือ
กุลบุตรนั้น ด้วยน้ำใจอันงามว่า ขอจงมีชีวิตยืนนาน
มีอายุยืนยาว

กุลบุตรนี้ที่เพื่อนชาวนา และเพื่อนร่วมงาน
ช่วยเหลือแล้ว พึงหวังได้รับความเจริญอย่างเดียว
ไม่มีความเสื่อมเลย

๔. กุลบุตรย่อมสักการะ เคารพ นับถือ บุชา
เทวดา(คนที่มีจิตใจสูง)ผู้รับปลีกรรม(การบูชา)
ด้วยโศกทรัพย์ที่หามาได้อย่างขยันหมั่นเพียร เก็บ
สะสมขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของตน ได้มาอย่างอาบ
เหงื่อต่างน้ำโดยถูกกฎหมาย ได้มาโดยธรรม

เทวดาผู้ได้รับสักการะ เคารพ นับถือ บุชาแล้ว
ย่อมเอื้อเพื่อช่วยเหลือกุลบุตรนั้น ด้วยน้ำใจอันงามว่า
ขอจงมีชีวิตยืนนาน มีอายุยืนยาว

กุลบุตรนี้ที่เทวดาช่วยเหลือแล้ว พึงหวังได้รับ
ความเจริญอย่างเดียว ไม่มีความเสื่อมเลย

๕. กุลบุตรย่อมสักการะ เคารพ นับถือ
บุชาสมณพราหมณ์(นักบวช) ด้วยโศกทรัพย์ที่
หามาได้อย่างขยันหมั่นเพียร เก็บสะสมขึ้นด้วย
น้ำพักน้ำแรงของตน ได้อย่างอาบเหงื่อต่างน้ำโดย
ถูกกฎหมาย ได้มาโดยธรรม

สมณพราหมณ์ผู้ได้รับสักการะ เคารพ นับถือ
บุชาแล้ว ย่อมเอื้อเพื่อช่วยเหลือกุลบุตรนั้น ด้วย
น้ำใจอันงามว่า ขอจงมีชีวิตยืนนาน มีอายุยืนยาว

กุลบุตรนี้ที่สมณพราหมณ์ช่วยเหลือแล้ว พึงหวัง
ได้รับความเจริญอย่างเดียว ไม่มีความเสื่อมเลย”

ครั้นตรัสแสดงธรรมทั้ง ๕ ประการแล้ว ทรงสรุปว่า

“กุลบุตรผู้โอบอ้อมอารี มีศีล ย่อมช่วย
ทำการงานของบิดามารดา บำเพ็ญประโยชน์แก่
ภรรยา แก่บุตร แก่คนในครอบครัว และแก่ผู้อาศัย
เลี้ยงชีพทั้งหลาย

กุลบุตรผู้เป็นบัณฑิต(คนดีมีคุณธรรม)
เมื่ออยู่ครองเรือนโดยธรรม ย่อมทำความยินดีให้
เกิดขึ้นแก่ญาติที่มีชีวิตอยู่และที่ล่วงลับไปแล้ว
แก่สมณพราหมณ์ และแก่เทวดา

กุลบุตรนั้นบำเพ็ญกัลยาณธรรม(ธรรมอัน
ดีงาม)แล้ว ย่อมเป็นผู้ควรบูชา ควรสรรเสริญ บัณฑิต
ทั้งหลายย่อมสรรเสริญเขาในโลกนี้ เขาละโลกนี้ไป
แล้วย่อมบันเทิงใจในสวรรค์(สภาวะสุข).” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “กุมารลิจฉวีสูตร” ข้อ ๕๘)



● นายอิง วินเทอร์

๑. ครอบครัวนักการเมืองที่ดีต้องมีชีวิตเรียบง่าย เพื่อเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ของประชาชนผู้ยากจน! สอพันภรียาผู้นำยิวฉ้อฉล ล้างอาหารทรูผลาญภาษี ๓.๓ ล้าน (ไทยโพสต์ ๙ ก.ย.๖๐)



๒. เหตุใดรัฐบาลจึงไม่เก็บภาษีเหล้า-บุหรี่ให้แพงเข้าไว้? ลุ้น ครม. ขึ้นภาษีเหล้า-บุหรี่ สรรพสามิตขงเก็บเพิ่ม ๒ ขา (เดลินิวส์ ๑๑ ก.ย.๖๐)



๓. เมื่อโลกทมนมนุษย์ไม่ไหวแล้ว! ก) 'ฮาร์วีย์' ถล่มอ่วมสหรัฐสูญสูญล้านล้านบาท (เดลินิวส์ ๓๑ ส.ค.๖๐)
ข) ปก.เตือน ๕๐ จว. รับมือพายุ 'ปาซา' ฝนหนักเกิน ๙๐ มม. เร่งอพยพ ปชช. (มติชน ๒๙ ส.ค.๖๐)



๔. ทฤษฎีทุนนิยม! 'คันทรี่กรู๊ป' เทหมื่นล้านไล่ล่าซื้อกิจการรายเล็ก (เดลินิวส์ ๑๗ ส.ค.๖๐)



๕. เชื้อเถาะ ไวยทั้งชั้นทั้งล่อง! จ้ากบาทแข็งสูญ ๕ หมื่นล้าน ต่อเดือน ส.อ.ท.วอนแบงก์ชาติแก้ด่วน (มติชน ๑๖ ส.ค.๖๐)



๖. เมื่อแม่ปูสอนลูกปู! ทักษิณ ชินวัตร ส่งข้อความเตือนสติ.... “ไม่มีความเลวร้ายใดที่จะยิ่งไปกว่าความเลวร้ายที่ได้กระทำโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายหรือนามของกระบวนการยุติธรรม” (ไทยโพสต์ ๑ ก.ย.๖๐)



๗. สอนให้เลิก ๑ ปี ก็สู้โฆษณาชวนเชื่อ ๑ วันไม่ได้! หนู่มกระบีเืองถูกหวย ๙๐ ล้าน กลาย เป็นเศรษฐีชั่วพริบตา (เดลินิวส์ ๒ ก.ย.๖๐)



๘. ทุจริตในองค์กร ผลเสียย่อมตกแก่ประเทศชาติ! ล้างปัด ๔ ร.ร. เดินเรือแฉ ขายใบประกาศ (มติชน ๘ ก.ย.๖๐)



๙. เมื่อข้าราชการผู้ใหญ่คิดเองไม่เป็น! ล้าง ๕๐ เขตทำแผนเก็บขยะขึ้นใหญ่ (ไทยโพสต์ ๒๒-๒๓ ส.ค.๖๐)



๑๐. ตะทีไหนก็เจอ! โกงโอที 'ท่าเรือ' ฝังรากล้น ๑๐ ปี (เดลินิวส์ ๒๓ ส.ค.๖๐)



๑๑. เลื้อยแดงมีกองกำลังติดอาวุธจริง! จำคุกตลอดชีวิตแก๊ง M79 ยิ่งถล่ม 'กปปส.' ตาย ๓ ปี ๕๗ (มติชน ๑๐ ส.ค.๖๐)



๑๒. ความก้าวหน้าทางการศึกษา ใช้เธอ? ร.ร.สาธิต มธ. เลิกใส่ชุด นร. ตามข้อตกลงร่วมระหว่าง ร.ร. กับผู้ปกครอง (เดลินิวส์ ๒๔ ส.ค.๖๐)



๑๓. ปรากฏการณ์ทุนนิยม! สิรีวัฒนภักดีทุ่มพันล้านซื้อโปรแกรมมี ถือหุ้น ๕๐% รุกคืบธุรกิจสื่อดิจิทัล (มติชน ๒๕ ส.ค.๖๐)



๑๔. ความจริงจังของต่างชาติในการปราบคอร์รัปชัน! เกาหลีใต้ฟันทนายทฆัมขง นอนซังเต ๕ ปี คดีติดสินบน (ไทยโพสต์ ๒๖ ส.ค.๖๐)



๑๕. ผลพวงรัฐบาลตระกูลชินวัตร!

ปูหนี่-ศาลล้งจับ ‘แม่’ พาบินดูไบ...
คุก ‘บุญทรง’ ๔๒ ปี-ภูมิ ๓๖ - เปี้ยง
๔๘ ปี คดีจีทูจี ชดใช้ ๑.๗ หมื่นล้าน
(มติชน ๒๖ ส.ค.๖๐)



๑๖. สังคมพึ่งเกิดแก่เจ็บตาย รัฐต้องทำให้สำเร็จ!

เริ่มแจกบัตรคนจน ๒๑ ก.ย.
(เดลินิวส์ ๒๖ ส.ค.๖๐)



๑๗. เศรษฐกิจโซดในช่วง คนไทย ๔.๐ กลางคืนไม่หลับ

นอน! บุ๊ก ‘บิลลี่’ ผับดัง พบ
นักเที่ยวราตรี ๓๔๗ คน
(เดลินิวส์ ๒๔ ส.ค.๖๐)



๑๘. เมื่อไหร่จะนิมนต์ศาสนจักรเข้ามาร่วมแก้
ปัญหา? ศก. รากหญ้าไม่เขยื้อน เร่ง
อัดสารพัดแก้ยากจน
(เดลินิวส์ ๒๔ ส.ค.๖๐)



๑๙. กีฬาฯ เป็นยาวิเศษ?

‘ซีเกมส์ ๒๐๑๓’ มาเลย์
สานตำนาน ‘ซีโกง’
(มติชน ๒๔ ส.ค.๖๐)



๒๐. เมื่อพุทธไปยุ่งกับชาวคริสต์!

วัดท่าผ่ายันต์ลีเวอร์ฟูล
(เดลินิวส์ ๑ ก.ย.๖๐)



๒๑. วิถีแห่งข้าราชการ!

สระแก้วไวผัดชี ‘ตัดน้ำ-ไฟ’
ผู้ว่าฯ แจงวุ่นแคชัวร์ให้ปักตุ๋น
(มติชน ๒ ก.ย.๖๐)



๒๒. ผู้นำที่ประเทศที่สนใจปากท้องประชาชน?

ผู้นำเกาหลีเหนือเดินทางไป
เยี่ยมชมระบบเปิดไฮโดรเจนลูกใหม่...
(ภาพเป็นข่าว...ไทยโพสต์ ๔ ก.ย.๖๐)



๒๓. คีล ๕ ปุณชนต้องมีติดตัว!

ผู้ว่าฯ พังงาล้างสอ ๔๐ หินขึ้นใจ
ด.ญ. ๑๔ (มติชน ๕ ก.ย.๖๐)



๒๔. เปลี่ยนรูปแบบองค์กรไปเรื่อยๆ...เหนื่อยก็พัก!

กก.ปฏิรูปไฟเขียว ‘ร.ร.นิติบุคคล’
(มติชน ๖ ก.ย.๖๐)



๒๕. ต้องปลดการเมืองลิปปี!

ปฏิรูปการศึกษา โรงเรียนต้อง
เป็นอิสระ (เดลินิวส์ ๖ ก.ย.๖๐)



๒๖. อยากได้คัดคนเก่งเป็นครู!

วิธีเลื่อนเงินเดือนครูแบบใหม่
(เดลินิวส์ ๗ ก.ย.๖๐)



๒๗. ธรรมะเป็นไปเพื่อโลก-โกรธ-หลง! จิตขลัง

ดังไกล อาจารย์แดง...เกล็ดผู้มีแต่ให้
กราบไหว้ขอพรร่ำรวยเงินทอง
(เดลินิวส์ ๙ ก.ย.๖๐)



๒๘. ธุรกิจยอมแสวงหาสิ่ง

แปลกๆ ใหม่ๆ เพื่อมอมเมา! อดีต
แชมป์มวยไทยหญิง ทำซิงค์กีมวย
กรงUFC ๒๑๕ อาทิตย์นี้เดือด ป้อง
เข้มขัด ๒ รุ่น (ไทยโพสต์ ๙-๑๐ ก.ย.๖๐)



๒๙. เมื่อไหร่จะแผ่แผ่มายังระดับเจ้าอาวาส!

ภารกิจติดอาวุธทางปัญญา ‘วิถี
นักเรียนสามเณร’ ศึกษาวิชาโลก...
เสริมวิชาพุทธ (เดลินิวส์ ๑๐ ก.ย.๖๐)





● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๘

ปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียง
จะแตกต่างจากกระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก
ตรงที่อาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือพัฒนาให้ผู้คนมี “สติปัญญา”
ที่จะแก้ปัญหาต่างๆ ได้อย่าง “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์
และทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน”

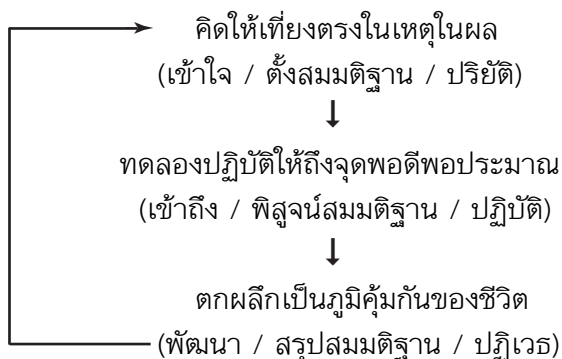
เศรษฐกิจพอเพียง เกษตรทฤษฎีใหม่
อีกหนึ่งโครงการพระราชดำริที่
พลิกฟื้นชีวิตเกษตรกร ในประเทศเลโซโท

จากประเทศแห้งแล้ง ที่ไม่สามารถปลูกพืชได้เพียงพอ
ต่อการเลี้ยงตนเอง และนับพันชีวิตเดียว
สู่การทำเกษตร แบบผสมผสาน
บนที่ดิน ในอัตราส่วน 30:30:30:10
การใช้ปุ๋ยที่ผลิตจากมูลสัตว์ ลดค่าใช้จ่าย
และ สามารถพึ่งพาตนเอง
ในภาคที่พำนัก แนวปรัชญาได้บรรลุผลทางบวกอย่างแน่นอนแล้ว
ผู้นำโครงการเกษตรในเลโซโทยืนยันว่า
“ในขณะนี้ เราได้เกษตรบางส่วนเรียบร้อยแล้วเข้าสู่การเกษตรแบบพอเพียง
พวกเขาสถาปนปลูกพืชพืชเลี้ยงได้ตลอดทั้งปี”
*เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า รัฐบาล แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
จะครอบคลุมไปถึงทั่วทั้งประเทศด้วยความเป็นไปที่จะพบ
ความมั่นคงทางอาหารของเรา”

เปลี่ยนกระบวนการทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

kapook.com

หลักเศรษฐกิจพอเพียงตามที่กล่าวมานี้จึงเป็น
“กระบวนการเรียนรู้” (learning process) ชุด
หนึ่งที่ประกอบด้วย ๓ ขั้นตอน ได้แก่



ในแต่ละขั้นของกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียน
จะได้รับการยกระดับสติปัญญาให้เพิ่มมากขึ้นเป็น

ลำดับๆ โดยปัญญาที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการ
เรียนรู้ขั้นแรก จะช่วยให้มนุษย์ “เข้าใจความ
จริง” ของสิ่งต่างๆ อย่างถูกต้องเที่ยงตรงในเหตุ
ในผล ว่าอะไรเป็น “เหตุ” และอะไรเป็น “ผล”
ของเหตุ นั้นๆ (ปัญญาในขั้นนี้พุทธศาสนาเรียกว่า
“สังขญาณ”)

อย่างไรก็ตามการสักแต่มีความรู้ความเข้าใจ
เฉยๆ ยังไม่สามารถนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงหรือ
แก้ปัญหาอะไรของมนุษย์ได้ กระบวนการเรียนรู้
ขั้นต่อไปจึงต้องลงมือทดลองประพฤติปฏิบัติตาม
สมมติฐานแห่งความรู้ความเข้าใจในเบื้องต้นนั้น
ต่อไป จากเล็กไปหาใหญ่ จากน้อยไปหามาก อย่าง
มีความ “พอดีพอประมาณ” กับองค์ประกอบของ
เหตุปัจจัยต่างๆ ในแต่ละช่วงเวลา หรือที่เรียก

ว่ามี “ความสมดุลอย่างเป็นพลวัต” (dynamic equilibrium) เหมือนคนที่ร่างกายอ่อนแอและแพทย์แนะนำให้ต้องออกกำลังกาย สำหรับคนที่ไม่เคยออกกำลังกายมาก่อนเลย วันแรกถ้าให้ไปวิ่งสักครึ่งชั่วโมง ก็จะเป็นความพอดีพอประมาณที่ร่างกายสามารถรองรับได้ อาจถึงกับเป็นลมหมดสติหรือหัวใจวายตายได้ ฉะนั้นแค่วิ่งสัก ๒-๓ นาที ต่อมาก็พอตามความเหมาะสมกับสภาพร่างกายตอนนั้น แต่ให้ทำอย่างสม่ำเสมอ พอร่างกายปรับตัวได้แล้วก็ค่อยเพิ่มระดับของการออกกำลังกายให้มากขึ้นๆ จนถึงระดับมาตรฐานสากล คือ วิ่งออกกำลังกายครั้งละประมาณ ๓๐ นาที สัปดาห์ละ ๓ ครั้ง ซึ่งจะทำให้เกิดการออกกำลังกายแบบแอโรบิก โดยร่างกายจะเผาผลาญพลังงานส่วนเกินและช่วยให้มีสุขภาพแข็งแรงขึ้น เป็นต้น ปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนรู้ขั้นที่สองนี้จึงช่วยให้มนุษย์ “เข้าถึงความจริง” ของสิ่งต่างๆ จากการลงมือประพฤติปฏิบัติจนสัมผัสถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจริงในชีวิต (ปัญญอันเกิดขึ้นจากการลงมือประพฤติปฏิบัติอย่างพอดีพอประมาณตามทางสายกลาง หรือมีความสมดุลอย่างเป็นพลวัตนี้ พุทธศาสนาเรียกว่า “กิญญาณ”)

การที่ผู้คนซึ่งยึดถือกระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์แบบเก่า แล้วกลัวว่ากระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียงจะทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศถดถอยล่มจม ผู้คนอดอยากตกงาน รัฐบาลเก็บภาษีได้น้อยลงและไม่มีเงินงบประมาณมาพัฒนาประเทศ เพราะผู้คนขายสินค้าหรือบริการอะไรไม่ได้เนื่องจากประชาชนต่างมีความ “พอเพียง” ในการบริโภค ฯลฯ ก็เพราะไม่เข้าใจความสมดุลอย่างเป็นพลวัตตามขั้นตอนของการปฏิบัติ ดังตัวอย่างเรื่องการออกกำลังกายที่กล่าวมา แล้วคิดคาดเดาจากแบบจำลองของกรอบความคิดเดิมที่เป็นอยู่ โดยมองจุดใดจุดหนึ่งของปรากฏการณ์แบบหยุดนิ่ง (static) อันทำให้ไม่เห็นภาพความเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นพลวัต (dynamic) ของทั้งระบบ

ในกฎทนต์สูตร (พระไตรปิฎกเล่มที่ ๙ : ๑๔๕-๑๔๓) ตามที่ได้กล่าวมาในบทที่ ๓ ซึ่งเป็นตัวอย่างของหลักการแห่งเศรษฐกิจพอเพียง พระพุทธเจ้าจึงตรัสสอนกฎทนต์พราหมณ์โดยเล่าเรื่องที่พราหมณ์โรหิตชีแนะนำวิธีบูชามหาโยธเพื่อประโยชน์สุขแก่พระเจ้ามหาวิชิตราชและบ้านเมือง ด้วยการสร้างเศรษฐกิจที่ดี ไม่ให้ผู้คนอดอยาก โจรผู้ร้ายและการเบียดเบียนกันในสังคมจะได้หมดสิ้นไป ด้วยวิธีแก้ปัญหอย่างเป็นลำดับขั้น จากหายาไปหาละเอียดย จากง่ายไปหายาก เพื่อสร้างสมดุลของระบบสังคมอย่างเป็นพลวัต โดยขั้นแรกแนะนำให้ใช้วิธีเพิ่มข้าวปลูกและข้าวกินแก่พลเมืองที่ชะงักเข้มนในกสิกรรมและไคร้กขกรรม เพิ่มทุนให้แก่พลเมืองที่ชะงักเข้มนในพาณิชยกรรม เพิ่มเบี้ยเลี้ยงและเงินเดือนให้แก่ข้าราชการที่ขยันขันแข็ง ทั้งนี้เพื่อให้คนที่มีความขยันทำงานดังกล่าวเป็นหัวหอกในการสร้างงานสร้างรายได้ของสังคม เมื่อเศรษฐกิจเติบโตและมี “กองพระราชทรัพย์” เพิ่มมากขึ้นแล้ว จึงค่อยบูชามหาโยธด้วยการแจกทานช่วยเหลือคนที่ขาดแคลน ซึ่งสมควรช่วยเหลือ เมื่อกฎทนต์พราหมณ์ทูลถามถึงยัญอย่างอื่นซึ่ง “ใช้ทรัพย์น้อยกว่า มีการเตรียมน้อยกว่า แต่มีผลมากกว่า มีอานิสงส์มากกว่า” พระพุทธเจ้าจึงตรัสสอนถึงแนวปฏิบัติด้วยการ “ลดความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียงพื้นฐานของชีวิต” อันเป็นวิถีทางซึ่งใช้ทรัพยากรของโลกน้อยกว่า แต่มีอานิสงส์ต่อการช่วยลดปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตที่มากกว่า หรือสร้างประโยชน์และความสุขได้มากกว่า อย่างเป็นลำดับขั้นตอนเข้าหาการถอนกิเลสต้นหาอุปาทานที่ลึกขึ้น ๆ จนหมดอาสวะอนุสัยในที่สุด]

สำหรับกระบวนการเรียนรู้ในขั้นตอนที่สาม อันเป็นการสรุปประเมินผลให้ตกผลึกเป็นสติปัญญาของชีวิตนั้น ขั้นตอนนี้จะเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญที่นำไปสู่การสะสมมวลกำลัง (momentum) เพื่อสร้างแรงเหวี่ยงของพลังทางสติปัญญา ให้สามารถยกระดับสู่กระบวนการผลิต

ซ้ำของภูมิปัญญารอบใหม่ต่อไป (ซึ่งพุทธศาสนาเรียกปัญญาในขั้นที่สามนี้ว่า “กตญาณ”) การกำหนดตัวชี้วัดและกรอบของการประพฤติปฏิบัติเพื่อให้สามารถสรุปประเมินผลได้อย่างชัดเจน จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ภายใต้ปรัชญาการศึกษาแห่งเศรษฐกิจพอเพียง

กล่าวโดยสรุป ขณะที่ปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก อยู่ที่อาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือสร้างคนเพื่อไปสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ เมื่อเศรษฐกิจเติบโตขยายตัวรัฐบาลก็จะเก็บภาษีได้มากขึ้น ทำให้ประเทศชาติมี “ความมั่งคั่ง” และมีงบประมาณที่จะไปทำโครงการต่างๆ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ขณะเดียวกันเมื่อประชาชนสามารถสร้างผลผลิตมากขึ้นและมีรายได้เพิ่มขึ้น ผู้คนก็จะสามารถเข้าถึง “เป้าหมายของชีวิตที่ดี” อันคือการ “กินดีอยู่ดี” ยิ่งๆ ขึ้น ดังเช่นเมื่อสมัยสิบกว่าปีก่อนโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กๆ ที่พกใส่กระเป๋าดูอย่างสะดวกนั้นมีราคาเครื่องละประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่การศึกษาช่วยให้มนุษย์ทุกคนนี้มีความรู้ในการสร้างเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่มีต้นทุนต่ำกว่าเดิมและมีประสิทธิภาพการใช้งานดีกว่าเก่า จนราคาโทรศัพท์มือถือทุกวันนี้ลดลงเหลือเครื่องละ ๑,๐๐๐ บาทก็ใช้งานได้อย่างสะดวกแล้ว ทำให้ประชาชนทั่วไปสามารถซื้อโทรศัพท์มือถือมาใช้ประโยชน์ในการติดต่อกับคนอื่น รวมถึงการติดต่อสื่อสารกับสมาชิกในครอบครัวได้อย่างใกล้ชิดตลอดเวลา ส่งผลทำให้คุณภาพชีวิตของผู้คนดีขึ้นกว่าเดิม เป็นต้น

ปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียงจะแตกต่างจากกระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลักตรงที่อาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือพัฒนาให้ผู้คนมี “สติปัญญา” ที่จะแก้ปัญหาต่างๆ ในชีวิตได้อย่าง “มีประสิทธิภาพ” และทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน”

โดยไม่ได้ปฏิเสธการพัฒนาความรู้ที่จะช่วยเพิ่มผลิตภาพของสินค้าและบริการทั้งหลาย (เพิ่มค่า S ในสมการ $P=D/S$) แต่ก็มองถึงมิติของการลดปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ (หรือการสร้างประโยชน์สุข) จากการลดความต้องการส่วนเกิน ความพอดีพอเพียงของชีวิต (ลดค่า D ในสมการ $P=D/S$) ควบคู่พร้อมกันไปด้วย จนเกิดการพัฒนาที่มีความสมดุลอย่างเป็นพลวัต ในทิศทางที่นำไปสู่การ “ใช้ทรัพยากรน้อยกว่า มีการเตรียมพร้อมน้อยกว่า แต่มีผลมากกว่า มีอานิสงส์มากกว่า” ต่อการช่วยให้มนุษย์สามารถใช้ทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดของโลก เพื่อสร้างประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับผู้คนจำนวนมากที่สุดได้อย่างมีความยั่งยืนยิ่งๆ ขึ้น

ดังเช่นตัวอย่างของโทรศัพท์มือถือที่กล่าวมาข้างต้น กระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียงสนับสนุนการศึกษาในทางที่ช่วยยกระดับการพัฒนาเทคโนโลยีโทรศัพท์มือถือจนมีประสิทธิภาพการใช้งานดีขึ้นและราคาถูกลงเช่นกัน (S↑) ขณะที่ปลูกฝังให้ผู้คนรู้จักควบคุมความต้องการส่วนเกินจากความพอดีพอเพียงในการใช้โทรศัพท์มือถือควบคู่พร้อมกันด้วย (D↓) โดยไม่ส่งเสริมให้แต่ละคนมีโทรศัพท์มือถือไว้ใช้งานคนละ ๒-๓ เครื่อง (ด้วยการซื้อโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ที่มีโปรโมชันต่างๆ ไว้โทรออกหนึ่งเครื่อง และเก็บเครื่องเก่าที่ยังใช้งานได้ดีซึ่งทิ้งไปก็รู้สึกเสียดายสำหรับไว้ออกรับสายอีก ๑-๒ เครื่อง) แน่่อนว่าเมื่อผู้ผลิตสามารถขายโทรศัพท์มือถือได้มากขึ้น ราคาต่อเครื่องก็จะลดลง สมมติเฉลี่ยตกเครื่องละ ๕,๐๐๐ บาท สำหรับคนที่ใช้โทรศัพท์มือถือ ๒ เครื่องก็จะเสียค่าใช้จ่ายเท่ากับ ๑๐,๐๐๐ บาท แต่ถ้ารู้จักควบคุมความต้องการไม่ให้ถูกชักจูงด้วยกลยุทธ์ทางการตลาดต่างๆ ให้ซื้อโทรศัพท์มือถืออย่างเกินความจำเป็น การมีโทรศัพท์มือถือ ๑ เครื่องก็ย่อมพอดีพอเพียงต่อการใช้งานแล้ว ซึ่งถ้าหากบริษัทผลิตโทรศัพท์มือถือขายสินค้าได้น้อย

ลง ราคาต่อเครื่องก็จะแพงขึ้น สมมติเฉลี่ยตกเครื่องละ ๗,๐๐๐ บาท หากเปรียบเทียบแล้วถึงแม้กรณีการใช้โทรศัพท์มือถือคนละ ๒ เครื่องจะทำให้ราคาต่อเครื่องถูกลงกว่าเดิมอันดูเหมือนเป็นเรื่องที่ดีสำหรับผู้บริโภคและน่าซื้อหามาใช้ แต่รวมค่าใช้จ่ายแล้วจะสูงกว่ากรณีการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างพอดีพอเพียง ๑ เครื่อง ซึ่งช่วยให้บุคคลผู้นั้นประหยัดค่าใช้จ่ายกว่าเดิม อันหมายถึงการเข้าถึงประโยชน์สุขที่เพิ่มมากกว่าเดิมประการหนึ่ง ขณะที่การผลิตโทรศัพท์มือถือลดน้อยลง ก็จะช่วยประหยัดทรัพยากร พลังงาน รวมถึงต้นทุน ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ลดน้อยลงในการกำจัดขยะจากโทรศัพท์มือถือเสื่อมสภาพด้วย ซึ่งจะทำให้สังคมส่วนรวมได้รับประโยชน์สุขจากทรัพยากรที่มีเหลือให้อนุชนรุ่นต่อไปได้ใช้ประโยชน์อย่างยืนยาวขึ้นอีกประการหนึ่ง เป็นต้น

ภาวะแปลกแยกของความรู้กับคุณธรรม

ประเด็นที่เป็นแก่นสาระสำคัญของปรัชญาการศึกษาแห่งเศรษฐกิจพอเพียงอีกเรื่องก็คือ การบูรณาการ “ความรู้” กับ “คุณธรรม” ที่มีความแปลกแยกจากกัน (alienation) ภายใต้กระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก ให้อยู่ภายใต้โครงกรอบของหลักคิดอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดังเช่นตัวอย่างการผลิตสุราที่กล่าวมา ตราบเท่าที่ผู้คนมีความพึงพอใจกับการดื่มสุรา โดยไม่ดื่มแล้วขับ หรือดื่มแล้วเมาและไปทำให้ประโยชน์สุขของคนอื่นลดลงด้วยพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดจากการขาดสติ ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ก็จะชี้ให้เห็นช่องทางในการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีจำกัดของโลก เพื่อการผลิตและการจำหน่ายสุราให้ได้ผลกำไรมากที่สุดสำหรับผู้ผลิต ขณะที่ช่วยให้ผู้บริโภคจำนวนมากที่สุด ได้รับความพึงพอใจสูงสุดจากการได้ดื่มสุราสมใจอยากด้วย โดยถึงแม้ว่าการดื่มสุราจะเป็นเรื่องผิดศีลข้อ ๕ ใน

พุทธศาสนา หรือขัดต่อบทบัญญัติข้อห้ามของศาสนาอิสลามก็ตาม แต่ปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลักจะถือว่าเป็นคนละเรื่องกัน การศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนา “ความรู้” และถ่ายทอดองค์ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ ในการช่วยให้ผู้คนจำนวนมากที่สุด ได้รับความพึงพอใจสูงสุดจากการได้ดื่มสุรานั้นเป็นเรื่องหนึ่ง ส่วนการที่ศาสนาต่างๆ จะไปสอนให้ผู้คนมี “คุณธรรม” ด้วยการงดดื่มสุราตามบทบัญญัติทางศาสนานั้นๆ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกัน เพราะต่างมีหน้าที่ของตัวเองทางใครทางมัน ความรู้กับคุณธรรมจึงกลายเป็นเรื่องแปลกแยกจากกันด้วยวิธีคิดดังที่ได้กล่าวมานี้

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอนอบน้อมมกัตถัญญเทิตพระคุณ

๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ ยินดีด้วย

ความเป็นสัตว์ไม่ได้อยู่ที่แท่งกอนดินดึกดึก

สัตว์ที่หมายคือ วิญญาณที่ยังเป็นสัตว์

มีอารมณ์ต่ำ สัตว์แบบโลกนั้นหยาบ

ในทางธรรมหมายเอา

จิต เจตสิก รูป นิพพาน

ถ้าจับเรียนรู้สัตว์นี้ไม่ได้

ก็มาสัตว์ไม่ได้

ถ้าไม่รู้สัตว์ จะมาสัตว์ได้อย่างไร

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
บรรยายทางเอก

พจก.จ.บริการพยุหะ

ผลิตภัณท์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน



● ฟ้าสา

การปฏิบัติธรรมตามเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

สอนให้เราไม่กลัวความทุกข์

ไม่กลัวความยากลำบาก

แต่สอนให้อยู่กับทุกข์ อยู่กับความยากลำบากให้ได้

โดยไม่ยากไม่ลำบาก ไม่ต้องฝืนไม่ต้องทน



จนอย่างสุขสำราญเบิกบานใจ

ด้วยเหตุปัจจัยหลายอย่างทำให้ฉันต้องหวนคืนสู่เส้นทางของนักศึกษา (ทางโลก) อีกครั้ง หลังจากที่เราเรียนจบปริญญาโทเมื่อปีที่แล้ว หากแต่ว่า ในทางธรรมฉันก็ยังคือนักศึกษาที่ต้องหมั่นฝึกฝนเพิ่มฐานอีกมากมาย ซึ่งไม่ได้เรียนจบง่าย ๆ เหมือนการศึกษาทางโลก แต่ในอีกนัยหนึ่งการศึกษาทางโลกเรียนจบแต่ไม่จบ ยังต้องพลิกตำรากลับไปกลับมา สุดท้ายก็ต้องกลับไปสู่หน้าแรกเหมือนที่ในหลวง ร.๙ ได้ตรัสสอนไว้ แต่การศึกษาทางธรรมนั้นเรียนจบแล้วจบเลย ได้แล้วได้จริง ไม่หวนกลับมาคิด เป็นสัญญาตา

ในเมื่อตัวเรายังคงต้องอาศัย ยังคงต้องฝึกฝนเรียนรู้ เชื่อมสัมพันธ์กับโลกภายนอก การศึกษาทั้งทางโลกและทางธรรมจึงต้องดำเนินไปด้วยกันอย่างสอดร้อย ฉันเริ่มต้นเรียนปริญญาตรีอีกครั้ง เป็นปริญญาตรีใบที่ ๒ ในสาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ฉันกลับมาเรียนอีกครั้ง เพราะต้องการเรียนรู้วิชากฎหมาย เพื่อที่จะสามารถนำความรู้ไปทำ

ประโยชน์ในทางที่ดีเพราะผู้ที่รู้กฎหมายแต่ไม่รู้จักคุณธรรมจะสามารถทำร้ายผู้อื่นและสังคมได้อย่างน่ากลัว

เป็นการเรียนอีกครั้งแบบเริ่มต้นใหม่จริงๆ เพราะเรียนมหาวิทยาลัยใหม่ ระบบใหม่ ทุกอย่างใหม่ไปหมด เริ่มตั้งแต่การสมัครเรียน การลงทะเบียน การนับหน่วยกิต การเรียน การสอบ ทุกอย่างต้องเรียนรู้ใหม่ทั้งหมด

จนทำให้ปีแรกไม่ค่อยราบรื่นนัก ฉันลงทะเบียนไม่เป็นเลย ทั้งไม่เข้าใจระบบการเรียน การสอน ทารายวิชาที่ต้องเรียนไม่เป็น ซึ่งจริงๆ แล้วการเรียนรู้ใหม่ก็ไม่ได้ยากมากนัก สำหรับยุคเทคโนโลยี แต่การต่อสู้กับกิเลสตัวเองนี่สิที่ยากยิ่งกว่า ฉันเริ่มจับกิเลสซี่เกียจได้ตัวใหญ่ กิเลสมันเก่งเหลือเกิน มันมีข้ออ้างทุกอย่างที่จะไม่พยายามทำสิ่งที่ดี บวกกับหน้าที่ความรับผิดชอบในงานต่างๆ ที่ต้องทำควบคู่ไปด้วย ทำให้การเรียนเทอมแรกไม่ราบรื่นนัก ฉันทั้งขาดเรียน ทั้งขาดสอบทุกวิชา ซึ่งทำให้รู้สึกท้ออยู่เหมือนกันที่ตัวเองไม่

พยายามให้มากพอ

หน้าที่ของนักศึกษาทางธรรมจึงมาก่อนการเป็นนักศึกษาทางโลก คือต้องเรียนวิชาจักกิลเลส วิชาลคกิลเลส และวิชาหมากิลเลสจนพันกิลเลสให้ได้ในท้ายที่สุดก่อน ฉะนั้นจึงมีความเพียรพยายามที่จะฝึกกิลเลสมาทำในสิ่งที่ได้

เมื่อมาศึกษาวิชาทางธรรม ก็ทำให้กลับมาสู่เส้นทางแห่งความเพียรเอาชนะจิตใจอีกครั้ง ทำให้ในการเรียน-การสอบภาคเรียนที่ ๒ นั้น ฉันเริ่มกลับมาศึกษา เรียนรู้อย่างจริงจังใหม่ จนค่อยๆ เข้าใจระบบ เริ่มจัดสรรวิชาการเรียน-การสอบได้ แต่ก็ต้องเลือกที่จะละการงานบางอย่าง เพื่อลงไปสอบที่มหาวิทยาลัย ซึ่งลงสมัครไว้ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนกลาง (กรุงเทพฯ) แต่ตัวฉันทำงานเป็นเด็กกวัดอยู่ที่บวรภูผาฟ้า น้ำ จ. เชียงใหม่

ที่นี่สอบกันแทบทั้งเดือน สอบวันเว้นวันบ้าง สอบสองวันเว้นหนึ่งวันบ้าง จึงทำให้ต้องลงมาเตรียมตัวสอบอยู่ที่กรุงเทพฯ ทั้งเดือน โดยหอบงานบางส่วนมาทำด้วย แต่งานบางอย่างก็ไม่สามารถนำมาทำด้วยได้ ก็ต้องเลือกในสิ่งที่ดีที่สุดในสถานการณ์

ก่อนถึงวันสอบ ฉันค้นข้อมูลเตรียมพร้อมล่วงหน้าบ้างแล้ว ทั้งตัวย่อต่างๆ ของติ๊กสอบที่มีมากมาย และพื้นที่มหาวิทยาลัยที่กว้างใหญ่เหลือเกิน ซึ่งต้องใช้เวลาทำความเข้าใจ ทั้งวิธีการสอบที่ฉันเองก็ห่างหายจากการใช้ดินสอ ๒B ระบายคำตอบ (ฝนข้อสอบ) มานานพอสมควร ก็ต้องไปจัดหาอุปกรณ์การสอบให้พร้อม ไหนจะเรื่องชุดใส่ไปเรียนซึ่งต้องคิดหลายตลบเพราะตอนเรียนปริญญาตรีที่ มสธ. และปริญญาโทที่นิด้าไม่เคยใส่ชุดนักศึกษาไปเรียนหรือสอบสักครั้ง ใส่แต่ชุดไทย นุ่งผ้าถุงตลอด แต่ด้วยความไม่แน่ใจในกฎระเบียบที่แตกต่างกัน จากการถามไถ่รุ่นพี่ๆ ที่มีประสบการณ์แตกต่างกัน บวกกับบรรยากาศของการไว้อาลัยในหลวง ร.๙ ฉันเลยทดลองปรับจากชุดแบบชาวอโศก ชุดผ้าถุงไทยสีน้ำเงิน มาลองใส่ชุดนักศึกษาที่มีอยู่แล้วเนื่องจากใส่

ตอนรับปริญญาโทที่นิด้า เพราะเป็นชุดที่ถูกกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยแน่นอน และยังเป็นชุดสีขาว – ดำที่เหมาะสมกับบรรยากาศการไว้อาลัยอีกด้วย

เมื่อถึงวันสอบจริง ฉันตื่นนอนแต่เช้าเพื่อที่จะออกเดินทางให้ถึงมหาวิทยาลัยก่อนสอบสัก ๒ ชั่วโมง เพื่อเตรียมความพร้อม ครั้งแรกที่ลองใส่ชุดนักศึกษารู้สึกแปลกๆ อายๆ บอกไม่ถูก อาจจะด้วยความไม่คุ้นชิน และคงเกินวัยที่จะมาใส่ชุดนี้ จริงๆ แล้วการทดลองเปลี่ยนชุดดูบ้างก็ทำให้เห็นกิลเลสมากทีเดียว เพราะได้เห็นโลกธรรม ความยึดติดอายที่จะต้องถูกคนวัดมอง เห็นโลกธรรมที่กลัวคนว่า คนจะตำหนิ จนคิดจะเปลี่ยนใจกลับไปใส่ชุดไทย นุ่งผ้าถุงแบบเดิมดีกว่า แต่พอลองคิดเอาประโยชน์ในอีกมุมมองหนึ่ง ชุดนักศึกษาก็เป็นชุดที่เรียบร้อยดี เสื้อสีขาวตัวใหญ่กับกระโปรงยาวสีดำนาก็เป็นสีสุภาพ ชุดสุภาพตามสากล เหมาะสมกับสถานการณ์บ้านเมือง แต่เราเกิดกิลเลสเพราะโลกธรรม น่าจะลองฝึกลดโลกธรรม ลดความยึดติดดูบ้าง จะได้ตรวจสอบภูมิธรรม ว่ามีความหลงสวดยหลงงมงาย หลงยศ หลงผิด หลงคำนิยมตามสังคมอะไรอีกบ้าง สุดท้ายก็ตัดสินใจใส่ชุดนักศึกษาเพื่อไปสอบดูสักครั้ง

ฉันเดินทางด้วยรถเมล์เล็กสาย ๗๑ ซึ่งไม่เคยขึ้นมาก่อน เพราะได้ยื่นคำเล่าขานเรื่องการขับเร็วของรถสายนี้พอสมควร ด้วยความยังไม่ชำนาญในการเดินทางจึงเลือกสายนี้เพราะไปที่มหาวิทยาลัยที่สุดตามข้อมูลที่มี แต่ก็สมดังคำรำลือเพราะขับเร็วมากจนนั่งแทบไม่ติดเก้าอี้ ได้แต่ภาวนาขอให้ไปถึงมหาวิทยาลัยอย่างปลอดภัย และทำให้เข้าใจวิถีชีวิตคนเมืองกรุงที่ต้องดิ้นรนต่อสู้หาเงิน ต้องแข่งกับเวลา แข่งกับรถติด แลกมากับความเสียมากมายที่ต้องเผชิญจนไม่รู้ว่าสิ่งที่ได้มากับสิ่งที่ต้องแลกไปจะคุ้มค่ากันหรือไม่?

ถึงมหาวิทยาลัย ฉันเดินทางติ๊กสอบ ซึ่งกังวลใจมาก เพราะแผนที่ที่ได้ศึกษามากก็ไม่เท่ากับพื้นที่จริง ๆ สองวันแรกสามารถผ่านพ้นไปได้ด้วยดี เพราะติ๊กสอบอยู่หน้าประตูทางเข้า เมื่อก้าวเข้า

สู่รวมมหาวิทยาลัยก็เจอดึงสอบเลย ดูจะเป็นการเริ่มต้นด้วยดี

แต่พอมาถึงวันที่สาม ฉันหาตักสอบไม่เจอ ได้แต่เดินวนไปวนมา ตามนักศึกษาที่เดินไปมา ทุกคนก็ดูเหมือนจะใกล้เคียงกับฉัน คือก้มหน้าก้มตาดูแผนที่แล้วเดินไปอย่างงงๆ และที่หนักกว่าคือฝนใกล้จะตก ครึ้มฟ้าครึ้มฝนมาแต่ไกลสรุปแล้วต้องเดินหาตักสอบร่วมชั่วโมงกับการเดินอีกประมาณ ๒ กิโลเมตร เพราะเป็นตักที่อยู่ท้ายมหาวิทยาลัย ในขณะที่ฉันอยู่ด้านหน้ารวมค่าแห่งฯ เป็นมหาวิทยาลัยที่มีบริเวณกว้างมาก ด้านหน้ากับด้านหลังมหาวิทยาลัยห่างไกลกันหลายกิโลเมตร ต้องกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปอย่างโหวงโหวนตลอดเวลาเข้าสอบในที่สุด

กว่าจะหาตักที่ใช้สอบเจอ ก็ต้องออกกำลังกายกันจนชุ่มเหงื่อเลยทีเดียวนะ ต่อด้วยขากลับหลังจากฝนตกหนักผ่านไปแล้ว น้ำก็ท่วมขังในมหาวิทยาลัยอย่างหนัก จนท่วมบนฟุตปาธบางพื้นที่ และบางแห่งก็สูงครึ่งล้อรถยนต์ทีเดียว ทำให้บางที่ก็ไม่สามารถเดินผ่านไปได้ บางที่ก็เดินไม่ได้เลยจนทำให้ฉันเดินหลงทาง เพราะงงงวยกับเส้นทางเดินวนไปวนมากลับมาจุดเดิมหลายครั้งจนท้อใจกับความเขลาของตัวเอง ที่ไม่ฉลาดจริงๆ กับการจดจำแผนที่ และเนื้อตัวก็ขึ้นเหงื่อโคล ขาก็เลอะน้ำคร่ำเต็มไปหมด

แต่ก็นั่นแหละ ไม่ว่าจะมึนอุปสรรคหนักหนาอะไร เราก็ผ่านมันมาได้ เหลือเพียงแต่มุมมองที่จะคิดเอาประโยชน์หรือจะเสียประโยชน์ไปเปล่าดาย แม้จะตำหนิตัวเองที่ไม่ฉลาด แต่ก็รู้สึกยินดีที่ได้เห็นความไม่ฉลาดในตัวเอง จะได้ไม่หลงตัวไม่ทะนงตัวว่าดีกว่าใคร เพราะเราก็มีข้อบกพร่องเคยทำผิดพลาดมามากมาย

วีรกรรมในการสอบยังคงมีเรื่องเป็นๆอีกมากมาย วันต่อๆ มาฉันก็เกือบจะไม่ทันเข้าห้องสอบทั้งๆ ที่มาถึงมหาวิทยาลัยก่อน ๒ ชั่วโมง เพราะดาวนโหลตแผนที่เก่ามาใช้จนหาตักสอบไม่ค่อยเจอมารู้ตอนไปถามเพื่อนนักศึกษาคณะหนึ่งที่พอรู้พื้นที่

ได้ให้แผนที่ใหม่ และแนะนำว่าให้ขึ้นวินมอเตอร์ไซด์รับจ้างหน้ามหาวิทยาลัยไปดีกว่า เพราะตักสอบอยู่ไกลมาก และใกล้เวลาสอบแล้ว

ฉันต้องเสียเงินเพิ่มอีก ๒๐ บาทในการนั่งวินมอเตอร์ไซด์ไปที่ตักสอบ เมื่อไปถึงฉันก็เคืองกว้างไม่รู้ว่าห้องสอบอยู่ที่ชั้นไหน ตัดสินใจเป็นใจเป็นกันเดินเข้าลิฟต์ไปพร้อมนักศึกษาคณะอื่น ๆ อย่างกังวลคิดซะว่าเขาลงกันชั้นไหนเราก็ลงชั้นนั้นนั่นแหละ ถ้าไม่ใช่ ค่อยไปหาใหม่ แต่เคราะห์ดีที่เปิดลิฟต์มาชั้นแรกก็ตรงกับห้องสอบเลย ค่อยโล่งใจขึ้นมาบ้าง

ฉันเรียนรู้อะไรใหม่ๆ จากชีวิตนักศึกษามากมาย ได้เห็นชีวิต เห็นโลกที่ไม่เคยเห็นในอีกมุมหนึ่ง ทั้งได้ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือในห้องน้ำ เพราะรวมค่าแห่งฯ มีนักศึกษามากจนแทบไม่มีที่ให้นั่งหรือยืนรอเข้าห้องสอบ ฉันเห็นคนอื่นๆ เข้าไปยืนอ่านหนังสือในห้องน้ำ จึงตามไปอ่านบ้าง

รวมไปถึงพื้นรองเท้าที่สึกจนหลุดออกมาเป็นแผ่นในตอนใกล้จะเข้าห้องสอบ อาจจะเป็นเพราะรองเท้าเก่ามากแล้ว หรือจากที่ใช้งานมันอย่างหนักด้วยการเดินหลายกิโลเมตรในแทบทุกวัน วันที่ไปสอบฉันไม่รู้จะแก้ไขมันด้วยวิธีไหน ทั้งคิดจะออกไปซื้อถาดราข้างที่ร้านค้าก็คงจะไม่ทันเวลาเข้าสอบ ยินคิดไปด้วยอ่านหนังสือไปด้วย จนคิดออกใช้หนังสือวางมารัดไว้ และโชคดีที่หาหนังสือได้ทันเวลาพอดี พอแก้ขัดไปได้บ้าง

ในความเคราะห์ร้ายก็ยังมีเคราะห์ดีอยู่อีกมากมาย มันทำให้ยิ่งตอกย้ำในความชัดเจนของการปฏิบัติธรรมตามเส้นทางลัทธิมาอาริยมรรคที่มีหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ สมณะ ลีขมาตุ และชาวโคกนาพาและสอนให้เราไม่กลัวความทุกข์ ไม่กลัวความยากลำบาก แต่ท่านสอนให้อยู่กับทุกข์ อยู่กับความยากลำบากให้ได้โดยไม่ยากไม่ลำบาก โดยไม่ต้องฝืนไม่ต้องทน หรือเหน็ดเหนื่อยทุกข์ให้ได้ ดังโคลงธรรมงานมหาปวารณา '๖๐ ที่หลวงปู่ได้ให้ไว้ว่า **“จนอย่างสุขสำราญเบิกบานใจ”**

๓ อ่านต่อฉบับหน้า



(ตอนที่ ๔๒)

๑ คนที่โกรธมาก จะเหนื่อยง่าย ๆ หอบก็ง่าย
หุ้อ๊อ ตาพร่า ตาแสบ ตาลาย
นี่เป็นอาการของ 'ลมในลำไส้' เพราะ 'ตับ'
มี 'เม็ดเลือดเสีย' จำนวนมาก เกิดขึ้นจากโทสะ



๗. ความเศร้าโศกเสียใจ ความเศร้าหมอง, หดหู่, ท้อแท้ มีแต่ความทุกข์ นอกจากจะเป็นเหตุให้เบื่ออาหารแล้ว ยังส่งผลให้ 'น้ำเลี้ยงบำรุงหัวใจ' ที่เคยหล่อเลี้ยงกล้ามเนื้อและหลอดเลือดจนทำให้เกิดโรคได้ 'อารมณ์' ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทำให้เราหายใจสั้นๆ บ่อยๆ ก็จะป่วยง่าย ๆ ที่เห็นได้ชัด คือ ท้องอืดขึ้นเรื่อยๆ หายใจไม่โล่งโปร่ง ทำให้ 'ถุงน้ำดี' และ 'น้ำดีในตับ' ข้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

๘. โทสะ บุคคลที่มีโทสะในจิตใจอยู่เสมอ ย่อมไม่ค่อยมี 'สติ' รับรู้เรื่องต่างๆ รวมถึง 'ร่างกาย' ของตนเอง ทำให้มักกระทำการที่ฝ่าฝืนร่างกาย และไม่ดูแลตัวเอง ตลอดจนทำร้ายตัวเอง ซึ่งผลสุดท้ายย่อมทำให้เกิดโรคได้ ยังเป็น 'ความโกรธ' ยังทำให้ 'ถุงน้ำดี' ปิดเลย ลังเกิดคนที่

โกรธมาก จะเหนื่อยง่าย ๆ หอบก็ง่าย หุ้อ๊อ ตาพร่า ตาแสบ ตาลาย นี่เป็นอาการของ 'ลมในลำไส้' เพราะ 'ตับ' มี 'เม็ดเลือดเสีย' จำนวนมาก เกิดขึ้นจากโทสะ

สาเหตุต่างๆ ๔ ประการ ดังกล่าวนี้อาแพทย์แผนไทยถือว่าเป็น พฤติกรรมก่อโรค ที่ทำให้ธาตุในร่างกายไม่สมดุลและเป็นเหตุให้เจ็บป่วยได้

ในปัจจุบันนี้ ยังมีพฤติกรรมก่อโรคเพิ่มขึ้นอีก คือ

๑. อาบน้ำไม่ถึง ๓ ชั่วโมงแล้วนอนเลย ทำให้เกิดความเจ็บป่วยต่างๆ ได้ เพราะ 'ม้าม' ทำงานหนัก 'ม้าม' จึงอ่อนแอ ก่อให้เกิดโรค เช่น เมื่อยเนื้อเมื่อยตัวง่าย ยอกหลังง่าย เป็นตะคริวง่าย

๒. ชอบให้พัดลมจ่อหรือเป่าตรงๆ ตัว ไม่ยอมให้พัดลมส่ายไปมา จึงทำให้ 'ตับ' ทำงานหนัก

‘ต๊ับ’จะอ่อนแอ เส้นจะตึงง่าย แสบตาง่าย
ปวดหัวง่าย และปวดหลังด้วย

๓. ตื่นน้ำแข็งบ่อยๆ ไอศกรีมต่างๆ ทำให้
เส้นเลือดหดตัว หลอดเลือดหดตัวบ่อยๆเกิด
‘ความดันโลหิตสูง’ เมื่อร่างกายได้รับความเย็น
เข้าไปเรื่อยๆ ยิ่งจะทำให้ ‘ไต’ทำงานหนัก
‘ไต’อ่อนแอ ‘เส้นเลือด’ ก็จะตีบ ตัน แดก ได้ง่าย

ข้อห้ามสิบเอ็ดประการ

ข้อห้าม ๑๑ ประการ คือ

เมื่อ เป็นไข้ ห้ามอาบน้ำในเวลาไม่สบายมาก
อย่าทาของหอมเนื่องจากของหอมบางอย่าง
อาจเป็นพิษได้ ห้ามเสพเมถุน อย่าขัดผิว
จนร่างกายระบมซ้ำ อย่านอนกลางวัน อย่า
กอกโลหิต(เป็นวิธีการรักษาโรคโดยใช้ปลิง
ดูดเลือดออก) อย่าโกนผมหรือหนวดเครา
อย่าโกรธมีอารมณ์ อย่านอนตากแดดตากลม
อย่ากินอาหารที่ควาและมีมัน

✧ จากนั้นพิจารณาว่า.....

คนไข้เริ่มเจ็บป่วยมาถึงเพียงนี้แล้ว แปรปรวน
มาโดยลำดับเพียงนี้ เป็นสมุฏฐานอะไร และพิกัด
อะไร รวมความแน่นอนแล้วว่าอะไรพิกัด เรียกว่า
โรคอะไร ดังนี้แล้วจึงค้นหาต้นเหตุ เมื่อได้ความ
แล้ว พึงเอาอาการนั้น ๆ มาเป็นหลักวิเคราะห์
ว่า คนเจ็บนั้นเจ็บด้วยเหตุอันใด มีอะไรขาดหรือ
เกิน หรือกระทบกระเทือนอะไร จึงเป็นเหตุให้
เจ็บไข้ขึ้นได้

คนไข้ป่วยด้วย ๓ สาเหตุ

๑. ปิตตะ แปลว่า ‘น้ำดี’ จะมีทั้ง.....

ดีในฝัก คือ ท่อน้ำดีในตับ และถุงน้ำดี เมื่อ
มีปัญหา จะทำให้เกิดลมในลำไส้เล็ก-ลำไส้ใหญ่
-ในระบบทางเดินอาหาร จากนั้นย่อยไปหามาก

✧ อารมณ์ เครียด โทสะพยาบาท

→ ทำให้ ‘ถุงน้ำดี’ ปิด หายใจสั้น นอนหลับไม่
สะดวกตื่นง่าย

→ ส่งผลให้ มี‘เม็ดเลือดแดง’เพิ่มขึ้นเรื่อยๆจนหลับ
ยาก หรือทำให้นอนแล้วตื่นมาอีกกลางดึกบ่อยๆ

ดินนอกฝัก คือ ‘ม้าม’ ที่สามารถผลิต‘น้ำดี’
มาใส่ใน‘ถุงน้ำดี’ได้ ถ้า‘ม้าม’มีปัญหา จะส่งผลให้
มีลมนอกลำไส้ มีลมในกล้ามเนื้อ ทำให้เป็น
ตะคริวได้ง่าย ทำให้มีอาการนิ้วล็อค ตึงมือ ฝ่ามือ
เมื่อยๆ ไม่มีแรงง่ายๆ

๒. วาตะสมุฏฐาน

๑. ความหมายและกำเนิดแห่งธาตุลมใน
ทางการแพทย์แผนไทย

๑.๑ วาตะ หมาย “ระบบแห่งลม”

๑.๒ วาโย หมาย “ลักษณะแห่งลม”

๑.๓ ลม หมาย “ทิศทางการไหลเวียน”

๒. มูลเหตุแห่งอาการทางลม ๖ กอง

๓. ลักษณะแห่งอาการในแต่ละกองลม

๔. การวินิจฉัยสมุฏฐานเหตุทางวาตะ และ
การวินิจฉัยเหตุทางวาตะตามหลักเส้นประธานสิบ

๕. การวางยารักษาในแต่ละกองลม (ยาใน
บัญชียาหลักแห่งชาติ)

๖. ทดถกการทางการแพทย์แผนไทยเพื่อ
รักษาอาการทางลม

๖.๑ การเผายา

๖.๒ การพอกยา

๖.๓ การย่างยา

๖.๔ การอบตัว

๖.๕ การประคบร้อน – เย็น

๖.๖ การนวดรักษา

๖.๗ การโยยรักษา

๑. ความหมายและกำเนิดแห่งธาตุลม ในทางการแพทย์แผนไทย

๑.๑ วาตะ มิได้หมายถึงแค่‘ลม’ แต่หมายถึง
‘ระบบแห่งลม’ที่โคจรหมุนเวียนภายใน
ร่างกาย มีลักษณะไหลไปไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่
ทำหน้าที่ พัดพาน้ำ(ระบบเสมหะ) ให้เคลื่อน
ตามไป

‘ลม’นั้นกำเนิดเกิดได้เพราะมี‘ไฟ’ และมี

‘กำเดา’แห่งไฟ’เกิดขึ้นก่อน ‘ลม’จึงเกิดขึ้นตามมา
นั้นเป็นไปตามกฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติปรกติ
ดังนั้น **ปิตตะ(ระบบแห่งความร้อน) จึงเป็น
ปฐมเหตุให้เกิด วาตะ(ระบบแห่งลม) ตามมาเสมอ**
๑.๒ วาโย คือ ‘ลักษณะแห่งลม’ที่หายาและ
ประณีตต่างกัน

เกิดแต่ลักษณะแห่ง‘กำเดา’ที่มี‘ไฟ’ต่างกัน
และ**มีลักษณะต่างกัน**ตามลักษณะแห่ง‘อวัยวะ’
ที่‘ไฟ’นั้นอยู่ เช่น...

ลำไส้ใหญ่-น้อยหรือกระเพาะอาหารที่กลวง
เป็นช่องใหญ่

ไฟอุ่นกายและ**ไฟย่อย** จึงมีลักษณะเป็น
‘กำเดา’ที่แผ่ออกตามลักษณะแห่งอวัยวะนั้น **ลมที่**
เกิดตามกำเดาก็เช่นกัน จะมีลักษณะแผ่ออกตาม
เรียก ‘**ลมกองหยาบ**’

เส้นเลือดฝอย เส้นประสาทสมอง มีลักษณะ
เป็น**เส้นฝอยเล็กๆ ที่ละเอียดมาก** ‘ไฟอุ่น’กาย’
ที่ดำรงอยู่จะมี ‘**กำเดา**’ที่**สูงด้วยพื้นที่แคบเล็ก**
‘ลม’ที่เกิดตาม‘กำเดา’ จึงแรงและละเอียด
ตามลักษณะ‘กำเดา’เล็กที่เกิดนั้น เรียก ‘**ลมกองละเอียด**’
ดังนั้น ‘ลมละเอียด’จึงมีจำเป็นต้องมาจาก
‘ลมหยาบ’เสมอไป **จะเกิดต่างกันตามลักษณะ**
แห่งอวัยวะนั้นๆ

๑.๓ ลม ‘ทิศทางการไหลเวียน’เป็นสิ่งที่
รับรู้ได้ด้วยการสัมผัส มีร้อนมีเย็น เหตุเพราะ
ใน‘ลม’นั้น มี‘กำเดา’แทรกอยู่ และ**ลมนั้นเกิดแต่**
กำเดาเสมอ ลักษณะแห่งลมจะพัดไหลหมุนเวียน
อยู่ตลอดเวลา หาหยุดนิ่งไม่

มีทั้งสิ้น ๖ กอง ดังนี้

หากลมกำเดานั้น**ร้อน** จักพัด**ขึ้นบน** เรียก
‘**ลมพัดขึ้นเบื้องบน**’ (๑)

หากลมกำเดานั้น**ร้อนไม่มาก** จักพัด**ลงล่าง**
เรียก ‘**ลมพัดลงล่าง**’ (๒)

หากลมนั้น**เกิดตามแต่ไฟย่อยอาหาร** จัก
เรียก ‘**ลมวิ่งในลำไส้**’ (๓)

หากลมนั้น**เกิดแต่ไฟย่อยหรือไฟอุ่น**กายและ
กระจายออกในช่องท้อง จักเรียกว่า ‘**ลมวิ่งนอก**

ลำไส้’ (๔)

หากลมนั้น**เกิดแต่ไฟอุ่น**กายหรือ**ไฟระส่ำ**
ระส่ายหรือไฟแก่ชรา จักเรียกว่า ‘**ลมแล่นทั่ว**
กาย’ (๕) หมายถึง ‘**เลือดแดง และเลือดดำ**’

หากลมนั้นมาจากการ**หายใจเข้า-ออก**
จักเรียกลมนั้นว่า ‘**ลมหายใจเข้าออก**’ (๖)

๒. มูลเหตุแห่งอาการทางลม ๖ กอง

๒.๑ ลมหายใจเข้าและออก ‘เกิด’แต่ระบบ
อูระเสมหะหรือระบบทางเดินหายใจ **ทำงาน**
นำพา‘อากาศ’เมื่อ‘หายใจเข้า’ และนำพา‘ลม’
เมื่อ‘หายใจออก’

▲หากมีอาการทาง**คอเสมหะหรืออูระเสมหะ**
จักทำให้เกิด**คอเสลดและอูระเสลด** ส่งผลโดยตรงต่อ
‘ลมหายใจเข้า-ออก’ ทำให้**กำเริบ หย่อน หรือพิการไป**

◆หากอากาศภายนอก‘ร้อน’กำเดาจัก**มาก**

◆หากอากาศภายนอก‘เย็น’กำเดาจัก**น้อย**

จักมีผลต่อ‘ลมหายใจเข้า’เป็น**ลมร้อนและลมเย็น**

◆หาก**ลมร้อน** จัก**ขึ้นบน** อาจกำเริบได้

◆หาก**ลมเย็น** จัก**ลงล่าง** อาจกำเริบได้ เช่นกัน

เมื่อ**หายใจนำอากาศเข้า** กลายเป็น‘ลมหายใจ
เข้า’เข้าสู่**คอเสมหะ อูระเสมหะ คุฏเสมหะ**

เมื่อ**หายใจออก** เป็น‘ลม’จาก**คุฏเสมหะ**
ผ่านอูระเสมหะ ขึ้นคอเสมหะ ออกนาลิก

เหตุต้น จาก **คอ,อูระ,คุฏ**

เหตุตาม คือ **ลมหายใจเข้า-ออก**

นอกจากนั้น‘ลมหายใจเข้า-ออก’ยังเป็นเชื้อ
ให้‘**กำเดา**’ที่**คงอยู่**แรงขึ้น

‘**ลมร้อน**’เพิ่ม **กำเดาอุ่น**กาย

‘**ลมเย็น**’ลด **กำเดาอุ่น**กาย

๒.๒ ลมแก้หนักเกิดแต่‘ลมหายใจเข้า-ออก’
และ‘**ไฟสีกอง**’เป็น**เหตุต้นให้เกิด**

- หากเหตุต้น**ปรกติ** ลมจะแล่นในกายเป็นปรกติสุข

- หากเหตุต้น**หยาบ** ลมแล่นทั่วกายจะหยาบตาม และ

- หากเหตุต้น**กำเริบ** ลมแล่นทั่วกายจะกำเริบตาม

ทุกสิ่งล้วนสัมพันธ์กัน

๓ ต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

“ยุโรปจะไม่มีทางพัฒนาอุตสาหกรรมได้ดังที่ทำไปแล้ว

หากไม่ค้าทาสและล่าอาณานิคม”

(ดร.มาร์ติน จ้าคส์)



ทำไมต้องรู้ทัน? บทสรุป

หลังจากจักรวรรดิโรมันถอนตัวจากอังกฤษ และยุโรปตะวันตกเมื่อกลางศตวรรษที่ ๕ อังกฤษ และยุโรปโดยรวมก็ถดถอยและตกอยู่ใน “ยุคมืด”(DARK AGE-ค.ศ.๕๐๐-๑๔๐๐) อากาศที่หนาว ถึงหนาวมาก การเกษตรที่ล่าหลัง ทรัพยากรที่ จำกัด การต่อสู้แย่งชิงระหว่างเผ่าพันธุ์เดียวกัน และระหว่างเผ่าพันธุ์ ตลอดจนภัยพิบัติทาง ธรรมชาติและโรคระบาดรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็น ระยะๆ ทำให้ยุโรปตะวันตกโดยรวมเป็นทวีปที่ ยากจนที่สุดเมื่อเทียบกับอัฟริกา อเมริกาและ เอเชียโดยเฉพาะจีน คนเกือบทั้งหมดอยู่ในภาค การเกษตร การค้าขายมีน้อย ค่าใช้จ่ายเพื่อ อาหารมีสัดส่วนร้อยละ ๘๐ ของรายได้ และ ร้อยละ ๕๐ ของค่าใช้จ่ายส่วนนี้จะถูกใช้เพื่อซื้อ ขนบึงซึ่งผลิตเพียงเดือนละ ๑-๒ ครั้ง เมื่อ การเกษตรให้ผลดี พวกเขาจึงจะมีโอกาสใช้ร้อยละ ๑๐ ของรายได้สำหรับเสื้อผ้าและเสื้อผ้าของผู้เสียชีวิตจะตกทอดถึงทายาทโดยธรรมเท่านั้น ชีวิตใน

เมืองยิ่งเลวร้ายกว่าในชนบท คนจำนวนมากต้อง อาศัยอยู่ในสลัม คนรวยและนักบวชอาจมีชีวิตที่ดี กว่าคนทั่วไปแต่ก็ไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย ข้อแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจนก็คือพวกเขาสามารถ จ้าง “คนใช้”(servant) ได้ เมืองของยุโรปส่วนใหญ่ ก่อนศตวรรษที่ ๑๙ (พ.ศ.๒๔๔๓) คนประมาณ ๑ ใน ๗ ของประชากรดำรงชีพด้วยการเป็นคนใช้

ยุคน้ำแข็งน้อย(Little Ice Age) มาเยือนยุโรป ระหว่างปี ๑๔๓๐-๑๔๕๐ ในปี ๑๔๕๗ (พ.ศ.๒๐๐๐) ซึ่งอยู่ในระยะต้นยุคเรอเนซองหรือ “ยุคตื่นรู้ทาง วิชาการ” เมืองฟลอเรนซ์ซึ่งเป็นเมืองที่รุ่งเรือง ที่สุดก็มีประชากรร้อยละ ๘๐ เป็นคนจน เมือง โคโลญ ซึ่งมีประชากร ๕๐,๐๐๐ คน ก็มี “ขอทาน” ถึง ๒๐,๐๐๐ คน และในอังกฤษ คนร้อยละ ๒๕ ถูก จัดให้เป็นคนจนและไม่มียานทำ คนส่วนใหญ่อ่าน และเขียนไม่ได้ และเด็กส่วนใหญ่ไม่ได้รับการศึกษา เด็กอายุ ๗ ขวบก็เริ่มถูกฝึกให้ทำงาน เมื่อต้น ศตวรรษที่ ๑๗ (พ.ศ.๒๒๓๓) แรงงานร้อยละ ๘๐

ในโรงงานทอผ้าขนสัตว์เป็นสตรี พวกเขาถูกใช้งานในเมืองถ่านหินและโรงงานทำอิฐด้วย ค่าแรงที่ได้รับก็เพียงพอสำหรับการรอดชีวิตเท่านั้น ระหว่างกลางศตวรรษที่ ๑๖ ถึงกลางศตวรรษที่ ๑๗ จึงมีการจลาจลและการไม่ยอมจ่ายภาษีถึงกว่า ๖๐๐ ครั้ง ในทศวรรษ ๑๖๕๐ (พ.ศ. ๒๑๗๓) คนยากจนในเมืองฟลอเรนซ์ ๑๐ คนต้องรวมกันอยู่ในห้องเดียวและคน ๑๐ ครอบครัวต้องอาศัยในบ้านหลังเดียวซึ่งไม่มีน้ำและระบบจัดการของเสีย แม้ในต้นศตวรรษที่ ๑๙ คนเยอรมนี นอร์เวย์ และฝรั่งเศสก็ยังได้รับแคลอรีต่ำกว่าชาวลาตินและอเมริกาเหนือในยุคเดียวกัน

หลังพบทวีปอเมริกาในปี ๑๔๙๒ (พ.ศ. ๒๐๓๕) สภาวะของยุโรปเริ่มดีขึ้น แต่หมา แมวและศพก็ยังถูกกินอยู่ วิฤติครั้งสุดท้ายเกิดขึ้นระหว่างปี ๑๗๑๖-๑๘๔๕ (พ.ศ. ๒๓๕๙-๒๓๘๘) ซึ่งฝนตกเพิ่มขึ้นร้อยละ ๕๐ ในอังกฤษฝนตกแม้ในฤดูร้อน ทำให้การเพาะปลูกไม่ได้ผลและเกิดจลาจลทั้งในอังกฤษ ฝรั่งเศสและเบลเยียม พอถึงปี ๑๘๔๕(พ.ศ. ๒๓๘๘) ความอดอยากก็เกิดอีกจากการระบาดของ “โรครา” ที่เกิดขึ้นกับมันฝรั่งที่นำไปปลูกจากอเมริกา และนั่นเป็นเหตุให้ชาวไอร์แลนด์และชาวยุโรปอื่นๆ จำนวนมากอพยพไป “โลกใหม่”

การได้ที่ดินในโลกใหม่และเกาะในทะเลแคริบเบียน รวมทั้งได้แรงงานทาสและวัตถุดิบราคาถูกตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๖ ทำให้การปฏิวัติอุตสาหกรรมของยุโรปโดยเฉพาะอังกฤษเกิดขึ้นได้ และการล่าอาณานิคมที่ขยายตัวไปครอบคลุมทวีปเอเชียและแอฟริกาตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๗ ก็ทำให้อุตสาหกรรมและเศรษฐกิจของยุโรปขยายตัวอย่างรวดเร็ว เฉพาะในปี ๑๘๓๐ (พ.ศ. ๒๓๗๓) ปริมาณของฝ้าย น้ำตาลและไม้ที่อังกฤษนำเข้านั้นต้องใช้พื้นที่ปลูกถึงประมาณ ๗๕ ล้านไร่ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ใหญ่กว่าพื้นที่เพาะปลูกทั้งหมดของอังกฤษ ดรมาร์ติน จาคส์ ศาสตราจารย์รับเชิญอาวุโสของ London School of Economics และอีกหลายมหาวิทยาลัยกล่าวไว้ในหนังสือ “When China Rules The World, ๒๐๑๒” ของเขา

ว่า “ยุโรปจะไม่มีทางพัฒนาอุตสาหกรรมได้ดังที่ทำได้แล้วหากไม่ค้าทาสและล่าอาณานิคม” แม้กระนั้นเศรษฐกิจของยุโรปซึ่งเริ่มจุดประกายด้วยอุตสาหกรรมสิ่งทอเมื่อประมาณปี ๑๗๘๐ (พ.ศ. ๒๓๒๓) ก็ไม่ได้แซงหน้าจีนจนปลายศตวรรษที่ ๑๙ สิ่งเดียวที่ยุโรปล่าหน้าจีนตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๖ ก็คือ “อาวุธ” และ “การใช้ความรุนแรงอย่างเป็นระบบ” ดังคำกล่าวของศาสตราจารย์แฮมวอล ฮันทิงตัน ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด การล่าหน้าดังกล่าวเป็นผลของการที่ชาวยุโรปต้องเอาชีวิตรอดด้วยการแข่งขัน แย่งชิง ต่อสู้ และเข่นฆ่ากันตลอดเวลาพันๆปี จึงพัฒนาอาวุธล่าหน้าจีนไปมาก ทั้งๆที่ยุโรปเรียนรู้การทำดินปืนจากจีน เกี่ยวกับความสำเร็จของยุโรบนั่น นักประวัติศาสตร์จำนวนมากสรุปไว้ว่า:

“ชาวยุโรปต้องสมุทรเพื่อหาทองคำ แรงงาน ทาสและที่ดิน พวกเขาบรรลุจุดประสงค์ทั้งสามข้อเมื่ออย่างต่ำขึ้นบนแผ่นดินอเมริกา ถ้าไม่พบโลกใหม่ ยุโรปตะวันตกก็ยังเล็กกระจ้อยร่อย ล้าหลังและต้องพึ่งพาภาคตะวันออก(จีน) ในเรื่องการรับทอดเทคโนโลยี วัฒนธรรมและความมั่นคงต่อไป”

อนึ่ง สิ่งที่เรียกว่า “การค้าเสรี” ที่อังกฤษนำมาใช้เมื่อกลางศตวรรษที่ ๑๙ นั้นก็ไม่มีเสรีอยู่ในตัว เพราะบริษัทที่ตั้งขึ้นเป็นการลงทุนโดยพ่อค้าแล้วได้รับพระราชทานสิทธิในการครอบครองดิน-แดน ผูกขาดการค้าและปราบปรามชาวพื้นเมืองจากกษัตริย์ซึ่งได้รับส่วนแบ่งตามสัดส่วนของกำไร กฎเกณฑ์ต่างๆ ก็ไม่ได้เขียนขึ้นโดยการชี้แนะของ “ตลาด” มันเป็นระบบปิด(closed system) ที่ไม่เสรี มันถูกสร้างขึ้นเพื่อการปล้นชิง(despoliation) และทำลายกิจการในท้องถิ่นโดยการใช้อำนาจเป็นธรรม(despotism) ใดๆก็ตาม การค้าเสรีของอังกฤษมีอายุไม่ยืนยาว พอสหรัฐพัฒนาอุตสาหกรรมจนแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ และกลายเป็นคู่แข่งของตน อังกฤษก็หันไปสู่การปกป้องอุตสาหกรรมภายในหรือ Protectionism อีกครั้ง

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ผมเคยสูบบุหรี่ กินเหล้า เจ้าชู้ เล่นการพนัน ต้องขายที่ดินได้เงินเป็นล้านไปใช้หนี้
เมียบอกว่าทรัพย์สินมรดกที่เสียไปไม่เสียตายเลย เพราะดีใจมากๆที่ผมสัญญาว่า
จะหยุดอบายมุขทุกอย่าง จะปฏิบัติตัวอยู่ในศีล ๕ เอาเวลาที่สูญเสียกลับคืนมา



<http://www.gazetadejoinville.com.br/portal/wp-content/uploads/2015/05/ALCOOLISMO-660x330.jpg>

อบายมุขพาทุกข์ที่สุด

ช่วงเดือนสิงหาคม ทางเรือนจำกลางของ
จังหวัดต่าง ๆ จะมีงานวันเยี่ยมญาติใกล้ชิด
เพื่อเปิดโอกาสให้ญาติเข้าเยี่ยมผู้ต้องขังโดยไม่มีย
กีดขวาง พูดคุยและนั่งกินข้าวร่วมกับผู้ต้องขังได้

หลายคนตอนอยู่นอกห้องขังเคยเป็นนักฆ่า
เก่งในการใช้มีดใช้ปืน แต่จะเก่งกาจขนาดไหน
ก็ตาม ถ้าตกเข้าไปอยู่ในเรือนจำมีรั้วกำแพงสูง
๕-๖ เมตรแถมขดลวดหนามวางยาวตลอดบน
กำแพงอย่างแน่นหนา อีกทั้งสายไฟที่ติดตั้งเหนือ
ลวดหนามอีกชั้นหนึ่ง ก็ยากที่ใครจะหลบหนี
พ้นออกมาจากกำแพงคุนั้นได้

ตารางชีวิตประจำวันต้องเป็นไปตามกฎ
ระเบียบ ไม่ว่าจะเวลาตื่นนอน อาบน้ำ กินข้าว ออก
กำลังกาย ทำงานในส่วนที่รับผิดชอบ และต้อง
เข้าไปพักประจำอยู่แต่ในกรง(เรือนนอน) ตั้งแต่
เวลาสี่โมงเย็นไปถึงหกโมงเช้าวันใหม่ ในที่นี้ทุก
คนเท่าเทียมกัน ดังที่พระรูกเกียรติ รักชีวิตธัมโม
อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเคย
เข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำกว่า ๕ ปี เล่าว่า “(สมัย

นั้น)คนเข้าคุกวันละกว่า ๔๐ คน เสาร์-อาทิตย์ก็ไม่
เว้น แต่คนปล่อยตัวมันน้อย วันละ ๑ คน บางวัน
ก็ไม่ปล่อย ขณะที่เรือนนอนขนาดเท่าเดิม อย่างที่
อุดรธานี ซึ่งหลวงพ่อกเคยไปติดอยู่ ตอนเข้ามีคน
อยู่ ๑,๕๐๐-๑,๖๐๐ คน แต่เดี๋ยวนี้มากถึง ๓,๐๐๐
คน วันๆ หนึ่งนักโทษต้องอยู่ในเรือนนอนตั้งแต่ ๔
โมงเย็นถึง ๖ โมงเช้า คิดเป็น ๑๔ ชั่วโมง มันก็เลย
แออัดเป็นธรรมดา เวลานอนก็ต้องนอนเบียดกัน
ต้องนอนตะแคง นอนสลับฟันปลาบ้าง เอาซากาย
กัน บางทีลุกไป กลับมา...ที่ก็หาย ต้องนั่งหลับก็มี
แถมแต่ละคนมีกลิ่น ต้องใช้พัดลมช่วย หากวันนั้น
ไฟดับ กลิ่นก็เหม็นจนแทบจะหายใจไม่ออก..”

เพื่อนบ้านไหว้วานให้ประเสริฐขับรถไปส่ง
เพื่อจะไปเยี่ยมลูกชายที่เรือนจำกลาง ซึ่งติดคุก
มาประมาณปีกว่าด้วยคดีเสพยาบ้าและมีไว้ใน
ครอบครองหลายเม็ด

พ่อแม่และญาติๆ เข้าไปเยี่ยมข้างก็คงใช้เวลา
ไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง ประเสริฐจึงเดินตรงไปที่
ศาลาพักริมรั้วใกล้ปากทางออกจากเรือนจำ เพื่อ

พักรอเพื่อนบ้านที่เพิ่งเข้าไปเยี่ยมลูกชาย

ชายผิวดำแดงใส่รองเท้าแตะ กางเกงขาสั้น สีดำใส่เสื้อสีขาวสดที่ดูยังใหม่ เขามานั่งในศาลา เขาสูบบุหรี่พ่นควันปุยๆ ไปหน้ามีรอยยิ้ม

“รอญาติหรือครับ” เขาหันมาทัก

“ครับ แล้วคุณคงมาเยี่ยมญาติเหมือนกัน”

เขารับตอบสวนมา “ผมฟังจะพ้นโทษออกมาเดี๋ยวนี้เอง”

ประเสริฐยิ้มเพื่อผูกมิตร “ผมก็มาเยี่ยมญาติ คดีเสพยาและมียาไว้ในครอบครองแล้วคุณก็คดียาเหมือนกันหรือเปล่าครับ”

“ครับ ผมมียาสี่สิบเม็ด” เขาตอบ

ประเสริฐกล้ำถามเพราะดูลักษณะของเขา ต้องการเพื่อนคุย ถามถึงอายุ เขาบอกว่าห้าสิบปี มีอาชีพทำสวนยางพารา และที่เสพยาก็เพราะว่าอยากเพิ่มความขยันในเวลาทำงาน เขาบอกว่าอยู่ในเรือนจำนั้นมันเหมือนอยู่ในอีกโลกหนึ่งเว้นขาดยาบ้าเป็นปีๆ ก็ทนได้

“ถ้าออกไปแล้วคิดจะเสพยาอีกไหม” ประเสริฐลองถามดู

เขาตอบว่า “ออกไปคบเพื่อนอีกก็ไม่แน่ใจ”

ประเสริฐแนะนำให้เขาหันมาปลูกทำสวนกล้วยจะดีกว่า เพราะจะได้พักเต็มที่ในช่วงกลางคืน ประเสริฐก็มีสวนกล้วยมีลูกโตขายได้ราคา ทำที่เขาตั้งใจฟัง

ประเสริฐนึกถึงพ่อครูสมณะโพธิรักษ์เคยแสดงธรรมเกี่ยวกับอาการ ๓๒ ซึ่งเขายังคงจำได้ดี และลองประเมินหนุ่มใหญ่เจ้าของสวนยางก็เห็นว่าคิดว่าน่าพอคุยกันรู้เรื่องบ้าง ใจรู้สึกปรารถนาดี จึงตัดลิ้นใจเอ่ยขึ้น

“ผมขออนุญาตพูดคุยเรื่องชีวิตนิดหน่อยได้ไหมครับ”

แววตาทำตาของเขาดูเปิดรับ ประเสริฐจึงพูดต่อไป

“ที่จริงชีวิตแต่ละคนมีคุณค่ามาก ทุกคนมีส่วนประกอบสรีระร่างกายอย่างที่เรารวบรวมว่าอาการ ๓๒ ก็รวมไว้หมดทั้งกระดูก เลือด

เนื้อ หรือแม้แต่อาหารใหม่ที่กินเข้าไป เสดลในลำคอ หรือลมหายใจแต่ละเอือกก็จะนับรวมเข้าเป็นอาการ ๓๒ ในกายของเรา แต่ละวันอาการ ๓๒ จะทำงานสอดคล้องประสานกันเป็นปกติ แต่คนเราก็นำเอาสิ่งอื่นๆ เช่น ผื่น เหล้า บุหรี่ กาแฟ ยาใต้ป ยาบ้า ยาอี เสพเข้าไปเพิ่มให้เป็นอาการ ๓๓ เพิ่มบ่อยๆ อาการ ๓๒ จะเสพรับจนเคยชิน จากนั้นก็โรคคอตีบ เช่น คนที่เสพติดกาแฟจัดๆ เมื่อถึงเวลาไม่ได้กินกาแฟจะปวดท่ายทอยโดยอัตโนมัติ เมื่อกินกาแฟเข้าไปสักพักอาการปวดก็หายไป หรือหลายคนไม่ได้กินกาแฟจะหงุดหงิดงุ่นง่านแทบจะทำงานไม่ได้ เพราะอาการ ๓๒ มันอ่อนแอลง ต้องรอเสริมให้เป็นอาการ ๓๓ เสียก่อนถึงจะทำงานได้”

“ตอนนี้ร่างกายของคุณนับว่าได้ปรับมาทำงานอยู่ในระบบอาการ ๓๒ ลงตัวดีแล้ว คุณไม่ได้เสพยามาเป็นปีๆแล้ว หากคุณกลับไปเสพยาอีกเพียงครั้งเดียว อาการ ๓๓ ก็จะเข้ามาเป็นนายพันที่ทำให้ อาการ ๓๒ อ่อนแอลงอย่างที่เคยเป็น ชีวิตจิตใจจะวนเวียนตกไปเป็นทาสยาเสพติดไปตลอดชีวิต ซึ่งน่าเสียดาย ควรที่จะปรับเปลี่ยนดูแลทั้งสรีระร่างกายและจิตใจมาเป็นคนใหม่ตั้งแต่ตอนนี้เลยดีกว่า หรือคิดว่าจะรอไปจนถึงอายุ ๗๐-๘๐ ค่อยเปลี่ยนแปลงตัวเอง”

หนุ่มใหญ่เจ้าของสวนยางยิ้ม ท่าที่ดูรับได้กับสิ่งที่ประเสริฐพูด

“แต่ก่อนผมก็เคยสูบบุหรี่ กินเหล้า เจ้าชู้ เล่นการพนัน ต้องขายที่ดินไปแปลงหนึ่งได้เงินเป็นล้านเพื่อเอาไปใช้หนี้ เมียบอกว่าทรัพย์สิ้นมรดกที่เสียไปไม่เสียดายเลย เพราะดีใจมากที่ผมสัญญาว่าจะหยุดอบายมุขทุกอย่าง จะปฏิบัติตัวอยู่ในศีล ๕ เอาเวลาที่สูญเสียกลับคืนมา คิดว่าถ้าคุณกลับไปตั้งใจปฏิบัติตัวเป็นคนใหม่ ภรรยาคงดีใจยิ่งกว่าถูกหวยได้เงินเป็นล้านๆ”

หนุ่มใหญ่ไม่ได้ตอบว่าอะไร ท่าที่ดูครุ่นคิด ประเสริฐก็ได้แต่หวังว่า เขาน่าจะได้ปรับเปลี่ยนชีวิตห่างไกลอบายมุขเพื่อความสุขที่ยั่งยืน ๓



กรณีที่มีผู้ขัดขวางหรือมีเหตุอันสมควรเชื่อว่าจะมีผู้ขัดขวาง
เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจ
แจ้งให้เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจช่วยเหลือได้
ในการนี้ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจจับกุม
และควบคุมตัวผู้ขัดขวางได้เท่าที่จำเป็น



อำนาจทั่วไปของเจ้าพนักงานบังคับคดี

เมื่อศาลได้ออกหมายบังคับตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจในฐานะเป็นเจ้าพนักงานศาลในการดำเนินการบังคับคดีให้เป็นไปตามที่ศาลได้กำหนดไว้ ทั้งนี้จะเรียกเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาช่วยเหลือก็ได้

เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจในฐานะเป็นผู้แทนของเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในอันที่จะรับชำระหนี้หรือทรัพย์สินที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลภายนอกนำมาวาง มีบางกรณีที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาเห็นว่าถ้าปล่อยให้มีการยึดหรืออายัดทรัพย์สินหรือเงินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา จะทำให้ความน่าเชื่อถือของลูกหนี้ตามคำพิพากษาจากบุคคลภายนอกหรือลูกค้าของลูกหนี้ตามคำพิพากษาเสียไป และอาจกระทบต่อธุรกิจของลูกหนี้ก่อให้เกิดความไม่เชื่อมั่น ลูกหนี้จึงรับหาเงินมาวาง

เพื่อชำระหนี้ตามคำพิพากษา เพื่อไม่ให้เกิดการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของลูกหนี้

เงินที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลภายนอกนำมาวางโดยมิได้เป็นผลมาจากการยึดหรืออายัด ต้องนำมาชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของผู้ขอบังคับคดี เว้นแต่มีการยื่นคำขอเฉลี่ยทรัพย์สินของเจ้าหนี้ตามคำพิพากษารายอื่นไว้ก่อนแล้ว ต้องนำไปเฉลี่ยให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาทุกคนตามสัดส่วน หนี้มากได้ส่วนแบ่งมาก หนี้น้อยได้ส่วนแบ่งน้อย แต่เงินดังกล่าวที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลภายนอกนำมาวางนั้นได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมในการบังคับคดี

ค่าธรรมเนียมในการบังคับคดีนั้น ถ้ามีการขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัด ต้องชำระค่าธรรมเนียมร้อยละ ๓ ของ

จำนวนเงินที่ขายหรือจำหน่ายได้ ทั้งนี้ต้องเสียค่า
ประกาศและค่าใช้จ่ายต่างหาก

ถ้าจ่ายเงินที่ยึดหรืออายัดแก่เจ้าหนี้ ต้องชำระค่า
ธรรมเนียมร้อยละ ๒ ของจำนวนเงินที่ยึดและอายัด

ถ้ายึดทรัพย์สินซึ่งไม่ใช่ตัวเงินแล้วไม่มีการขาย
หรือจำหน่าย ต้องชำระค่าธรรมเนียมร้อยละ ๒
ส่วนการกำหนดราคาทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดเพื่อ
เสียค่าธรรมเนียมนั้น ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีเป็น
ผู้กำหนด ถ้าไม่ตกลงกัน ให้คู่ความที่เกี่ยวข้องเสนอ
เรื่องต่อศาล

เมื่อมีการยึดหรืออายัดเงินหรืออายัดทรัพย์สิน
แล้วไม่มีการขายหรือจำหน่าย ต้องชำระค่า
ธรรมเนียมร้อยละ ๑ ของจำนวนเงินที่ยึดหรือ
อายัด หรือราคาทรัพย์สินที่อายัด ให้เจ้าพนักงาน
บังคับคดีเป็นผู้กำหนด ถ้าไม่ตกลงกัน ให้คู่ความที่
เกี่ยวข้องเสนอเรื่องต่อศาล

ถ้าขายทรัพย์สินโดยวิธีประมูลระหว่างคู่ความ
ชำระค่าธรรมเนียมร้อยละ ๒ ของราคาประมูลสูงสุด

เจ้าพนักงานบังคับคดีมีหน้าที่รักษาเงินทรัพย์สิน
และเอกสารที่ได้มาตามอำนาจหน้าที่ของตน รวมทั้ง
ให้มีอำนาจขัดขวางมิให้บุคคลใดสอดเข้ามา
เกี่ยวข้องโดยมิชอบด้วยกฎหมาย กับเงินหรือ
ทรัพย์สิน หรือเอกสารเช่นว่านั้น ตลอดจนมี
อำนาจติดตามและเอาคืนซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือ
เอกสารดังกล่าวจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิที่จะยึดถือ
เอาไว้ เมื่อมีความจำเป็น เจ้าพนักงานบังคับคดี
มีอำนาจแจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ
ช่วยเหลือ ในกรณีเช่นนี้ พนักงานฝ่ายปกครองหรือ
ตำรวจมีอำนาจจับกุมและควบคุมตัวผู้สอดเข้าไป
เกี่ยวข้องหรือผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือเงิน ทรัพย์สิน
หรือเอกสารดังกล่าว ได้เท่าที่จำเป็นในการปฏิบัติ
หน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดี

ทรัพย์สินบางชนิดต้องมีการบำรุงรักษาด้วย เช่น
รถยนต์ต้องติดเครื่องยนต์อย่างสม่ำเสมอเพื่อ
รักษาการทำงานของเครื่องยนต์ ถ้าเป็นสัตว์เลี้ยงก็
ต้องให้อาหารให้น้ำตามสมควร แล้วบริหารจัดการขาย
ทอดตลาดให้เร็วที่สุด การดูแลรักษาทรัพย์สินแต่ละ

ชนิดต้องดูแลรักษาตามสภาพและลักษณะการ
ใช้งาน ของเนาเสียหรือบุดง่ายก็ต้องรีบดำเนินการ
ตามระเบียบหรือมอบหมายให้ลูกหนี้เองดูแลรักษา
ไว้ หรือรีบจำหน่ายเปลี่ยนเป็นเงินมารักษาไว้แทน

การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดีนั้น
ต้องบังคับคดีในวันทำการงานปกติในเวลาระหว่าง
พระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกเท่านั้น เว้นแต่
การทำงานติดพันยังไม่แล้วเสร็จประกอบกับมีความ
จำเป็นและสมควรจะกระทำต่อไปหลังพระอาทิตย์
ตกก็ได้ ในกรณีมีความจำเป็นและสมควร ศาลจะ
อนุญาตให้ดำเนินการบังคับคดีนอกวันทำการงาน
ปกติหรือในเวลาหลังพระอาทิตย์ตกก็ได้

ในการดำเนินการบังคับคดีแก่ลูกหนี้ตาม
คำพิพากษา ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีแสดงหมาย
บังคับคดีให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ครอบครอง
และดูแลทรัพย์สินที่ถูกบังคับคดีทราบ เพราะ
บางครั้งแม้ทรัพย์สินนั้นจะเป็นของลูกหนี้แต่อาจจะอยู่
ในความครอบครองของบุคคลอื่น เช่น ลูกหนี้ตาม
คำพิพากษานำไปให้บุคคลภายนอกเช่า หรือจ้างให้
บุคคลภายนอกดูแลรักษาไว้ หรือนำไปซ่อมแซม
และอยู่ที่ร้านที่รับซ่อมแซม เป็นต้น ถ้าบุคคล
ดังกล่าวไม่อยู่หรือไม่อาจแสดงหมายบังคับคดีได้
ด้วยเหตุใดๆ ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีปิดสำเนา
หมายบังคับคดีไว้ในที่แลเห็นได้ง่าย ณ สถานที่
บังคับคดีนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ถือว่าเป็นการแสดง
หมายบังคับคดีให้บุคคลดังกล่าวทราบแล้ว

ในกรณีมีเหตุสมควรเชื่อว่าทรัพย์สินของลูก
หนี้ตามคำพิพากษา หรือมีบัญชี เอกสาร จดหมาย
หรือวัตถุอื่นใดเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของ
ลูกหนี้ตามคำพิพากษาอยู่ในสถานที่ที่บุคคลอื่น
ครอบครองเจ้าพนักงานบังคับคดีอาจยื่นคำขอ
ฝ่ายเดียวโดยทำเป็นคำร้องต่อศาล เพื่อขอให้ศาล
ออกหมายค้นสถานที่นั้น เมื่อศาลรับคำร้องดังกล่าว
แล้วศาลจะนัดไต่สวนโดยไม่ชักช้า ถ้าศาลพอใจจาก
พยานหลักฐานที่เจ้าพนักงานบังคับคดีตามคำพิพากษานำมาสืบ
หรือที่ศาลได้เรียกมาเอง ว่ามีเหตุอันควรเชื่อ
ตามที่ร้องขอ ศาลมีอำนาจที่จะออกหมายค้นให้

เพื่อให้เจ้าพนักงานบังคับคดีไปตรวจสอบและยึดทรัพย์สินหรือสิ่งของต่างๆ ดังกล่าวในขอบเขตและเงื่อนไขตามที่ศาลเห็นว่าจำเป็น แต่ถ้าศาลยกคำขอ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวไม่ได้ ถือว่าเป็นที่สุด

ในกรณีที่ผู้เข้ามาขัดขวางการบังคับคดี เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจดำเนินการไปตามความจำเป็นและสมควรแห่งพฤติการณ์เพื่อดำเนินการบังคับคดีให้เป็นไปจนได้ เช่น ไปยึดรถยนต์แต่มีคนเอาสิ่งกีดขวางมาปิดกั้นถนนไม่ให้ขบวนรถคันดังกล่าวไป เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจเอาสิ่งกีดขวางออกได้ หรือไปยึดทรัพย์สินในบ้านมีผู้มาปิดกั้นประตูไม่ให้พาทรัพย์สินออกมา เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจที่จะทำลายประตูหรือสิ่งปิดกั้นเท่าที่จำเป็นเพื่อนำทรัพย์สินออกมาให้ได้ ในกรณีที่ผู้ขัดขวางหรือมีเหตุอันสมควรเชื่อว่าจะมีผู้ขัดขวาง เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจแจ้งให้เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจช่วยเหลือได้ ในการนี้ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจจับกุมและควบคุมตัวผู้ขัดขวางได้เท่าที่จำเป็นแก่การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดี

กรณีที่มีการละเมิดเกี่ยวกับการบังคับคดีต่อลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือบุคคลภายนอกเพื่อความเสียหายที่เกิดจากหรือเกี่ยวเนื่องกับการยึดอายัด เช่นไปยึดทรัพย์ของคนอื่นที่ไม่ใช่ของลูกหนี้ตามคำพิพากษาทั้งที่ไม่มีหลักฐานว่าเป็นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาจนบุคคลภายนอกได้รับความเสียหาย หรือขายทรัพย์สินโดยมิชอบ หรือเกินกว่าที่จำเป็นแก่การบังคับคดี เช่น มีหนี้ตามคำพิพากษาไม่มาก ทรัพย์ชิ้นเล็กๆ ของลูกหนี้ตามคำพิพากษามีแต่ไม่นำยึด กลับไปนำยึดที่ดินแปลงใหญ่ที่ราคาสูงเกินจำนวนหนี้ตามคำพิพากษามากหลายเท่าตัว เพื่อกดดันแก่งลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือการบังคับคดีโดยไม่ชอบในกรณีอื่น เช่น ยึดที่ดินลูกหนี้ตามคำพิพากษาไว้จำนวนมากหลายแปลง ทั้งที่เขานำเงินไปวางเพื่อชำระหนี้และแจ้งให้ทราบแล้ว หรือตกลงประนีประนอมกันแล้วว่าลูกหนี้จะผ่อนชำระหนี้ให้แต่ยังไปนำยึดที่ดินหรือบ้านของ

ลูกหนี้ตามคำพิพากษาอีก เพื่อให้ลูกหนี้อับอาย เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่ต้องรับผิดชอบ แต่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษายังต้องรับผิดชอบ เว้นแต่เจ้าพนักงานบังคับคดีได้กระทำการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

กรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่ยึดทรัพย์สินหรือไม่อายัดสิทธิเรียกร้องอันจะต้องยึดหรืออายัดหรือไม่ขายทรัพย์สิน หรือไม่ดำเนินการบังคับคดีในกรณีอื่น หรือไม่กระทำการดังกล่าวข้างต้นภายในระยะเวลาอันสมควรโดยจงใจหรือปราศจากความระมัดระวัง หรือโดยสมรู้เป็นใจกับลูกหนี้ตามคำพิพากษา เป็นเหตุให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้รับความเสียหาย ให้ถือว่าเป็นเรื่องความละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้ฟ้องคดีดังกล่าวต่อศาลยุติธรรม เช่น แก่งหลวงให้ช้าเพื่อให้ลูกหนี้ได้ไปเก็บผลไม้หรือตัดฟันต้นไม้ในที่ดินออกขายให้หมดก่อน จึงเข้าไปยึดในภายหลัง หรือเพื่อให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาไปรื้อบ้านขายก่อนคงเหลือแต่ที่ดินที่ราคาต่ำไม่พอแก่การชำระหนี้ หรือไม่ยอมอายัดหุ้นในสหกรณ์ตามที่ได้รับแจ้ง ปลอมยให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาไปลาออกจากการเป็นสมาชิกสหกรณ์และรับเงินค่าหุ้นหนีหายไป ทั้งที่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแจ้งให้ทราบภายในเวลาสมควรแล้ว

การยึด ใช้ในกรณีที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษามีกรรมสิทธิ์ในเงินหรือทรัพย์สินแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ในความครอบครองของลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือไม่หรือไม่ และไม่ว่าทรัพย์สินนั้นจะมีรูปร่างหรือไม่ก็ตาม

การอายัด ใช้ในกรณีที่ลูกหนี้อย่างไม่มีกรรมสิทธิ์ในเงินหรือทรัพย์สินนั้น แต่ลูกหนี้ตามคำพิพากษามีสิทธิเรียกร้องจากบุคคลภายนอก ส่งมอบหรือโอนทรัพย์สินให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาในกรณีครบเงื่อนไขหรือเงื่อนไขเวลา เช่น เงินเดือน เงินปันผล ดอกเบี้ย เป็นต้น

การขอให้ศาลบังคับให้บุคคลภายนอกชำระหนี้ตามสิทธิเรียกร้องของลูกหนี้ตามคำพิพากษาเสมือนบุคคลภายนอกเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาก็สามารถทำได้โดยเจ้าหนี้เป็นผู้ร้องขอต่อศาล ■

พระ(เจ้า)ย่าแผ่นดิน

น้อม “ศาสตร์” ตรองพิณิจ ตราตรึงจิตเทิดทูนยิ่ง
พระองค์มีทอดทิ้ง เอื้อปวงชนทั่วอาณา
ตรากรตร้า่างพระบาท มั่นหยั่ง “ศาสตร์พระราชา”
มุ่งสุขมวลประชา เอมอุดมสถาวร
สำเหนียกลำนึกไทม ราชการไทยสรรพองค์กร
หน้าที่ต่อราษฎร แทนพระองค์มุ่งบำเพ็ญ
อีกทั้งนักการเมือง พึงประเทืองประเทศเข็ญ
ทำนุพันลำเค็ญ ปวงประชาสุขสมบูรณ์
พร้อมสรรพล้ำเลิศล้ำ เลิศล้ำกว่าโคกาคูร
คงมั่นมีสร้างสุญ ภักดีด้วยทดแทนคุณ
เลือดเนื้อแม่ชีวิต น้อมอุทิศเทิดเกื้อหนุน
ร่วมสนองเป็นกองทุน เอื้อชาติไทยบรรลุลการ
รวมใจเป็นหนึ่งเดียว มั่นกลมเกลียวประสานงาน
ผนิภพลังจิตวิญญาน ลักการะ...พระภูมิินทร์.

ภาพจาก : http://www.creativemove.com/wp-content/uploads/2016/06/13427957_1130399597017520_193260557912391596_n.jpg



ขออภัย “เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๓๒๔ คอลัมน์ปิดท้าย ลง
ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ตผิดพลาด ขอน้อมรับความผิดพลาด
ทุกประการนั้น และจะระมัดระวังให้ยิ่งขึ้น
พร้อมนี้ได้แก้ไขให้ถูกต้องแล้วในฉบับที่ ๓๒๕ นี้
กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร”



หยุดเขย่าโผปรับครม.ใหม่
‘บักตุ๋’ขอร้อง
ยันคัดคนเก่งมีความสามารถ
 พร้อมเริ่มมือทำงานฉบับไวรวด์เร็ว
 โพลล์หนุนเลือกตั้งก่อนสส.
 ลดความตึงเครียดทางการเมือง



'อ้อย-นิพิฏฐ์' โยนหินรบ. 2 พรรคใหญ่ เชิดชีโรครบคสช.
 ... 27 พ.ค. 2560, 18:11 น.

พท.-ปชป.แบะท่า จับมือลุย ดักรบ.-สกค "คนนอก"
 "นิพิฏฐ์" ชงเชิดชีโรครบคสช. "ธีรยุทธ-ธีระชัย" สับศก.

วันที่ 27 พฤษภาคม 2560 - 08:04 น.



2 พรรคใหญ่แบะท่า!
จับมือตั้งรบ.

การเมืองขยับ ครม. 'ตุ๋' ชูเชิดชีโรครบคสช.

Tag: ThaiPrachin | 27 พ.ค. 2560 08:02



นิพิฏฐ์จัดการพบปะกับพรรคการเมือง "อ้อย" ขานปชป. สกค "คนนอก"

หนทางพิสูจน์ม้า(คสช.)- กาลเวลาพิสูจน์นักการเมือง

จำเนียรกาลล่วงพ้น
 พสกทั่วแดนปฐพี
 ธ สถิตมั่นในฤดี
 ผลแผ่ “ศาสตร์ฯ” เกริกหล้า
 ปวงประชานานซึ่ง
 ยามยังเหยียบไฟทไกล
 พระองค์แผ่พระทัย
 ดูกดงฝนโปรยเม้น
 กลภารกิจเยี่ยงนี้
 สูงยิ่งกลับกระทำ
 ลำแดงเด่นชัดนำ
 ประพฤตติรับใช้

สรรค์เสกประจักษ์แจ้ง
 จึงยอมลำแดงชัด
 หากคงมั่นชาติกษัตริย์
 สมานหนึ่งเสมือนเดิวนี้
 “ประเทืองชาติ” ต่างอ้าง
 “จริงไม่จริง” ผลงาน
 ปวงชนใช้สะพาน
 “คนชั่ว” เดินหลีกหนี
 รังสีสดแจ่มจ้า
 ฝืนฝ่าถึงคืนวัน
 ภารกิจส่วนสัมพันธ์
 คสช. ส่วนเกินยามไร

ขวปี
 พรำฟ้า
 กอปรก่อ
 แกร่งต้านโลกถวง
 สุดใจ
 ทั่วแคว้น
 เยือนถิ่น
 จำขึ้นปวงชน
 พฤตกรรม
 ดำได้
 เป็นเยี่ยง
 เช่นชั้นสามัญ
 ยืนหยัด
 แจ่มชี้
 ศาสนร่วม
 ย่อมยังกวนเมือง
 อุดมการณ์
 ย่อมชี้
 ทอดผ่าน
 ห้างพันอเวจี
 ทอฝัน
 มั่นไว้
 สองฝ่าย
 คำคุ้มครองเมือง.

ชุดท็อกซ์ ฟารินขวัด

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade
สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีท็อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีท็อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

0 2733 6670

0 2733 4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โกคาพันธุ์ 09 0828 2728

ศีลสนิท น้อยอินตะ 08 1253 7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

farinkwan@gmail.com, baiyanang@gmail.com

แสงธรรมต้องทอबर

• เฟ่งมองผ่านเมฆเงใจให้ซ้ำ
คล้าดำซ้ำเป็นเห็นปานขวานผ่า
ความคิดเคยเฉยเชื่อนก็เดือนตามมา
แม้เพียรเฟ่งแพงแรงพาพองธรรมก้าวมาหน้าแนวแล้วเล่า

• ก็ยังช่างเย็นเช่นยาคำไร
หรือคนไชร่ชานเขลาคลานคุกเข่า
ยอมชบจนช้อนจนได้ดมชมเขา
มีเงยหน้าเลย เคยเนาฉันใดก็เยาว์เยี่ยงเดิม..ไธ่เอ๋ย

• ฟาดินผินเพลินผินพลอย
เมินไม่คอยเอื้ออวยช่วยใด..โยเฉย
หรือธรรมต่ำศักดิ์นักจึงบึ้งเลย
คนเอ๋ย..ควรครวญใครก่อน

• ลีวีเป็นเช่นใด ไม่ควรควนท้อ
แข็งพอขอเพียงมีพาลเพี้ยนผ่อน
ยังยั้งยัง ยั้งยั้งหยัดทนอาทร

(๑)แสงธรรมต้องทอबर มิอาจจิตถอนเทิดธรรมสู่ทณ

(๒)แสงธรรมต้องทอबर มิอาจจิตถอนเทิดธรรมเกิดเทอญ

เพลง“แสงธรรมต้องทอबर”นี้ เดิมตั้งชื่อเพลงว่า“ขันติต้องไม่จาง” แต่พอใช้แล้ว คำว่า“ขันติต้องไม่จาง”นี้รู้สึกว่ายังไม่ดีเท่าที่ควร จึงตั้งใหม่ว่า“แสงธรรมต้องทอबर” ซึ่งเดิมเป็นเพลงที่แต่งไว้ตั้งแต่ ๓ มกราคม ๒๕๖๖ ชื่อเพลง“จันทร์หม่น” เป็นเพลงรักๆ ใคร่ๆ เพลงที่จัดอยู่ในโหมด“ราคะ”ตามที่นิยมกันในสังคมนั้นแหละ แล้วนำมาใส่เนื้อใหม่เป็นเพลง“แสงธรรมต้องทอबर”นี้เสร็จเมื่อ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ อัปเดตเสียงครั้งแรกเริ่ม ๓๐ เมษายน ๒๕๖๙ เสร็จ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๙(๑๔.๐๐ น.) สุพจน์ สอนเจริญ แยกเสียงประสาน จินตนา สุขสถิตย์ ขับร้อง ลงแผ่นลงเพลย์ และอัลบั้มชุด“ขวัญ” ออกวางตลาด มิถุนายน ๒๕๖๙

ซึ่งอาตมาประพันธ์ขึ้นเมื่อได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์แล้ว เป็นเพลงที่ ๒ หลังจากเพลงแรก“ตะวันทอฟ้า” สารของเพลงก็เป็นการรำพึงรำพันถึงความยากลำบากแสนเข็ญยิ่งเหลือเกินในการทำงานศาสนา ยิ่งเป็นการกอบกู้“พรหมจรรย์” ได้แก่ ธรรมกับวินัยของพุทธศาสนาในยุคนี้สำหรับ“วินัย”นั้นในกลุ่ม“บวรโคก”เรานั้นอาตมาได้กอบกู้ได้แล้วทั้ง“วินัย”(๒๒๗)ทั้ง“ศีล”(จุลศีล-มัชฌิมศีล-มहाศีล)แล้ว โดยเฉพาะกอบกู้“โลกุตระธรรม”ที่มันได้จมจมหายเลือนลางจางไปจนหา“เนื้อจริงของธรรม”(ลัจจสารธรรม)ไม่ได้แล้ว ในวงการศาสนาพุทธ

ขออภัยจริงๆ ที่ต้องกล่าวเช่นนั้น มันเป็นเรื่องที่เป็นเช่นนั้นจริง อาตมาเลื่องความจริงไม่ได้ และจะให้กล่าวอ้อมค้อมหรือยืดเยื้อต่อไปอีกอาตมาก็เห็นจริงจากใจว่า มันอ้อมค้อมมันยืดเยื้อกันมานานจนน่าเฟะกันอย่างที่เห็นที่เป็นกันอยู่ จึงตัดสินใจเป็นไรก็เป็นกัน ก็ต้องน้อมรับทุกทัณฑ์ถ้าพลันจะเกิด

เนื้อเพลงของ“แสงธรรมต้องทอबर”นี้ตั้งแต่วรรคแรกจนถึงสุดท้ายก็เป็น“ภาษากวี”หรือ“คำความ”ซ่อนซ่อน“ความคำ”หนักไปทางเล่น“สัมผัส”จัดจ้านทั้ง“สัมผัสอักษร-สัมผัสพยัญชนะ-สัมผัสสระ-สัมผัสคำเนียงคิตะ-สัมผัสคำวาทิตะ-สัมผัสคำจริง-สัมผัสความแฝง-สัมผัสความนัย-ในความ”เอาไว้นิดที่เกรงใจคณะใหญ่ทางศาสนาทางสังคมส่วนใหญ่อย่างยิ่งในช่วงพ.ศ. ๒๕๖๖ นั้น เพราะตัวเราก็อำนาจนี้ เหมือนหนูบังอาจรื้อยวงกวรวาสีหะไรปานนั้น แต่“ทุกคำ”ล้วนเกิดแทน“คำทุกซ์”ที่แท้ใน“ใจที่จริง”ที่สุดที่จะระบายออกมาเป็น“จริงที่ใจ”ทั้งสิ้น ก็“สิ้นทั้งใจ-ใจทั้งสิ้น” จึงเป็นภาวะ“ปรากฏการณ์จริง”ขึ้นในโลกยุคนี้ ด้วยประการฉะนี้

สรุปแล้วแม้จะแสนเข็ญลำบากลำบากทุกซทหน่มไม่หมีปานใดเราก็อุตุนจนร่างแหลกเป็นผงผุยกันถึงที่สุด หากจะต้องสิ้นกายสิ้นใจลงเป็นผุยผง ก็มันคงมอบใจกายเพื่อชาติ-ศาสนา-กษัตริย์สุดจิตสุดวิญญาณประมาณนี้แล.

ดาวน์โหลดเพลง “แสงธรรมต้องทอबर”ฟรีที่ <http://archive.org/search.php?page>(ค้น เพลงลัจจธรรมชีวิต)

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐)